

ÅRGÅNG 132 • NUMMER 11 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2008

Liahona

Generalkonferenstal

Fem nya tempel tillkännagivna

Kristus undervisar Maria och Marta, av Anton Dorph

Frälsaren "gick ... in i en by, där en kvinna som hette Marta tog emot honom i sitt hem. Hon hade en syster, Maria, som satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord." (Luk 10:38-39)

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 178:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Välkomna till konferensen
Thomas S Monson
- 7 I all enkelhet
L Tom Perry
- 10 Gå därför ut
Silvia H Allred
- 13 Du vet tillräckligt
Neil L Andersen
- 15 Därför att min far läste Mormons bok
Marcos A Aidukaitis
- 17 Sakramentsmötet och sakramentet
Dallin H Oaks
- 21 Hoppets oändliga kraft
Dieter F Uchtdorf

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 25 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B Eyring
- 26 Komma vad som komma skall
Joseph B Wirthlin
- 29 Änglabetjäning
Jeffrey R Holland
- 32 Till och med ett barn kan förstå
Gérald Caussé
- 34 Vägen
Lawrence E Corbridge
- 37 Kom till Sion
D Todd Christofferson
- 41 Be alltid
David A Bednar

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 44 Hedra prästadömet och använd det väl
Richard G Scott
- 47 Trygghetens armar
Jay E Jensen
- 50 Vinn kriget mot det onda
James J Hamula
- 53 Lyft där ni står
Dieter F Uchtdorf
- 57 O ni som inträder
Henry B Eyring
- 60 Att lära, att göra, att vara
Thomas S Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 68 Våra hjärtan förenade i enighet
Henry B Eyring
- 72 Kristligt mod: Lärjungeskapets pris
Robert D Hales
- 75 Gud älskar och hjälper alla sina barn
Keith B McMullin
- 78 Återgå till dygden
Elaine S Dalton
- 81 Guds sanning skall gå fram
M Russell Ballard
- 84 Finn glädje under färden
Thomas S Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 88 Provet
Boyd K Packer
- 92 Celestialet äktenskap
Russell M Nelson
- 95 Undervisa om evangeliet — vår viktigaste kallelse
William D Oswald
- 98 Kom hem igen!
Eduardo Gavarret
- 100 Arbeta på att få ett vittnesbörd
Carlos A Godoy

- 102 "Hoppas du förstår att det var jobbigt för oss"
Quentin L Cook

- 106 Tills vi möts igen
Thomas S Monson

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 108 Uppfyll syftet med Hjälpföreningen
Julie B Beck
- 112 Heliga tempel, heliga förbund
Silvia H Allred
- 114 Kom, låt oss nu glädjas
Barbara Thompson
- 117 Glädje, vår arvedel
Dieter F Uchtdorf
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 121 Lärdomar för vår tid
- 122 De talade till oss
- 124 Register över konferensberättelser
- 125 Konferensnytt
- 128 Biorganisationernas generalpresidentskap

Konferensöversikt för 178:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 4 OKTOBER 2008

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Shane M Bowen.
Avslutningsbön: Craig A Cardon. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ed Thompson körledare, Clay Christiansen och Andrew Unsworth organister: "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5, arr Wilberg, publicerat av Hinshaw; "O må min själ i bön dig nå", *Psalmer*, nr 205, se *Hymns*, nr 123; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Gör vad är rätt", *Psalmer*, nr 160, arr Wilberg, opublicerat; "Morgonrodnad klar nu glimmar", *Psalmer*, nr 93; "Var när mig varje stund", *Psalmer*, nr 63, arr Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 4 OKTOBER 2008

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Henry B Eyring. Inledningsbön: James M Dunn. Avslutningsbön: Don R Clarke. Sång av en primärkör från Kaysville och Fruit Heights, Utah; Colleen Paddock körledare, Linda Margetts organist: "Jag är Guds lilla barn, *Barnens sångbok*, s 2-3, arr Wolford/Margetts, opublicerat; "The Light Divine", *Hymns*, nr 305; "Lär mig att vandra i ljuset", *Psalmer*, nr 196; "Jag längtar så till templet", *Barnens sångbok*, s 99; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10, arr Watkins, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION, LÖRDAG KVÄLL, 4 OKTOBER 2008

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: David S Baxter.
Avslutningsbön: Keith R Edwards. Sång av en prästadömskör från missionärsskolan i Provo, Utah; Douglas Brenchley körledare, Clay Christiansen organist: "Vi har valt att tjäna", *Psalmer*, nr 172, arr Boothe, publicerat av New Vision Music; "Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150, arr Dayley, publicerat av Jackman; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16; "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181, arr Ipson, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 5 OKTOBER 2008

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Earl C Tingey.
Avslutningsbön: Daniel L Johnson. Sång av

Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare, Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83; "Oh, What Songs of the Heart", *Hymns*, nr 286, arr Wilberg, publicerat av Jackman; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, s 42, arr Cardon, opublicerat; "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1, arr Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 5 OKTOBER 2008

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Dieter F Uchtdorf.
Inledningsbön: Paul B Pieper.
Avslutningsbön: Marcus B Nash. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ed Thompson körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45, arr Wilberg, publicerat av Jackman; "Varje steg ett steg i tro", K Newell Dayley, arr Dayley, publicerat av Jackman; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12, arr Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE, LÖRDAG KVÄLL, 27 SEPTEMBER 2008

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Julie B Beck. Inledningsbön: Ann W Farnsworth. Avslutningsbön: Jana P Staples. Sång av en hjälpföreningskör från Alpine och Highland, Utah; Merrilee Webb körledare, Linda Margetts organist: "Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, nr 27,

arr Ipson, opublicerat; "Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150, arr Webb, opublicerat; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37, arr Kasen, opublicerat.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS TILLGÄNGLIGA

Inspelningar av konferenssessioner finns tillgängliga på många språk på www.lds.org. I allmänhet finns inspelningarna på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på Gospel Library och sedan på General Conference. Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Matthew Reier. Baksida: Foto Christina Smith.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City är tagna av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Rod Boam, Alpha Smoot, Cody Bell och Mark Weinberg, i Argentina av Javier Coronati och Maria Gabriela Igarzabal, i Brasilien av Israel Antunes och Lauren Ademar Fochetto, i Italien av Jason Cole och Tyson Rollins, i Moldavien av Dane Rigdon, i Nigeria av John Olu Faoseke och i Ukraina av Marina Lukach.

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S Monson,
Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, David A Bednar, Quentin L Cook,
D Todd Christofferson

Chefredaktör: Spencer J Condie

Rådgivande: Gary J Coleman, Kenneth Johnson,
Yoshihiko Kikuchi, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L Greenwood,
Adam C Olson

Medredaktörer: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, David A Edwards,
Matthew D Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J
Odekirk, Judith M Paller, Joshua J Perkey, Chad E. Phares,
Jan Pinborough, Richard M Romney, Don L Searle, Janet
Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo,
Collette Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett,
Thomas S Child, Reginald J Christensen, Kim Fenstermaker,
Kathleen Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Scott M
Mooy, Ginny J Nilson

Prepress: Jeff L Martin

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Översättning: Claes-Göran Edlund

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto)
och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, haitiska, hindi, hol-
ländska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kam-
bodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singale-
siska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2008 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt
bruk, som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på "Languages".

For Readers in the United States and Canada:

November 2008 Vol. 132 No. 11. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Aidukaitis, Marcos A, 15
Allred, Silvia H, 10, 112
Andersen, Neil L, 13
Ballard, M Russell, 81
Beck, Julie B, 108
Bednar, David A, 41
Caussé, Gérald, 32
Christofferson, D Todd, 37
Cook, Quentin L, 102
Corbridge, Lawrence E, 34
Dalton, Elaine S, 78
Eyring, Henry B, 25, 57, 68
Gavarret, Eduardo, 98
Godoy, Carlos A, 100
Hales, Robert D, 72
Hamula, James J, 50
Holland, Jeffrey R, 29
Jensen, Jay E, 47
McMullin, Keith B, 75
Monson, Thomas S, 4, 60,
84, 106
Nelson, Russell M, 92
Oaks, Dallin H, 17
Oswald, William D, 95
Packer, Boyd K, 88
Perry, L Tom, 7
Scott, Richard G, 44
Thompson, Barbara, 114
Uchtdorf, Dieter F, 21, 53,
117
Wirthlin, Joseph B, 26

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 98
Allvar, 50
Anständighet, 7
Barn, 32
Begrundan, 95
Beskydd, 29, 78
Bön, 41, 50, 68, 75
Den Helige Anden, 34, 50,
100
Dygd, 78
Enighet, 37, 68
Enkelhet, 7, 32
Evgit liv, 106
Exempel, 60, 72, 114
Familjen, 92, 108
Fasta, 75
Förberedelse, 7
Förbund, 112
Försoningen, 47
Förändring, 84
Generalkonferens, 106
Glädje, 68, 84
Guds ord, 32
Helighet, 37
Hemmet, 98
Hjälpföreningen, 108, 114
Hopp, 21
Inläring, 60
Inspiration, 72
Jesus Kristus, 34, 75, 84, 106
Kallelser, 53
Kompensation, 26
Kreativitet, 117
Kristuslik kärlek, 21, 37
Kunskap, 32
Kvinnor, 44
Kyrkans historia, 81, 88
Kyrkans tillväxt, 4, 81
Kärlek, 95
Lycka, 26, 92, 117
Lydnad, 34, 50
Lyfta upp, 53

Lärjungeskap, 72
Medkänsla, 117
Missionsarbete, 10, 81, 98
Missmod, 117
Mod, 72
Mormons bok, 10, 15
Motgångar, 7, 13, 26, 72, 102
Omvändelse, 10, 15
Optimism, 102
Patriotism, 88
Perspektiv, 26
Plikt, 60
Prästdömet, 44, 53, 57, 60
Rättfärdighet, 102
Sakramentet, 17, 47
Sakramentsmötet, 17, 47
Sion, 37
Sista dagarna, 50
Skratt, 26
Skrifterna, 95
Skulder, 7
Tacksamhet, 41, 84
Tempel, 4, 78, 92, 112
Tillit, 26
Tjänande, 53, 57, 75, 98,
106, 108, 114
Tro, 13, 21, 41, 102, 108
Trygghet, 47
Tröst, 29, 102
Undervisning, 95, 114
Uppenbarelse, 68, 88
Upphöjelse, 92
Visdomsordet, 7
Vittnesbörd, 13, 15, 100
Välfärd, 75
Välsignelser, 75
Vänlighet, 68
Värdighet, 44, 112
Vörndnad, 17
Äktenskap, 44, 92
Änglar, 29, 57
Ödmjukhet, 68

Välkomna till konferensen

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Vår himmelske Fader är medveten om var och en av oss och våra behov. Må vi vara fyllda av hans Ande när vi deltar i denna konferens.

Mina kära bröder och systrar, de sex månader som gått sedan vi sist träffades tycks ha flugit i väg. Mycket har hänt under det att Herrens verk gått oavbrutet framåt.

Jag har haft förmånen att i sällskap med mina rådgivare och andra generalauktoriteter få inviga tre nya tempel: i Curitiba i Brasilien, i Panama City i Panama och i Twin Falls i Idaho – vilket innebär att vi nu har 128 tempel i verksamhet runtom i världen.

Kvällen före varje tempelinvigning hölls ett storslaget kulturevenemang. I Curitiba i Brasilien presenterade 4330 medlemmar från tempeldistriktet, med stöd av en kör på 1700 röster

ett inspirerande program med sång, dans och film. Det enorma fotbollsstadion var fyllt av åskådare. Det hade varit blåsigtt och hotade att bli regn. Jag uppsände en bön och bad vår himmelske Fader att se barmhärtigt på dem som hade förberett sig så flitigt för att underhålla oss och vars dräkter och framträdanden skulle förstöras av ett häftigt regn eller blåst. Han besvarade den bönen – det var först i slutet av uppvisningen och senare den kvällen som stora regnmängder föll.

Kyrkans historia i Brasilien skildrades i sång och dans. Särskilt inspirerande var framställningen av äldsterna James E Faust och William Grant Bangerter som 1940 verkade som missionärer i Curitiba. När deras foton kom upp på stora bildskärmar steg ett enormt jubel från publiken. Det var allt som allt ett underbart evenemang.

I Panama City i Panama – kvällen före tempelinvigningen där – tittade vi på omkring 900 av våra ungdomar som kommit från hela Panama. De var klädda i färggranna folkdräkter och dansade och framförde budskap om familjen, gemenskap och tro. Vi fick veta att de hade övat i ett år. De kom ända från San Blas-öarna och Changuinola-regionen i nordöstra Panama. För ungdomarna från San Blas var det tre dagars resa till huvudstaden – till lands och till

sjöss. Evenemanget var storslaget och inspirerande.

Som förberedelse för vår allra senaste tempelinvigning, i Twin Falls i Idaho, hade kyrkans medlemmar byggt upp en stor scen på festplatsen i Filer och fyllt grusplatsen med

grästorv och andra dekorationer, bland annat ett stort vattenfall som föreställde Shoshone-fallet, en populär sevärdhet cirka tre kilometer från det nya templet. På kvällen för framförandet kom 3200 unga män och kvinnor in i arenan och viftade med blå

och vita band och förvandlade den till en bild av en brusande flod. Festen som hade getts titeln "Levande vatten", från Johannes, kapitel 4, vers 10 och 14, förde samman ungdomar från fjorton stavar i det nya tempeldistriktet. I sång och dans framställde de sitt

beroende av Frälsarens levande vatten i sitt andliga liv, av bergsbäckar och floder i området i sitt fysiska liv. För oss som hade förmånen att bevittna detta evenemang var det upplyftande och uppbyggligt.

Jag förespråkar sådana evenemang.

Heltidsmissionärer och medlemmar i Italien gläds över över att ett tempel ska byggas i Rom.

De ger våra ungdomar tillfälle att delta i någonting oförglömligt. De vänskapsband som knyts och de minnen som skapas förblir hos dem för evigt.

Nästa månad återinvigs templet i Mexico City efter en omfattande renovering. Under kommande månader avslutas uppförandet av andra tempel och öppet hus och invigningar äger rum.

Denna morgon har jag glädjen att tillkännage fem nya tempel för vilka platser har förvärvats och som under kommande månader och år kommer att byggas på följande platser: Calgary i Alberta, Kanada; Córdoba i Argentina; Kansas City-området; Philadelphia i Pennsylvania; och Rom i Italien.

Bröder och systrar, vår missionärskår som tjänar runtom i världen fortsätter att söka upp människor som söker efter de sanningar som finns i Jesu Kristi evangelium. Kyrkan växer stadigt, som den gjort sedan den grundades för över 178 år sedan.

Jag har haft förmånen under det gångna halvåret att sammanträffa med ledare i olika länder och med regeringsrepresentanter. De som jag träffat är välvilliga mot kyrkan och våra medlemmar och har samarbetat med oss och varit tillmötesgående. Men det

kan dela med oss åt dem av evangeliets glädje. Då vi bad våra böner efter president Kimballs vädjan, såg vi under ske i land efter land då länder som tidigare varit stängda för oss nu öppnades. Det kommer att ske på nytt då vi ber med tro.

Bröder och systrar, vi har kommit hit för att bli undervisade och få inspiration. Några av er är nya i kyrkan. Vi välkomnar er. Några av er har att kämpa med problem, svårigheter, besvikelser, förlusten av nära och kära. Vi älskar er och ber för er. Ni kommer att få många budskap under de här två dagarna. Jag kan försäkra er att de män och kvinnor som ska tala till er har bitt för att få veta vad de ska säga. De har fått inspiration och maningar när de sökt hjälp och vägledning från ovan.

Vår himmelske Fader är medveten om var och en av oss och våra behov. Må vi vara uppfyllda av hans Ande då vi nu deltar i kyrkans 178:e halvårskonferens. Det är min uppriktiga bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Medlemmar samlade utanför ett möteshus i Córdoba i Argentina.

I all enkelhet

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kvorum

*Då vi försöker finna lindring i livets påfrestningar,
må vi då uppriktigt söka efter sätt att förenkla vårt liv.*

De av oss som har varit med ett tag – och äldste Wirthlin och jag har varit med länge – känner igen vissa mönster i den provotid som livet är. Det finns cykler av goda och dåliga tider, upp- och nedgång, perioder av glädje och sorg, tider av överflöd och av knapphet. Då vårt liv svänger i en oväntad och icke önskvärd riktning, känner vi ofta stress och oro. En av svårigheterna här i jordelivet är att inte låta livets påfrestningar ta överhanden – att uthärda livets alla skiften och samtidigt förbli positiv, ja, optimistisk. Kanske bör vi, då svårigheter och utmaningar drabbar oss, ha Robert Brownings hoppingivande ord präntade i sinnet: "Det bästa återstår." ("Rabbi Ben Ezra", i Charles W Eliot, red. *The Harvard Classics*, 50 delar [1909–1910], 42:1103.) Vi kan inte

förutse livets alla strider och stormar, inte ens de som väntar runt hörnet, men som människor med tro och hopp kan vi utan minsta tvivel veta att Jesu Kristi evangelium är sant och att "det bästa återstår".

Jag minns en tid i mitt liv med ovanliga påfrestningar. Jag hade problem med mitt arbete och samtidigt fick min hustru veta att hon hade en livshotande sjukdom. Det här var ett av de där tillfällena när det kändes som om motgången gått till frontalangrepp mot mig och min familj. De dagar när påfrestningarna och bekymren i vårt oroliga liv höll på att ta överhanden, fann min hustru och jag ett sätt att lindra dem.

Vi körde till en plats några kilometer från vårt hus för att komma bort och få ett ögonblicks lättnad i våra svårigheter, för att prata och trösta varandra känslomässigt. Vår plats var Walden. Det var en vacker liten skogs-sjö. När min hustru kände att hon orkade, tog vi en promenad runt sjön. Andra dagar när hon kände att hon inte orkade gå, satt vi kvar i bilen och pratade. Walden var den särskilda plats för oss där vi kunde stanna till, tänka efter och läkas. Kanske var det till en del på grund av dess historia – dess samband med Henry David Thoreaus försök att under några år leva avskilt från världslighet – som den erbjöd oss ett sådant hopp om enkelhet och gav oss en sådan uppfriskande möjlighet att fly från vårt alltför komplicerade liv.

Det var i mars 1845 som Thoreau bestämde sig för att flytta till Waldens strandsluttningar och där tillbringa två år med att försöka förstå vad livet handlar om. Han slog sig ner på ett jordstycke som tillhörde hans gode vän Ralph Waldo Emerson. Han köpte ett gammalt skjul av en järnvägsarbetare, rev skjulet, högg timmer i skogen och byggde en egen stuga. Han förde noggrann kassabok och kom fram till att han för hus och frihet hade gett ut futtiga 28 dollar och 12 cent. Han planterade en trädgård där han sådde ärtor, potatis, majs, bönor och rovor för att uppehålla sitt enkla liv. Han planterade två och ett halvt tunnland bönor i tanke att använda den lilla vinsten till att täcka sina behov. En i sanning liten vinst: 8 dollar och 71 cent.

Thoreau levde helt oberoende av tid. Han hade varken klocka eller kalender i sin lilla stuga. Han tillbringade tiden med att skriva och utforska naturens skönhet och under runt omkring sig, bland annat lokala växter, fåglar och djur. Han levde inte som eremit – de flesta dagarna besökte han staden Concord, och han bjöd hem andra till sin stuga, till lärorika samtal. När de två åren hade gått lämnade han sin stuga utan att ångra någonting. Han ansåg att tiden som han hade tillbringat där var rimlig för att han skulle uppnå sitt mål: att få uppleva den andliga nyttan av en förenklad livsstil. Han kände också att andra livserfarenheter låg framför honom – det var dags att gå vidare och utforska andra möjligheter.

Till följd av sina upplevelser vid Walden konstaterade Thoreau att det endast fanns fyra saker som människan verkligen behövde: mat, kläder, tak över huvudet och bränsle. Jag skulle vilja utveckla vart och ett av dessa fyra grundläggande behov i livet, även den andliga nyttan av en förenklad livsstil.

Det första behovet är mat. Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga besitter vi helig kunskap

genom uppenbarad sanning om förhållandet mellan kropp och ande. Läran och förbunden 88:15 förkunnar: "Anden och kroppen utgör människans själ." Till vår välsignelse, i både kroppsligt och andligt avseende, uppenbarade Herren också en hälso-lag och talade om för oss vilken mat och vilka ämnen som är bra för kroppen och vilka som inte är det. Tillsammans med dessa anvisningar ges löftet som återfinns i kapitel 89 av Läran och förbunden:

"Alla heliga som kommer ihåg att

hålla och handla enligt dessa ord och vandrar i lydnad mot buden, skall få hälsa i naveln och märm i benen och skall finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter, och skall springa och inte bli trötta och skall gå och inte bli matta.

Och jag, Herren, ger dem ett löfte att mordängeln skall gå förbi dem som han gick förbi Israels barn, och inte dräpa dem." (L&F 89:18–21)

Det finns inga bättre råd i fråga om visdomsordet än de man finner i häftet *Vägledning för de unga*. Det säger:

"Herren har befallt dig att ta väl hand om din kropp. För att göra det behöver du hålla visdomsordet som står i Läran och förbunden 89. Ät näringsrik mat, motionera regelbundet och se till att få tillräckligt med sömn. När du gör allt detta förblir du fri från missbruk och har kontroll över ditt liv. Du får välsignelsen att ha en frisk kropp, ett vaket sinne och den Helige Andens vägledning ...

Alla droger, kemiska substanser eller farliga beteenden som åstadkommer en stark känsla eller gör dig 'hög' kan förstöra din fysiska, mentala och andliga hälsa. Till dem hör tunga droger, receptbelagda och receptfria mediciner som missbrukas och hushållskemikalier." (s 36)

Vi ska inte skada vår jordiska kropp, för den är en Guds gåva, och i vår himmelske Faders stora lycksalighetsplan ingår återföreningen av vår odödliga kropp med vår ande.

En annan grundläggande nödvändighet är kläder. Ett förenklat liv som för med sig andliga välsignelser kräver att man klär sig enkelt och passande. Vår klädsel och vårt yttre sänder

budskap till andra om vilka vi är, och det påverkar också hur vi uppför oss då vi är tillsammans med andra. När vi är lämpligt klädda inbjuder vi också Herrns Ande att vara en sköld och ett skydd för oss.

Världsliga trender i kvinnomodet inbjuder alltid till ytterligheter. Med sitt senaste mode tycks många designer försöka göra två eller tre klänningar av den mängd tyg som behövs till en. De tar vanligen bort för mycket längst upp och för mycket längst ner på kvinnornas kläder, och ibland tar de också till i knappaste laget i mitten. Herrmodet blir också extremt. På min tid skulle man ha kallat det hafsigt och opassande. Jag tror att alltför ledig klädsel nästan alltid åtföljs av alltför ledigt sätt.

Många av er försöker alltför ivrigt att vara unika i er klädsel och i ert yttre, för att väcka det Herren skulle anse vara fel slags uppmärksamhet. I Mormons boks berättelse om livets träd var det människorna vars "sätt att klä sig var utsökt" som hånade dem som åt av trädets frukt. Det är en allvarlig tanke att de "modemedvetna"

som hånade från den stora och rymliga byggnaden var skuld till att göra många förlägnar, och de som skändes "avföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade". (Se 1 Nephi 8:27–28.)

President N Eldon Tanner gav oss en gång följande råd: "Anständighet i klädsel är ett sinnets och hjärtats egenskap och bottnar i aktning för en själv, ens medmänniskor och allas vår Skapare. Anständighet återspeglar ödmjukhet, ärlighet och en känsla för vad som är passande. I överensstämmelse med dessa principer och ledda av den Helige Anden, låt föräldrar, lärare och ungdomar diskutera närmare detaljer i fråga om klädsel och det yttre och av fritt val ta ansvar och välja det rätta." ("Friend to Friend", *Friend*, jun 1971, s 3)

Låt oss nu övergå till Thoreaus tredje behov: tak över huvudet. Tidningarna är fyllda med reportage om den rådande bostadskrisen. Vi har uppmärksamats vid nästan varje kyrkans generalkonferens som jag kan minnas att inte leva över våra tillgångar. Vår inkomst ska avgöra vilket slags boende vi har

råd med, inte grannens stora villa på andra sidan gatan. President Heber J Grant sade en gång: "Så långt tillbaka jag kan minnas, ända från Brigham Youngs dagar tills nu, har jag hört män som stod i talarstolen ... uppmana människorna att inte sätta sig i skuld, och jag tror att de allra flesta av våra problem i dag orsakas av försummelsen att tillämpa det rådet." (Conference Report, okt 1921, s 3)

Ett av de bästa sätten att förenkla vårt liv är att följa de råd vi så ofta fått om att leva inom våra tillgångar, hålla oss skuldfria och spara till sämre tider. Vi bör utöva och utöka vår förmåga till sparsamhet, flit och måttlighet. Medlemmar av en förståndig familj betalar inte ränta, de tjänar ränta.

Thoreaus sista nödvändighet var bränsle. Vi har hört mycket om bränsle och energi – om dess höga pris, ett begränsat inhemskt förråd, vårt riskabla och oberäknliga beroende av utländska leverantörer och behovet av nya energikällor som det är möjligt att upprätthålla. Jag lämnar diskussionen om dessa komplicerade frågor till ledare för regering och

industri. Det bränsle jag vill diskutera är andligt bränsle.

Herren har gett oss en storartad plan för hur vi kan återvända till honom, men för att kunna avsluta vår jordiska färd behöver vi andligt bränsle. Vi bör ta efter de fem förståndiga jungfrurna som hade lagrat tillräckligt med bränsle för att kunna följa med brudgummen när han kom. (Se Matt 25:6–10.) Vad krävs för att bibehålla ett tillräckligt förråd av andligt bränsle? Vi måste skaffa kunskap om Guds eviga plan och om vår uppgift i den. Genom att sedan leva rättfärdigt och ge upp vår vilja för Herrens vilja, får vi de utlovade välsignelserna.

Som äldste William R Bradford undervisade om i den här talarstolen: "I rättfärdighet finns stor enkelhet. Varje gång vi står inför ett val här i livet finns en rätt eller fel väg att gå. Om vi väljer den rätta vägen får vi stöd i våra gärningar av principerna för rättfärdighet, i vilka det finns kraft från himlen. Om vi väljer fel väg och handlar enligt det valet, så finns inget himmelskt löfte eller kraft. Vi är då ensamma och kommer att misslyckas." ("Rättfärdighet", *Liabona*, jan 2000, s 103)

Strax innan Thoreau dog, fick han frågan om han hade försonat sig med Gud. Han svarade: "Jag var inte medveten om att vi någonsin grälat." (Mardy Grothe, sammanst av, *Viva la Repartee* [2005], s 181)

Då vi försöker finna lindring i livets påfrestningar, må vi då uppriktigt söka efter sätt att förenkla vårt liv. Må vi följa de inspirerade råd och den vägledning som Herren har gett oss i den stora lycksalighetsplanen. Må vi vara värdiga att ha den Helige Anden som ledsagare och följa Andens vägledning då vi lotsar oss igenom denna jordiska färd. Må vi förbereda oss för att nå det slutliga målet för denna jordiska provotid – att återvända och bo hos vår himmelske Fader, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Gå därför ut

SILVIA H ALLRED

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vi kan alla delta i missionärsarbetet. Detta är Herrens verk och han hjälper oss med det.

Herren lärde att "den som inte blir född av vatten och Ande inte kan komma in i Guds rike".¹ Dopet är därför nödvändigt för vår frälsning.

Innan den uppståndne Frälsaren uppsteg till himlen, lärde han sina lärjungar: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er."²

Vid tiden för återställelsen upprepade han sin befallning: "Därför är ni kallade att ropa omvändelse till detta folk."³

Herrens kyrka har ansvaret att predika evangeliet i världen. Det är grunden för missionärsarbetet, och missionärernas plikt är att "inbjuda andra att komma till Kristus genom att hjälpa dem ta emot det återställda

evangeliet genom att tro på Jesus Kristus och hans försoning, omvända sig, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och att hålla ut intill slutet".⁴

Jag vill tala och vittna om hur kraftfullt missionärsarbetet påverkar och välsignar nyomvända, framtida generationer och missionärer, och hur vi kan delta i missionärsarbetet.

När jag var fjorton år knackade äldste Prina och äldste Perkins på vår dörr en vacker augustimorgon. De började undervisa vår familj om Guds sanna natur. Under de följande besöken lärde de oss att be. De undervisade oss också om återställelsen och frälsningsplanen. Efter det tredje eller fjärde besöket slutade de flesta i min familj att lyssna på missionärerna, utom min sjuttonåriga syster Dina och jag. Vi kände båda den Helige Andens vittnesbörd i våra hjärtan och fick den andliga bekräftelsen att budskapet var sant.

Vi köpte en Mormons bok och började läsa den. Varje dag efter skolan tävlade vi om att komma först hem till boken. Medan den som först kom hem läste, väntade den andra otåligt fram till middagen och skyndade sig att äta så att det blev hennes tur att läsa fram till läggdags. Så entusiastiska var vi. Vi började besöka kyrkan och det dröjde inte länge förrän vi bad att få döpas. Vår far gav villigt sitt tillstånd, men vår mor var tveksam och det dröjde ännu en månad innan vi fick hennes skriftliga godkännande. På vår dopdag kom hon och

Heltidsmissionärer i Rom inbjuder människor att komma till Kristus med hjälp av Mormons bok.

resten av våra syskon till kyrkan för första gången. Hon kände Anden. Efter att ha hört våra vittnesbörd gick hon till missionärerna och bad dem att börja undervisa henne igen. Några veckor senare döptes mor och våra yngre systrar och bröder. Mitt liv förändrades för alltid och Jesu Kristi evangelium kom att bli den drivande kraften i mitt liv.

Ord kan inte beskriva de djupa känslor av tacksamhet jag har mot Herren och de missionärer han sände till vårt hem. Herren välsignade mig med kunskapen om det återupprättade evangeliet och jag var ivrig att dela med mig av denna kunskap till andra. Jag ville vara en missionär.

Inom några månader kallades min syster Dina och jag som lokala missionärer i San Salvador. Kallelsen gav oss möjlighet att gå från dörr till dörr och dela med oss av den glada nyheten om Jesu Kristi återupprättade evangelium och föra många människor till dopets vatten. Senare verkade vi båda som heltidsmissionärer

i Centralamerikanska missionen.

Min mission hade stort inflytande på mitt liv. Jag lärde mig att lita mer på Herren och söka Andens vägledning, och jag fick en överväldigande kärlek till Guds barn. Min kunskap om skrifterna och om läran växte. Det gjorde också min önskan att vara lydig och att noggrant hålla buden. Mitt vittnesbörd om Frälsaren och hans oändliga försoning stärktes. Mina missionsupplevelser blev en del av den jag är. Jag kom att brinna för missionärsarbetet. Det har påverkat mitt och min familjs liv mer än något annat.

Äldste Jeffrey R Holland beskriver vilket inflytande hans mission har haft på hans liv med dessa ord: "Min mission betyder allt för mig, fyrtiosju år senare. Kanske en dag under de fyrtiosju åren har gått förbi utan att jag har tänkt på min mission – jag är bara inte säker på vilken dag det skulle ha varit."⁵

För ett par år sedan fyllde min dotter Christian åtta år, och med stor förväntan planerade han sitt dop. Han

frågade sin mamma om jag kunde hålla ett av talen och berätta om hur jag blev medlem. När jag frågade honom varför han ville att jag skulle göra det, svarade han: "Mormor, det är så viktigt. Inser du att om du inte hade tagit emot evangeliet så skulle jag inte döpas? Jag skulle inte ens vara den jag är."

Jag vet inte om missionärerna förstår vilket långtgående inflytande deras arbete har. I min familj har evangeliets välsignelser nu nått fyra generationer. Sade inte president Hinckley att "när vi räddar en flicka räddar vi flera generationer"?⁶ Jag gifte mig i templet och har åtta barn. De är alla trofasta medlemmar i kyrkan och har fått sin begåvning i templet. Sex av dem är nu gifta och har egna barn. Idag är vi trettiofyra stycken. Och det är inte allt. Både min man och jag har verkat som missionärer, och våra två söner och tre av våra sex döttrar har också varit på mission. Tillsammans har vi hjälpt hundratals att ta emot evangeliet i många länder. En del av dessa

Ett missionärspär pratar med en person i Nigeria.

omvända och deras barn har också varit på mission.

Missionärsarbetet är kyrkans livsnerv. Det finns inget större arbete, inget viktigare arbete. Det välsignar allas liv som deltar i det. Det fortsätter att välsigna framtida generationer.

Du kanske frågar dig: Hur kan jag hjälpa till med missionärsarbetet? På vilka sätt kan jag delta? Det finns två grundläggande sanningar att ha i åtanke. För det första, att du tydligt förstår att Gud älskar alla sina barn och vill se dem frälsta. I Lärans och förbunden 18:13 står det: "Och hur stor är inte hans glädje över den själ som omvänder sig!" För det andra, att vårt budskap om Kristus och hans återställda evangelium är den allra viktigaste gåvan du har att ge.

Som det sammanfattats i *Predika mitt evangelium*, är missionärsarbetet en fyrfaldig strävan: finna människor att undervisa, undervisa och döpa, vänskapskontakta och undervisa nya medlemmar samt vänskapskontakta och undervisa mindre aktiva medlemmar.⁷ Varje medlem i kyrkan – barn, ungdomar och vuxna – kan hjälpa till med något, eller med allt detta.

Börja med att vara en god granne och en god vän. Var ett exempel på rättfärdighet och vänlighet. Låt ditt

leende utstråla kärlek, frid och lycka. Lev ett evangeliecentrerat liv.

Var sedan mer konkret i dina missionärsansträngningar. Låt mig ge några förslag. Det kanske är två eller tre som fungerar för dig:

- Om du har barn hemma – hjälp dem då att förbereda sig för en mission.
- Förbered dig själv för att verka som missionär.
- Inbjud släktingar och vänner att lyssna på missionärerna eller att komma till våra möten och aktiviteter i kyrkan.
- Följ med missionärerna hem till undersökarnas hem, eller låt missionärerna undervisa icke-medlemmar i ditt hem.
- Inbjud människor till familjens hemaften i ditt hem.
- Inbjud vänner till ett släktforskningscenter eller hjälp dem att släktforska.
- Ge hänvisningar till missionärerna. Medlemmar kan vara den största och bästa källan till hänvisningar.
- Dela med dig av din tro och ditt vittnesbörd till icke-medlemmar och släktingar.
- Sök efter tillfällen att tjäna andra.
- Bli vän med undersökare och nyomvända.

- Gör ditt bästa för att finna dem som söker sanningen.
- Om du har släktingar eller vänner på mission – skicka kärleksfulla uppmuntrande brev till dem och be för dem.

Du kommer att känna glädje när ditt arbete bär frukt. En större entusiasm för missionärsarbetet stärker hela din församling eller gren. Hela kyrkan påverkas av ditt arbete.

När vår dotter Margie gick i andra klass inbjöd hon sin bästa vän att följa med henne till Primär. Båda fick till uppgift att framföra något på sakkramentsmötet. Vännens pappa hade tidigare avvisat missionärerna, men när Margie dök upp i hans hem med handen full av kyrkans broschyrer, lyssnade han uppmärksam på hennes enkla förklaringar och vittnesbörd om Joseph Smith och den första synen. Han tillät sin dotter att fortsätta gå till Primär och tillät henne att ta emot undervisning från missionärerna och bli döpt. Han och hans hustru kom till dogguds-tjänsten.

Vi kan alla delta i missionärsarbetet. Det är Herrens verk och han hjälper oss med det. Hans evangelium måste nå varje nation, och vi kan vara redskap i hans händer och välsigna andras liv genom att dela med oss av hans sanningar till dem. Detta ger oss stora välsignelser.

Vi är barn till en kärleksfull himmelsk Fader. Han sände sin Son för att öppna vägen så att vi kan leva med honom för evigt. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh 3:5.
2. Matt 28:19–20.
3. L&F 18:14.
4. *Predika mitt evangelium* (2004), s 1.
5. Jeffrey R Holland, "The Atonement" (seminarium för nya missionspresidenten, 26 juni 2007), s 1.
6. Gordon B Hinckley, "Vårt ansvar mot våra unga kvinnor", *Nordstjärnan*, jan 1989, s 88.
7. Se *Predika mitt evangelium*, s 223–224.

Du vet tillräckligt

ÄLDSTE NEIL L ANDERSEN

i de sjuttios presidentskap

Som lärjungar till Herren Jesus Kristus finns enorma andliga reservoarer av ljus och sanning tillgängliga för oss ... I våra svåra stunder väljer vi trons väg.

Jag gläds med er åt att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. När president Monson förmedlade de underbara nyheterna om fem nya tempel funderade jag på hur vi, över hela världen, på varje kontinent, i stora städer och i små byar, är en stor familj med troende. Tillsammans har vi inlett vår vandring mot evigt liv. Det är resornas resa. Vi går framåt och tar på oss "Kristi namn [beslutna] att tjäna honom intill änden".¹

Även om det finns många upplevelser liksom det vi upplever här i dag med andlig kraft och bekräftelse, finns det också dagar då vi känner oss otillräckliga och oförberedda, då vår ande fylls av tvivel och förvirring, då vi har svårt att få andligt fotfäste. En del av vår seger som Kristi lärjungar är

vad vi gör då de här känslorna infin- ner sig.

När jag för nästan fyrtio år sedan funderade över den utmaning som en mission är, kände jag mig både otillräcklig och oförberedd. Jag minns att jag bad: "Himmelske Fader, hur ska jag kunna tjäna som missionär när jag vet så lite?" Jag trodde på kyrkan, men jag kände att mina andliga insikter var ytterst begränsade. När jag bad kom känslan: "Du vet inte allt, men du vet tillräckligt!" Denna nya tillförsikt gav mig modet att ta nästa steg – ut på missionsfältet.

Vår andliga resa pågår livet ut. Vi vet inte allt i början, inte ens under vägens gång. Vår omvändelse sker stegvis, rad på rad. Först bygger vi en grund av tro på Herren Jesus Kristus. Vi hedrar principerna och förordningarna som omfattar omvändelse, dop och att ta emot den Helige Andens gåva. Vi förpliktar oss att be, att vara lydiga och att alltid vara ett vittne om Mormons bok. (Mormons bok ger mäktig andlig näring.)

Sedan förblir vi trofasta och tålmodiga medan vi strävar framåt i livet. Ibland blir Herrens svar: "Du vet inte allt, men du vet tillräckligt" – tillräckligt för att hålla buden och göra det rätta. Tänk på Nephis ord: "Jag vet att han älskar sina barn, men jag vet inte vad allting betyder."²

Jag besökte en gång en mission i södra Europa. Jag kom dit samma dag som en ny missionär gjorde sig i

ordning för att efter egen begäran återvända hem. Han hade sin biljett och skulle åka dagen därpå.

Vi satt tillsammans hemma hos missionspresidenten. Missionären berättade för mig om sin problematiska barndom, om inlärningssvårigheter, om att flytta från familj till familj. Han talade uppriktigt om sin oförmåga att lära sig ett nytt språk och ställa om sig till en ny kultur. Därefter tillade han: "Broder Andersen, jag vet inte ens om Gud älskar mig." När han sade de orden, fick jag en säker och kraftfull känsla inom mig: "Han vet att jag älskar honom. Han vet det."

Jag lät honom fortsätta i några minuter och sade sedan: "Jag sympatiserar med det mesta du har sagt, men jag måste rätta dig när det gäller en sak: Du vet att Gud älskar dig. Du vet att han gör det."

När jag sade de orden till honom, talade samma ande till honom som hade talat till mig. Han böjde huvudet och började gråta. Han bad om ursäkt. "Du har rätt, broder Andersen", sade han, "jag vet att Gud älskar mig, jag vet det." Han visste inte allt, men han visste tillräckligt. Han visste att Gud älskade honom. Denna oskattbara andliga insikt var tillräcklig för att hans tvivel skulle ersättas med tro. Han fann styrkan att stanna kvar på missionsfältet.

Bröder och systrar, vi har alla ögonblick av andlig styrka, ögonblick av inspiration och uppenbarelse. Vi måste låta dem sjunka djupt in i vår själs kammare. När vi gör det, förbereder vi vårt andliga hemförråd för ögonblick då vi ställs inför personliga svårigheter. Jesus sade: "Besluta er av hjärtat för att göra det som jag skall lära och befalla er."³

För många år sedan dog en liten dotter till en god vän till mig i en tragisk olycka. Hopp och drömmar krossades. Min vän kände outhärdlig sorg. Han började ifrågasätta det han fått lära sig och det som han själv hade undervisat om som missionär. Hans

Hadley Peay är nu sju år gammal. Hadley föddes med en svår hörselskada som krävde omfattande kirurgiska ingrepp för att ge åtminstone begränsad hörsel. Hennes föräldrar följde upp med outtröttlig träning för att hjälpa henne lära sig tala. Hadley och hennes familj har villigt anpassat sig till den utmaning som hennes hörselskada är.

En gång när Hadley var fyra stod hon med sin mamma i kassakön i mataffären. Hon vände sig om och såg en liten pojke som satt i rullstol. Hon lade märke till att pojken inte hade några ben.

Även om Hadley hade lärt sig tala, hade hon svårt att kontrollera röststyrkan. Med hög röst frågade hon mamman varför den lilla pojken inte hade några ben.

Mamman förklarade tyst och okomplicerat för Hadley att "vår himmelske Fader har gjort alla sina barn olika varandra". "Aha", sade Hadley.

Sedan vände hon sig oväntat till den lilla pojken och sade: "Visste du att mina öron inte fungerade när vår himmelske Fader gjorde mig? Så det är något särskilt med mig. Han gjorde dig utan ben så det är också något särskilt med dig. När Jesus kommer tillbaka kommer jag att kunna höra, och du får ben. Jesus gör allting bra."

"Om ni inte ... blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket."

Hadley visste tillräckligt.

Jesus är Kristus. Han är uppståndelsen. Han är vår Frälsare och Återlösare. Allt blir bra när han kommer tillbaka. Det här är hans heliga verk. Genom profeten Joseph Smith blev hans prästadöme återställt till jorden, och Thomas S Monson är hans profet i dag. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 6:3.
2. 1 Nephi 11:17.
3. Joseph Smiths översättning, Luk 14:28.
4. Mark 5:36.
5. L&F 50:24.
6. Matt 18:3.

mor skrev ett brev till mig och frågade om jag ville ge honom en välsignelse. När jag lade händerna på hans huvud, kände jag att jag skulle säga någonting till honom som jag inte direkt hade sett på samma sätt tidigare. Intrycket jag fick var: Tro är inte bara en känsla, det är ett val. Han skulle behöva välja att tro.

Min vän visste inte allt, men han visste tillräckligt. Han valde att gå trons och lydnadens väg. Han föll på knä. Han fick tillbaka sin andliga jämvikt.

Det har nu gått många år sedan den händelsen. För en tid sedan fick jag ett brev från hans son som nu är på mission. Det var besjälav övertygelse och vittnesbörd. När jag läste hans vackra brev såg jag hur en fars val att tro under en mycket svår tid hade blivit till stor välsignelse för nästa generation.

Utmaningar, svårigheter, frågor och tvivel är alla en del av jordelivet. Men vi är inte ensamma. Som lärjungar till Herren Jesus Kristus finns enorma andliga reservoarer av ljus och sanning tillgängliga för oss. Rädsla och tro kan inte råda sida vid sida! I våra svåra stunder väljer vi trons väg. Jesus sade: "Var inte rädd. Tro endast."⁴

Under årens gång tar vi dessa viktiga andliga steg om och om igen. Vi börjar se att "den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen".⁵ Våra frågor och vårt tvivel skingras eller blir mindre viktiga. Vår tro blir enkel och ren. Vi lär oss sådant som vi redan kände till.

Jesus sade: "Om ni inte ... blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket."⁶

Därför att min far läste Mormons bok

ÄLDSTE MARCOS A AIDUKAITIS

i de sjuttios kворum

Jag inbjuder alla som hör mig i dag att läsa Mormons bok och att tillämpa löftet i den. De som gör det får veta att boken är sann.

God morgon, kära bröder och systrar. Jag känner mig glad och hedrad över att få tala till er idag. Det är min bön att Gud må leda mina ord och att hans Ande må vara med oss så att "den som predikar och den som tar emot [förstår] varandra, och båda blir uppbyggda och gläds med varandra". (L&F 50:22)

Jag anser den 2 juni 1940 vara en mycket viktig dag i min familjs historia. Den dagen döptes min far som medlem i kyrkan.

I ett brev till sin far beskrev äldste Jack McDonald, missionären som döpte min far, dagen med följande ord:

"Förra söndagen var en särskilt vacker dag. Vi missionärer gick ut till en avsides plats längs flodstranden ute på landet, och där utförde äldste Jones och jag [äldste McDonald] vårt första dop. Antony Aidukaitis steg ner i det iskalla vattnet och blev medlem i kyrkan ... Allting var perfekt. Himlen var så blå, landskapet så fridfullt och grönt, så härligt att det var omöjligt att inte förnimma närheten av något stort inflytande.

[När vi gick därifrån] med vår nya medlem, sade han att det bara inte gick att beskriva hur underbar dagen hade varit för honom, hur han faktiskt kände sig som en ny människa ... Detta var vårt första dop – utan någon ära åt mig eller åt någon annan. Han omvände sig själv."

Den här händelsen ändrade mitt livs skeende. Jag vet inte om min far kunde förutse visdomen i sitt handlande, men jag älskar honom för det han gjorde den dagen. Han gick bort för mer än 30 år sedan, men jag hedrar och välsignar hans namn för alltid.

Min far var son till litauiska föräldrar men föddes i Skottland. Han flyttade till Brasilien som ung. Hans kunskaper i engelska underlättade hans omvändelse eftersom han kunde läsa Mormons bok på engelska och det ännu inte fanns en

pålitlig översättning till portugisiska. Det språkhindret gjorde att min mor inte blev medlem i kyrkan förrän några år senare, men när hon blev medlem, blev hon ett mäktigt exempel på hängivenhet mot andra och Guds kärlek i vår familj. Hon är nu 92 år gammal och är här idag. Det är med stor glädje jag säger att jag älskar henne för hennes stora trofasthet. Jag hedrar och välsignar också hennes namn i all evighet.

Jag beundrar min fars mod att bli medlem i kyrkan trots de omständigheter han levde i på den tiden. Det var inte lätt för honom. Hans hustru döptes inte tillsammans med honom. Dryckenskap och rökning var starka frestelser för honom. Han var fattig. Hans mor var emot att han blev medlem i kyrkan och sade att om han lät döpa sig skulle hon inte längre se honom som sin son. Med mindre än 300 medlemmar i Brasilien hade kyrkan inte ett enda kapell. Jag är verkligen förundrad över min fars beslutsamhet och mod.

Hur kunde han fatta ett sådant beslut under så ogynnsamma förhållanden? Svaret är enkelt: Det var för att min far läste Mormons bok. När han läste den fick han ett vittnesbörd om att återställelsens budskap var sant. Mormons bok är ett bevis på att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann. *Predika mitt evangelium* lär att "Mormons bok, tillsammans med Anden, är den mäktigaste källan till omvändelse". ([2004], s 104)

President Gordon B Hinckley förkunnade: "De som under bön har läst Mormons bok, vare sig de är rika eller fattiga, lärda eller olärda, har vuxit till under dess kraft ...

Utan förbehåll lovar jag att om ni under bön läser Mormons bok, oavsett hur många gånger ni tidigare läst den, så kommer ni att i era hjärtan få ... Herrens ande. Ni kommer att stärkas i ert beslut att vandra i lydnad mot hans bud och ni kommer att

få ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever.” (“Mormons bok”, *Nordstjärnan*, okt 1988, s 7)

Dessa löften blev verklighet för min far och för min familj. Så som vi undervisats att göra, läser vi skrifterna tillsammans i familjen varje dag. Vi har gjort det i många år. Vi har läst Mormons bok flera gånger i vårt hem, och vi kommer att fortsätta med det. Precis som utlovat har vi fått ett större mått av Herrens ande i vår familj och en starkare beslutsamhet att vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever.

När du vet att Mormons bok är sann, vet du att Joseph Smith kallades av Gud att återställa Jesu Kristi kyrka till jorden. Du vet att Joseph Smith såg Fadern och Sonen. Du vet att det

endast finns en tro och ett giltigt dop. Du vet att Guds profet lever på jorden idag och att han innehar alla prästadömetts nycklar och rätten att utöva dem, som Petrus gjorde i gamla dagar. Du vet att Jesus Kristus är Guds Son, vilket är det enda namnet varigenom du kan uppnå frälsning. Du vet att Gud Fadern lever och att han älskar oss. Du vet att hans frälsningsplan är fullkomlig, och du har en önskan att utföra förrättningar, leva efter buden och hålla ut intill slutet.

Jag blir ledsen när en person som fått Mormons bok och allt detta förklarat för sig ändå inte vill läsa den. Jag blir ledsen när människor låter sig påverkas av andra och inte vill läsa boken utan lägger den åt sidan som något värdelöst, och aldrig deltar i

den andliga festmåltid den erbjuder. Detta är för mig obegripligt. Det är som om en son eller dotter som skilts från en kärleksfull far skulle vägra att läsa ett brev från honom, och inte ens öppna kuvertet. De som fattar ett sådant beslut liknar bortskämda barn som vägrar att ens smaka på maten som kärleksfullt lagats åt dem av deras mor.

Gud uppenbarar sin sanning när människorna följer Moronis uppmaning i Moroni 10:3–5 i Mormons bok. *Predika mitt evangelium* sammanfattar Moronis undervisning enligt följande:

- Ett, ”läs Mormons bok och begrunda dess budskap om Jesus Kristus”.

- Två, ”be till Gud med tro på Jesus Kristus om att få ett vittnesbörd om att Mormons bok är sann och att Joseph Smith är återställsens profet”.
- Tre, ”be uppriktigt och med verkligt uppsåt, vilket innebär att de har för avsikt att handla efter det svar de får från Gud”. (s 111)

För dem som säger att vi inte kan veta dessa saker vittnar jag att det kan vi, när vi är ödmjuka nog att göra som Gud har uppmanat oss genom sina profeter på jorden. Att tro något annat vore att acceptera det löjlga antagandet att Gud inte känner till var sanningen finns eller inte har makt att visa oss den. Att en person inte handlar enligt den här bokens löfte betyder inte att andra inte har gjort det.

Varför älskar och hedrar jag min fars namn? Därför att min far läste och handlade enligt löftet i Mormons bok. Varför älskar och hedrar jag min fars namn? Därför att han inte ryggade tillbaka för svaret han fick, fastän han stod inför utmaningar. Varför älskar och hedrar jag min fars namn? Därför att han välsignade mitt liv redan innan jag var född, genom att modigt göra det som Gud förväntade sig av honom.

Jag inbjuder alla som hör mig i dag att läsa Mormons bok och att tillämpa löftet i den. De som gör det får veta att boken är sann.

Jag bär mitt vittnesbörd om att Mormons bok är Guds ord. Tack vare det vet jag att Joseph Smith är en Guds profet. Jag vet att han inte skrev Mormons bok utan översatte den genom Guds gåva och kraft. Jag vet att Thomas S Monson är en Guds profet på jorden idag och att han är den enda människan på jorden som innehar alla prästadörets nycklar och rätten att utöva dem. Jag vet att Jesus Kristus är vår Frälsare och att han lever. Jag vet att Gud lever och älskar oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Sakramentsmötet och sakramentet

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kворum

Sakramentet gör sakramentsmötet till det heligaste och viktigaste mötet i kyrkan.

arbete och ägna den Allrahögste din andakt.” (L&F 59:9–10)

Det här är en befallning med ett löfte. Genom att varje vecka och på rätt sätt ta del av sakramentet blir vi berättigade till löftet att ”alltid ... ha hans Ande hos [oss]”. (L&F 20:77) Den Anden är grunden till vårt vittnesbörd. Den vittnar om Fadern och Sonen, påminner oss om allt och för oss in i sanningen. Den är kompassen som leder oss på vår väg. President Wilford Woodruff lärde oss att den Helige Andens gåva ”är den största gåva som kan förlänas människan”. (*Deseret Weekly*, 6 apr 1889, s 451)

Vi lever i de svåra tider som aposteln Paulus profeterade om. (Se 2 Tim 3:1.) De som försöker gå den raka och smala vägen ser överallt lockande sidovägar. Vi kan bli förvirrade, förödmjukade, modlösa eller deprimerade. Hur låter vi Herrens Ande vägleda våra val och hålla oss på vägen?

I en sentida uppenbarelse gav Herren oss svaret i denna befallning:

”Och för att du mera fullständigt skall kunna hålla dig obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty sannerligen, detta är en dag bestämd åt dig till att vila från ditt

I.

Sakramentet gör sakramentsmötet till det heligaste och viktigaste mötet i kyrkan. Det är det enda mötet på sabbaten där hela familjen är tillsammans. Dess innehåll förutom sakramentet bör alltid planeras och presenteras på ett sådant sätt att det riktar vår uppmärksamhet på försoningen och på Herren Jesu Kristi lära.

Mina första minnen av sakramentsmöten är från den lilla stad i Utah där jag ordinerades till diakon och delade ut sakramentet. I jämförelse med dessa minnen har sakramentsmötena som jag nu bevisar i många olika församlingar förbättrats avsevärt. Vid ett typiskt sakramentsmöte välsignas och

utdelas sakramentet och tas emot av medlemmarna under stilla vördnad. Mötesledningen och nödvändiga ärenden handhas kortfattat och värdigt, och talen är andliga i fråga om innehåll och framställning. Musiken är passande och även bönerna. Detta är normen och utgör ett stort framsteg från mina upplevelser i ungdomen.

Det finns enstaka undantag. Jag känner att några i det uppväxande släktet och till och med somliga vuxna ännu inte har förstått betydelsen av detta möte och vikten av enskild vördnad och tillbedjan vid det. Det som jag känner mig manad att undervisa om här riktar sig till dem som ännu inte förstår och tillämpar dessa viktiga principer och ännu inte har den utlovade andliga välsignelsen att alltid ha hans vägledande ande hos sig.

II.

Jag börjar med hur kyrkans medlemmar bör förbereda sig för att ta del av sakramentet. Vid ett världsomfattande ledarskapsmöte för fem år sedan undervisade äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum kyrkans prästadömsledare om hur de bör planera och leda sakramentsmöten. "Vi

hedrar minnet av hans försoning på ett mycket personligt sätt", sade äldste Nelson. "Vi för ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande till vårt sakramentsmöte. Det är höjdpunkten i vårt sabbatsfirande." ("Gudsdyrkan på sakramentsmötet", *Liabona*, aug 2004, s 12)

Vi sitter ner i god tid innan mötet börjar. "Under denna stilla stund sänks volymen på preludiet. Det här är ingen tid för samtal eller för att utväxla meddelanden, utan en tid för bön och meditation när ledarna och medlemmarna förbereder sig andligt för sakramentet." (*Liabona*, aug 2004, s 13)

När Frälsaren visade sig för nephiterna efter sin uppståndelse, lärde han dem att de skulle upphöra med bruket att offra genom att utgjuta blod. I stället "skall ni frambära ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande". (3 Nephi 9:20) Den här befallningen, som upprepats i sentida uppenbarelser och gett oss anvisning om att ta sakramentet varje vecka, anger hur vi bör förbereda oss. Som äldste Nelson lärde oss: "Varje medlem i kyrkan ansvarar för den andliga uppbyggelse som kan komma genom ett sakramentsmöte." (*Liabona*, aug 2004, s 14)

I sina skrifter om frälsningens lära undervisar president Joseph Fielding Smith om att vi tar sakramentet som vår del i att minnas Frälsarens död och lidande för världens återlösning. Denna förordning gavs för att vi ska kunna förnya våra förbund att tjäna honom, lyda honom och alltid minnas honom. President Smith tillägger: "Vi kan inte kvarhålla Herrens ande om vi inte ständigt efterlever det förbundet." (*Frälsningens lära, del 2, s 289*)

III.

Vår klädsel är ett viktigt tecken på vår inställning och förberedelse inför en aktivitet som vi ska delta i. Om vi ska bada eller vandra eller leka på stranden, visar våra skor och vår klädsel det. Samma sak bör gälla för hur vi klär oss när vi ska ta del av sakramentet. Det är som att gå till templet. Vår klädsel är ett tecken på i vilken grad vi förstår och hedrar den förrättning som vi ska delta i.

Under sakramentsmötet – och i synnerhet under sakramentet – bör vi koncentrera oss på tillbedjan och då avstå från all annan verksamhet, särskilt från beteende som kan störa andras tillbedjan. Om någon tyst nickar till, stör han inte andra.

Sakramentsmötet är inte rätta tidpunkten för att läsa böcker eller tidningar. Ni unga, det är inte rätta tidpunkten för att föra viskande samtal på mobiltelefonen eller sms:a till personer på andra platser. När vi tar sakramentet ingår vi ett heligt förbund att vi alltid ska minnas Frälsaren. Det är sorgligt att se personer tydligt bryta det förbundet just på det möte där de ingår det.

Musiken på sakramentsmötet är en väsentlig del av vår gudsdyrkan. Skrifterna lär att de rättfärdigas sång är en bön till Herren. (Se L&F 25:12.) Första presidentskapet har sagt: "Några av de främsta predikningarna finner vi i psalmerna." (*Psalmer*, ix) Det är underbart när alla närvarande stämmer in och tillber i sång – i synnerhet i psalmen som hjälper oss förbereda oss att ta sakramentet. All musik på sakramentsmötet kräver noggrann planering, och man måste alltid komma ihåg att denna musik är för tillbedjan, inte för framförandets skull.

President Joseph Fielding Smith lärde: "Detta är ett tillfälle när *evangeliet bör framläggas, när vi bör uppmuntras att utöva tro och begrunda vår Återlösares mission och att tillbringa tiden med att ta evangeliets frälsningsprinciper i betraktande*. Det bör inte användas för några andra ändamål ty sakramentsmötet är inte en plats för förströelse, skratt och munterhet. Vi bör gå dit i saktmodighet och med ett bedjande och hängivet hjärta." (*Frälsningens lära*, del 2, s 290)

När vi gör det – när vi förenas i den högtidlighet som alltid bör åtfölja sakramentsförrättningen och gudsdyrkan vid detta möte – är vi berättigade till Andens umgänge och uppenbarelse. De är så vi får vägledning för vårt liv och frid under vägen.

IV.

Den uppståndne Herren betonade vikten av sakramentet när han

En ung man i São Paulo i Brasilien får hjälp med att förbereda sig för en konferensutsändning.

besökte den amerikanska kontinenten och instiftade denna förordning bland de trofasta nephiterna. Han välsignade sakramentets symboler, gav dem till sina lärjungar och till folket (se 3 Nephi 18:1–10) och befallde dem:

"Och detta skall ni alltid göra med dem som omvänder sig och döps i mitt namn. Och ni skall göra det till minne av mitt blod som jag har utgjutit för er, så att ni kan betyga för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig. Och om ni alltid kommer ihåg mig, skall ni ha min Ande hos er ...

Och om ni alltid gör detta är ni välsignade, eftersom ni är byggda på min klippa.

Men de bland er som gör mer eller mindre än detta är inte byggda på min

klippa utan är byggda på en grund av sand. Och när regnet faller och översvämningarna kommer och vindarna blåser och störtar sig mot dem faller de." (3 Ne 18:11–13)

Sakramentet är den förrättning som ersatte den mosaiska lagens blods- och brännoffer, och med den kom Frälsarens löfte: "Och den som kommer till mig med förkrossat hjärta och botfärdig ande skall jag döpa med eld och med den Helige Anden." (3 Nephi 9:20)

V.

Nu vänder jag mig särskilt till de prästadömsbärare som tjänstgör vid sakramentet. Denna förrättning bör alltid utföras med vördnad och värdighet. De präster som uppsänder

En familj i Argentina gläds åt att vara tillsammans under en konferensutsändning.

bönerna på församlingens vägnar bör uttala orden långsamt och tydligt då de uttrycker förbundens villkor och utlovade välsignelser. Detta är en ytterst helig handling.

Lärare som förbereder och diakoner som delar ut sakramentets symboler utför också en ytterst helig handling. Jag älskar president Thomas S Monsons skildring av hur han som tolvårig diakon blev ombedd av biskopen att gå med sakramentet till en sängliggande broder som längtade efter denna välsignelse. "Jag var överväldigad av hans tacksamhet", sade president Monson. "Herrens Ande kom över mig. Jag stod på helig mark." (*Inspiring Experiences that Build Faith*, [1994], s 188) Alla som tjänstgör vid denna heliga förrättning står "på helig mark".

Unga män som tjänstgör vid sakramentsförrättningen ska vara värdiga. Herren har sagt: "Var rena, ni som bär Herrens kärlek." (L&F 38:42) Varningen i skrifterna att inte ta sakramentet ovärdigt (se 3 Nephi 18:29;

1 Kor 11:29) gäller förvisso också dem som tjänstgör vid den förrättningen. En biskop som vidtar disciplinära åtgärder mot en medlem i kyrkan som begått en svår synd kan tills vidare beröva honom förmånen att *ta del av* sakramentet. Samma myndighet kan förvisso även beröva någon förmånen att *tjänstgöra* vid denna heliga förrättning.

Vad jag sade tidigare om vikten av passande klädsel för dem som tar emot sakramentsförrättningen gäller också med eftertryck för de unga männen i aronska prästadömet som tjänstgör vid någon del av denna heliga förrättning. De ska alla vara välvärdade och lämpligt klädda. Det ska inte finnas någonting i deras yttre eller handlingar som drar särskild uppmärksamhet till dem själva eller hindrar någon närvarande från att ägna odelad uppmärksamhet åt den dyrkan och det ingående av förbund som är syftet med denna heliga tjänst.

Äldste Jeffrey R Holland gav värdefull undervisning i detta ämne för tretton år sedan vid generalkonferensen.

Eftersom de flesta av våra diakoner inte ens var födda när dessa ord senast talades här, upprepar jag dem för deras och deras föräldrars och ledares skull: "Får jag föreslå att närhelst så är möjligt vit skjorta bärs av de diakoner, lärare och präster som handhar sakramentet. För heliga förrättningar i kyrkan bär vi ofta ceremoniella kläder, och en vit skjorta kunde ses som en liten påminnelse om den vita klädsel ni bär i dopbassängen och förebåda den vita skjorta ni snart kommer att bära i templet och som missionärer." ("Gör detta till minne av mig", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 68)

Till sist: Sakramentet välsignas och delas ut endast om detta har godkänts av den som innehar nycklarna till denna prästadömsförrättning. Det är skälet till att sakramentet vanligtvis inte delas ut i hemmet eller vid släktträffar, även om det finns tillräckligt med prästadömsbärare. De som tjänstgör vid sakramentsbordet, förbereder sakramentet eller delar ut det till församlingen ska ha utsetts av någon som innehar eller utövar nycklarna till denna förrättning. Jag avser biskopsrådet eller presidentskapet i lärarnas eller diakonernas kворum. "Mitt hus är ett ordningens hus", säger Herren. (L&F 132:8)

Hur får vi Herrens Ande att vägleda våra val så att vi förblir "obefläckade av världen" (L&F 59:9) och stannar kvar på den säkra vägen genom jordelivet? Vi måste bli berättigade till Jesu Kristi försonings renande kraft. Vi blir det genom att hålla hans bud att komma till honom med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande och vid det underbara möte som hålls varje vecka ta del av sakramentets symboler och ingå de förbund som gör oss berättigade till det kostbara löftet att vi alltid ska ha hans Ande hos oss. (Se L&F 20:77.) Måtte vi alltid göra det, är min ödmjuka bön, som jag uppsänder i hans namn vars försoning möjliggör alltsammans, ja, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Hoppets oändliga kraft

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Genom att sätta hoppet till Gud, till hans godhet och till hans makt, får vi nytt mod i svårigheter.

Mina kära bröder och systrar och vänner, vilken härlig dag för oss då vi får uppleva att vår älskade profet tillkännager fem nya tempel. Vilken underbar dag för oss alla.

Mot slutet av andra världskriget blev min far inkallad till tyska armén och skickades till västfronten, så min mor fick ensam ta hand om vår familj. Fastän jag bara var tre år, minns jag än i dag rädslan och hungern under den här tiden. Vi bodde i Tjeckoslovakien och för var dag som gick kom kriget allt närmare och faran blev allt större.

Under den stränga vintern 1944 beslöt sig min mor till sist för att fly till Tyskland, där hennes föräldrar bodde.

Hon bytlade på oss och lyckades på något sätt få med oss alla på ett av de sista flyktingtågen västerut. Det var farligt att resa under den här tiden. Vart vi än kom påminde oss ljudet av explosioner, plågade ansikten och den ständiga hungern om att vi befann oss i ett krigsområde.

Under resans gång stannade tåget då och då för att proviantera. En natt vid ett av dessa uppehåll skyndade sig min mor ut ur tåget för att leta efter mat åt sina fyra barn. När hon kom tillbaka fann hon till sin fasa att tåget och barnen var borta!

Hon var nedtyngd av oro och hennes hjärta fylldes av förtvivlade böner. Hon sökte febrilt igenom den stora och mörka bangården, gick envist kors och tvärs över de många spåren i hopp om att tåget trots allt inte redan hade avgått.

Kanske kommer jag aldrig att få veta vilka tankar som gick genom min mors hjärta och huvud den där mörka natten då hon letade igenom en dyster järnvägsstation efter sina borttappade barn. Jag tvivlar inte på att hon var skräckslagen. Jag är säker på att det slog henne att om hon inte fann det där tåget, skulle hon kanske aldrig få se sina barn igen. Men ett vet jag med säkerhet: Med sin tro övervann hon sin fruktan och med sitt hopp övervann hon sin förtvivlan. Hon var

inte en kvinna som satte sig ner och jämrade sig över tragedier. Hon satte sig i rörelse. Hon omsatte sin tro och sitt hopp i handling.

Så hon sprang från spår till spår och från tåg till tåg tills hon slutligen fann vårt tåg. Det hade flyttats till en avsides del av stationsområdet. Där återfann hon äntligen sina barn.

Jag har ofta tänkt på den där natten och på vad min mor måste ha gått igenom. Om jag kunde gå tillbaka i tiden och sitta bredvid henne, skulle jag fråga hur hon lyckades fortsätta trots sin rädsla. Jag skulle fråga henne om tro och hopp och hur hon övervann sin förtvivlan.

Även om detta är omöjligt, kan jag kanske i stället få sitta bredvid er, bredvid alla er som är modlösa, oroliga eller ensamma. I dag vill jag tala med er om hoppets oändliga kraft.

Hoppets betydelse

Hoppet är ett av benen på en trebent pall tillsammans med tro och kärlek. Dessa tre stabiliserar vårt liv oberoende av vilka skrovliga eller ojämna underlag vi ställs inför. Skrifterna är tydliga och vissa i fråga om vikten av hopp. Aposteln Paulus lärde att skrifterna skrevs i avsikt att vi skulle "bevara vårt hopp".¹

Hoppet har kraften att fylla vårt liv med lycksalighet.² Dess frånvaro – om det vi önskar i hjärtat dröjer – kan "tära på hjärtat".³

Hoppet är en Andens gåva.⁴ Det är ett hopp om att vi, genom Kristi förlösning och genom kraften i hans uppståndelse, ska uppstå till evigt liv, och detta tack vare vår tro på Frälsaren.⁵ Detta slags hopp är såväl en löftesprincip som ett bud,⁶ och liksom med alla andra bud har vi ansvaret att göra det till en aktiv del av vårt liv och övervinna frestelsen att gör avkall på hoppet. Hoppet om vår himmelske Faders barmhärtiga lycksalighetsplan leder till frid⁷, nåd⁸, glädje⁹ och glad fullbordan.¹⁰ Hoppet om frälsning är som en skyddande hjälm.¹¹ Det är

grunden till vår tro¹² och ett ankare för själen.¹³

Moroni i sin ensamhet – till och med efter att ha bevittnat sitt folks fullständiga undergång – trodde på hoppet. I det nephitiska folkets skymning skrev Moroni att vi utan hoppet inte kan få en arvedel i Guds rike.¹⁴

Men varför finns det då förtvivlan?

Skrifterna säger att det måste finnas "en motsats till allting".¹⁵ Och så är det med tro, hopp och kärlek. Tvivel, förtvivlan och bristande omsorg om våra medmänniskor leder till frestelser som kan göra att vi går miste om dyrbara välsignelser.

Motståndaren använder förtvivlan till att fångsla hjärtan och sinnen i kvävande mörker. Förtvivlan berövar oss allt som är livfullt och glädjerikt och efterlämnar de tomma resterna av det som livet var avsett att vara. Förtvivlan tar död på ambitioner, påskyndar sjukdom, förorenar själen

och avtrubbar hjärtat. Förtvivlan kan tyckas som en trappa som alltid och enbart leder neråt.

Hoppet, å andra sidan, är som en solstråle som går upp över våra nuvarande omständigheters horisont. Det genomtränger mörkret med en strålande gryning. Det uppmuntrar och inspirerar oss att lita på kärleksfull omvårdnad av en himmelsk Fader, som har berett en väg för dem som söker efter evig sanning i en värld av relativism, förvirring och rädsla.

Vad är då hopp?

Språket i dess komplexitet ger oss flera nyanser och styrkegrader av ordet *hopp*. Ett litet barn kan till exempel hoppas på en leksakstelefon, en tonåring hoppas på samtal från en alldeles särskild vän, och en vuxen kanske hoppas att telefonen ska sluta ringa helt och hållet.

Jag vill i dag tala om det hopp som övergår det triviala och inriktar sig på

Israels hopp,¹⁶ människosläktets stora hopp, ja, vår Återlösare Jesus Kristus.

Hopp är inte kunskap¹⁷ utan snarare den orubbliga förvisningen att Herren kommer att infria sina löften till oss. Det är tillförsikten att om vi lever efter Guds lagar och hans profeters ord nu, kommer vi att få de önskade välsignelserna i framtiden.¹⁸ Det är att tro och förvänta att våra böner blir besvarade. Det yttrar sig i tillförsikt, optimism, entusiasm och tålmodig ihärdighet.

På evangeliets språk: Detta *hopp* är fast, orubbligt och verksamt. Forna dagars profeter talar om ett "fast hopp"¹⁹ och ett "levande hopp".²⁰ Det är ett hopp som förhärskar Gud genom goda gärningar. Med hopp kommer lycka och glädje.²¹ Med hopp kan vi ha "tålmod och [uthärda] ... [våra] lidanden".²²

Sådant vi hoppas på och sådant vi sätter vårt hopp till

Det vi hoppas *på* är ofta framtida händelser. Om vi bara kunde se bortom jordelivets horisont, på det som väntar oss bortom detta liv. Kan man tänka sig en härligare framtid än den som vår himmelske Fader har förberett för oss? Tack vare Jesu Kristi offer behöver vi inte frukta, för vi kommer att leva i evighet och inte smaka döden igen.²³ Tack vare hans oändliga försoning kan vi renas från synd och stå rena och obefläckade inför domarskranket.²⁴ Frälsaren är upphovet till vår frälsning.²⁵

Och vilket slags tillvaro kan vi hoppas på? De som kommer till Kristus, omvänder sig från sina synder och lever i tro får leva för evigt i frid. Tänk på värdet av denna eviga gåva. Omgivna av dem vi älskar ska vi veta vad som är den högsta glädjen och gå framåt i kunskap och lycksalighet. Oavsett hur dystert vårt livs kapitel må te sig i dag, kan vi tack vare Jesu Kristi liv och offer hoppas på och vara förvisade om att slutet på vårt livs bok vida överträffar våra högst

förväntningar. "Ögat [har inte] sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom."²⁶

Det vi sätter vårt hopp *till* håller oss uppe i vardagslivet. Det stöder oss i prövningar, frestelser och bedrövelser. Alla har upplevt modlöshet och svårigheter. Ja, det finns tider då mörkret kan tyckas outhärdligt. Det är i sådana tider som det återställda evangeliets gudomliga principer, vilka vi sätter vårt hopp *till*, kan stödja oss tills vi på nytt vandrar i ljuset.

Vi hoppas på Jesus Kristus, på Guds godhet, på den Helige Andens uppenbarelser därför att vi vet att vi blir bönhörda. Eftersom Gud har varit trofast och hållit sina löften tidigare, kan vi med tillförsikt sätta vårt hopp till att Gud håller sina löften till oss nu och i framtiden. I tider av nöd kan vi hårt hålla fast vid hoppet att allt ska "samverka till [vårt] bästa"²⁷ om vi följer råden från Guds profeter. Detta att sätta vårt hopp till Gud, till hans godhet och till hans makt, ger oss nytt mod i svårigheter och ger kraft till dem som känner sig hotade av fruktans, tvivlets och förtvivlans kringgärdande murar.

Hopp leder till goda gärningar

Vi lär oss att utveckla vårt hopp på samma sätt som vi lär oss att gå: ett steg i sänder. Då vi studerar skrifterna, talar med vår himmelske Fader dagligen, lovar att hålla Guds bud, som Visdomsordet, och betala ett fullt tionde, uppnår vi hopp.²⁸ Vår förmåga ökar att "[överflöda] i hoppet genom den helige Andens kraft"²⁹ då vi mer fullkomligt lever efter evangeliet.

Det kan finnas tider då vi måste fatta ett modigt beslut att hoppas även om detta hopp motsägs av allt runtomkring oss. I likhet med fader Abraham ska vi, när "allt hopp [är] ute" finna "[tro] och [hoppas]".³⁰ Eller som en författare uttryckte det: "Mitt i vintern [finner vi] inom [oss] ... en oöverbärlig sommar."³¹

Tro, hopp och kärlek kompletterar varandra och om en av dem växer, växer också de andra. Hopp kommer av tro,³² för utan tro kan det *inte* finnas något hopp.³³ Likaså kommer tro av hopp, för tro är "övertygelse om det man hoppas".³⁴

Hoppet är av avgörande betydelse för både tro och kärlek. När vår tro

urholkas av olydnad och besvikelser, när vi skjuter något på framtiden, finns hoppet där för att stötta vår tro. När besvikelse och otålighet sätter kärleken på prov, stärker hoppet våra föresatser och manar oss till omsorg om våra medmänniskor utan att förvänta oss någon belöning. Ju klarare vårt hopp, desto större vår tro. Ju

starkare vårt hopp, desto renare vår kärlek.

Det vi hoppas *på* leder oss till tron, det vi sätter vårt hopp *till* leder oss till kärleken. När dessa tre egenskaper – tro, hopp och kärlek³⁵ – samverkar och är grundade i Jesu Kristi återställda evangeliums ljus och sanning, får de oss att överflöda av goda gärningar.³⁶

Hopp av egen erfarenhet

Varje gång en förhoppning infrias, skapar det tillförsikt och ett större hopp. Jag kan tänka på många tillfällen i mitt liv då jag själv fick uppleva hoppets kraft. Jag minns mycket väl dagarna under min uppväxt då jag var omgiven av ett världskrigs fasor och hopplöshet, brist på utbildningsmöjligheter, livshotande hälsoproblem och en flyktings besvärliga och nedslående ekonomiska erfarenheter. Vår mors exempel att också i de värsta av tider fortsätta framåt och omsätta tro och hopp i handling, inte bara oro eller önsketänkande, höll mig och min familj uppe och gav oss tillförsikten att nuvarande omständigheter skulle avlösas av framtida välsignelser. Jag vet genom dessa upplevelser

att det är Jesu Kristi evangelium och medlemskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som stärker tron, ger ett klart hopp och leder oss till Kristi kärlek.

Hoppet håller oss uppe när vi förtvivlar. Hoppet lär oss att det finns skäl att glädjas till och med när allt tycks mörkt omkring oss.

Liksom Jeremia förkunnar jag: "Välsignad är den man som ... har HERREN till sin förtröstan."³⁷

Liksom Joel vittnar jag om "att HERREN *är* en tillflykt för sitt folk, ett skydd för Israels barn".³⁸

Liksom Nephi förkunnar jag: "Sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mätar er med Kristi ord och håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv."³⁹

Det är det slags hopp vi måste vårda och utveckla. Detta mogna hopp får vi i och genom vår Frälsare Jesus Kristus, för "var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren".⁴⁰

Herren har gett oss ett lugnande hoppets budskap: "Var inte rädd, du

lilla hjord."⁴¹ Gud väntar "med öppna armar för att ta emot"⁴² dem som överger sina synder och fortsätter i tro, hopp och kärlek.

Till alla som lider – till alla som är modlösa, oroliga eller ensamma – säger jag i kärlek och av stor omtanke: Ge aldrig upp!

Ge dig aldrig!

Låt aldrig förtvivlan övervinna din ande.

Ta emot och lita på Israels hopp, för Guds Sons kärlek genomtränger allt mörker, lindrar all sorg och gläder varje hjärta.

Om detta vittnar jag, och jag ger er min välsignelse i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Rom 15:4.
2. Se Ps 146:5.
3. Ords 13:12.
4. Se Moroni 8:26.
5. Se Moroni 7:41.
6. Se Kol 1:21–23.
7. Se Rom 15:13.
8. Se Ps 33:22.
9. Se Rom 12:12.
10. Se Ords 10:28.
11. Se 1 Tess 5:8.
12. Se Moroni 7:40; Hebr 11:1.
13. Se Hebr 6:19; Ether 12:4.
14. Se Ether 12:32; se också Rom 8:24.
15. 2 Nephi 2:11.
16. Se Jer 17:13.
17. Se Rom 8:24.
18. Se L&F 59:23.
19. Alma 34:41.
20. 1 Petr 1:3.
21. Se Ps 146:5.
22. Alma 34:41.
23. Se Alma 11:45.
24. Se 2 Nephi 2:6–10.
25. Se Hebr 5:9.
26. 1 Kor 2:9.
27. L&F 90:24.
28. Se Rom 15:14.
29. Rom 15:13.
30. Rom 4:18.
31. Albert Camus, i John Bartlett, sammanst, *Familiär Quotations*, 17:e utg (2002), s 790.
32. Se Ether 12:4.
33. Se Moroni 7:42.
34. Hebr 11:1.
35. Se Moroni 10:20.
36. Se Alma 7:24.
37. Jer 17:7.
38. Joel 3:16.
39. 2 Nephi 31:20.
40. 1 Joh 3:3.
41. L&F 6:34.
42. Se Mormon 6:17.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om det finns några, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kvorum, och följande bröder som medlemmar av detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,

M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, David A Bednar, Quentin L Cook och D Todd Christofferson.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Vill alla som instämmer visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser äldste Earl C Tingey som medlem av presidentskapet för de sjuttios kvorum samt äldsterna Earl C Tingey

och Sheldon F Child som medlemmar av de sjuttios första kvorum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna Gerald N Lund och Robert R Steuer som medlemmar i de sjuttios andra kvorum. De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder för deras utmärakta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna Jorge A Rojas och T La Mar Sleight som områdessjuttio från och med den 1 november 2008. De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Jay E Jensen som medlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Vill alla som instämmer visa det.

Om någon är emot, visa det.

Det är föreslaget att vi stödjer övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det.

President Monson, så vitt jag kan uppfatta, har röstningen i konferenscentret varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för ert stöd, er tro, er hängivenhet och era böner. ■

Komma vad som komma skall

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

Vårt sätt att möta motgångar kan vara en viktig faktor för hur lyckliga och framgångsrika vi blir i livet.

När jag var ung tyckte jag om att idrotta och jag har många fina minnen från den tiden. Men alla är inte angenäma. Jag minns en dag när mitt fotbollslag hade förlorat en svår match och jag kom hem nedslagen. Min mor var där. Hon lyssnade på min sorgliga berättelse. Hon lärde sina barn att lita på sig själva och varandra och inte skylla på andra för sina motgångar, och att göra sitt allra bästa i allt de försökte sig på.

När vi misslyckades, förväntade hon sig att vi reste på oss och började om igen. Därför var det råd min mor gav mig då inte precis oväntat. Jag har aldrig i hela mitt liv glömt det.

"Joseph", sade hon, "komma vad som komma skall, och älska det."

Jag har ofta tänkt på detta råd.

Jag tror att hon kanske menade att alla upplever bergstoppar och skuggor och perioder när fåglarna inte sjunger och klockorna inte klämtar. Men trots modfärdighet och motgångar verkar de gladaste människorna ha funnit ett sätt att lära sig av de svåra tiderna, och därför blivit starkare, klokare och lyckligare.

Det kanske finns de som tror att generalauktoriteter sällan upplever smärta, lidande eller bekymmer. Tänk om det vore sant. Varje man och kvinna som sitter här på förhöjningen idag har upplevt mycket glädje, men var och en har också lidit stor besvikelser, sorg och förlust. I sin visdom skyddar inte Herren någon från sorg och bedrövelse.

För mig har Herren öppnat himlens fönster och överhopat mig och min familj med välsignelser som jag saknar förmåga att beskriva. Men som för alla andra, har det också funnits stunder i mitt liv när min börda verkat tyngre än jag kunde bära. Under sådana perioder tänker jag tillbaka på min ungdoms dagar när jag upplevde stor sorg över att ha förlorat en fotbollsmatch.

Så lite jag då visste om vad som väntade mig senare i livet. Men närhelst

jag gick igenom tider av svårmod och sorg, kom jag ofta att tänka på min mors ord: "Komma vad som komma skall, och älska det."

Hur kan vi älska dagar som är fyllda med sorg? Det kan vi inte – åtminstone inte just då. Jag tror inte att min mor menade att vi ska förtränga modfärdighet eller förneka smärtans verklighet. Jag tror inte att hon menade att vi ska dölja obehagliga sanningar under ett täcke av låtsad glädje. Men jag tror att vårt sätt att möta motgångar kan vara en viktig faktor för hur lyckliga och framgångsrika vi blir i livet.

Om vi klokt bemöter motgångar kan våra svåraste tider ge vår största tillväxt, och i sin tur leda oss till stor lycka.

Under åren har jag lärt mig några saker som hjälpt mig genom prövningar och motgångar. Jag vill berätta för er om dem.

Lär dig skratta

Det första vi kan göra är att lära oss skratta. Har du någonsin sett en arg bilförare som, när någon gör ett fel i trafiken, reagerar som om den personen kränkt hans heder, hans familj, hans hund och hans förfäder ända ner till Adam? Eller har du slagit i en öppen kökslucka, som lämnats öppen på fel plats och fel tid, som du då med värkande huvud förbannade, fördömde och ville ta hämnd på.

Det finns ett motgift mot sådana händelser: Lär dig skratta.

Jag minns en gång när vi stuvade in barnen i vår herrgårdsvagn för att köra till Los Angeles. Vi var minst nio i bilen och vi körde vilse hela tiden. Men istället för att bli arga, skrattade vi. Var gång vi svängde åt fel håll, skrattade vi ännu mera.

Det var inget ovanligt att vi körde fel. En gång när vi skulle söderut till Cedar City tog vi av åt fel håll och insåg det inte förrän två timmar senare när vi såg en skylt där det stod: "Välkommen till Nevada." Vi blev inte

arga. Vi skrattade och följaktligen blev vi sällan arga och upprörda. Vårt skratt gav oss värdefulla minnen.

Jag minns en gång när en av våra döttrar skulle ut på en blind dejt. Hon hade klätt upp sig och väntade på att personen skulle komma när det ringde på dörrklockan. Där stod en man som verkade lite gammal, men hon försökte vara artig. Hon presenterade honom för mig och min hustru och de andra barnen och så satte hon på sig kappan och gick ut genom dörren. Vi såg hur hon steg in i bilen men bilen körde inte iväg. Så småningom steg vår dotter ur bilen, röd i ansiktet, och sprang in i huset. Mannen hon trodde var hennes blind dejt hade kommit för att hämta en annan av våra döttrar som lovat vara barnvakt åt honom och hans hustru.

Vi skrattade allesammans mycket gott åt detta. Faktum är att vi inte kunde sluta skratta. Så när vår dotters riktiga dejt äntligen kom kunde jag inte gå ut och möta honom, för jag

var fortfarande i köket och skrattade. Jag inser nu att vår dotter kunde ha känt sig förödmjukad och generad. Men hon skrattade också och därför kan vi fortfarande skratta åt det idag.

Nästa gång ni känner er frestade att jämlra er, försök skratta istället. Det kommer att förlänga ert liv och göra livet mer angenämt för alla omkring er.

Sök efter det eviga

Det andra vi kan göra är att söka efter det eviga. Ni kanske känner er ensamma när motgångarna kommer. Ni skakar på huvudet och undrar: "Varför just jag?"

Men elände och bedrävelser kommer så småningom till oss alla. Någon gång i livet måste alla uppleva sorg. Ingen är undantagen.

Jag älskar skrifterna därför att de ger oss exempel på stora och ädla män och kvinnor som Abraham, Sara, Enok, Mose, Joseph, Emma och Brigham. Alla dessa upplevde motgångar och

sorg som prövade, stärkte och förädlade deras personligheter.

Att lära sig härda ut under besvikelser, lidande och sorg är en del av vår utbildning i livet. Dessa upplevelser, som ofta är svåra att bära just då, är precis det slags upplevelser som utvidgar vår insikt, bygger vår karaktär och ökar vår medkänsla för andra.

Tack vare att Jesus Kristus led så djupt förstår han vårt lidande. Han förstår vår sorg. Vi upplever svåra saker så att också vi kan ha större medkänsla och förståelse för andra.

Kom ihåg Frälsarens upphöjda ord till profeten Joseph Smith när han led med sina kamrater i Liberty-fängelsets kvävande mörker: "Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden. Du skall triumfera över alla dina fiender."¹

Med ett sådant evigt perspektiv erhöLL Joseph tröst från dessa ord, och

det kan också vi få. Ibland kan just de stunder som hotar att överväldiga oss med lidande, till sist bli de stunder som hjälper oss att segra.

Kompensationsprincipen

Det tredje vi kan göra är att förstå kompensationsprincipen. Herren återgäldar de trofasta för allt de förlorat. Det som har tagits bort från dem som älskar Herren kommer de att få tillbaka på Herrens eget sätt. Fastän det kanske inte händer när vi önskar det, vet de trofasta att varje tårdroppe så småningom belönas med hundratal glädje- och tacksamhetstårar.

En av välsignelserna i evangeliet är kunskapen att när dödens ridå går ner i slutet av vårt jordiska liv, fortsätter livet på andra sidan förlåten. Där får vi nya möjligheter. Inte ens döden kan ta ifrån oss de eviga välsignelser som utlovats av en kärleksfull himmelsk Fader.

Tack vare att vår himmelske Fader är barmhärtig råder en kompensationsprincip. Jag har sett det i mitt eget liv. Min dotterson Joseph är autistisk. Det har orsakat hans mor och far djup smärta att ge sig i kast med följderna av denna prövning.

De visste att Joseph antagligen aldrig skulle bli som andra barn. De förstod vad det skulle betyda, inte bara för Joseph utan för hela familjen. Men vilken glädje han har gett oss. Autistiska barn har ofta svårt för att visa känslor, men varje gång jag besöker Joseph ger han mig en stor kram. Visst har det funnits svårigheter, men han har fyllt vårt liv med glädje.

Hans föräldrar har uppmuntrat honom att delta i idrottsaktiviteter. När han först började spela baseboll stod han ute på ytterfältet. Men jag tror inte han begrep att han måste springa efter lösa bollar. Han kom på ett mycket effektivare sätt att spela. När en boll slogs åt Josephs håll, lät han den flyga förbi, och tog fram en annan baseboll ur fickan och kastade den åt pitchern.

Vad gäller bekymmer som Josephs familj haft med att fostra honom, eller de uppoffringar de gjort, så har de kompenserats tiofalt. Tack vare denna utvalda ande har hans mor och far lärt sig mycket om handikappade barn. De har själva kunnat bevittna generositet och medkänsla från släktingar, grannar och vänner. De glädde sig tillsammans när Joseph gjorde framsteg. De har förundrats över hans godhet.

Lita till Fadern och Sonen

Det fjärde vi kan göra är att lita till vår himmelske Fader och på hans Son, Jesus Kristus.

”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son.”² Herren Jesus Kristus är vår partner, hjälpare och förespråkare. Han vill att vi ska vara lyckliga. Han vill att vi ska lyckas. Om vi gör vår del, hjälper han oss.

Han som nedsteg under allt, kommer för att hjälpa oss. Han tröstar och stöder oss. Han stärker oss när vi är svaga och betryckta. Han skall göra det svaga starkt.³

En av våra döttrar blev allvarligt sjuk efter att ha fött sin baby. Vi bad

för henne, smorde och välsignade henne och hjälpte henne så gott vi kunde. Vi hoppades att hon skulle bli botad, men dagarna blev till månader och månaderna till år. Vid ett tillfälle sade jag till henne att hon kanske måste kämpa med denna sjukdom under resten av sitt liv.

Jag minns att jag en morgon tog fram ett litet kort och satte in det i skrivmaskinen. Bland annat skrev jag följande till henne: ”Den enkla hemligheten är denna: förlita dig på Gud, gör ditt bästa och lämna resten i hans händer.”

Hon litade verkligen på Gud. Men hennes sjukdom försvann inte, hon led i åratal, men så småningom välsignade Herren henne och hon återfick sin hälsa.

Eftersom jag känner denna dotter är det min tro att även om hon aldrig blivit frisk, skulle hon ha fortsatt att lita på sin himmelske Fader och ”lämnat resten åt honom”.

Avslutning

Fastän min mor för länge sedan gått vidare till sin eviga belöning, finns hennes ord alltid hos mig. Jag minns fortfarande hennes råd till mig den där dagen för så länge sedan när mitt lag förlorade fotbollsmatchen: ”Komma vad som komma skall, och älska det.”

Jag vet varför det måste finnas en motsats till allting. Motgångar kan välsigna oss om vi möter dem på rätt sätt. Vi kan lära oss älska dem.

När vi söker efter humor, söker det eviga perspektivet, förstår kompensationsprincipen och närmar oss vår himmelske Fader, kan vi uthärda motgångar och svårigheter. Vi kan säga som min mor sade: ”Komma vad som komma skall, och älska det.” Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 121 :7-8.

2. Joh 3:16.

3. Se Ether 12:27.

Änglabetjäning

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Gud lämnar oss aldrig ensamma eller utan hjälp när vi står inför svårigheter.

När Adam och Eva villigt gick ut i dödligheten, visste de att denna telestiala värld skulle innehålla törnen och tistlar och problem av alla slag. Men deras kanske mest prövande insikt gällde inte svårigheter och faror som de måste uthärda utan det faktum att de nu skulle vara långt ifrån Gud, skilda från honom som de vandrat och talat med, som gett dem råd ansikte mot ansikte. Efter detta medvetna val, som det står i uppteckningen om skapelsen, "[såg] de ... honom inte ty de var utestängda från hans närhet"¹. Bland allt annat som de måste ha oroat sig över, måste detta i sanning varit det som oroat dem mest.

Men Gud visste vilka svårigheter de skulle ställas inför, och han visste med all säkerhet hur ensamma och oroade de skulle känna sig ibland. Så

han vakade ständigt över sin växande jordiska familj, hörde alltid deras böner, och sände profeter (och senare apostlar) till att undervisa, ge råd och vägleda dem. Men när särskilda behov uppstod sände han också änglar, gudomliga budbärare som välsignade hans barn och försäkrade dem att både himlen och hans hjälp alltid fanns mycket nära. Ja, kort efter det att Adam och Eva trätt in i den öde och dystra världen, visade sig en ängel för dem,² som hjälpte dem förstå betydelsen av deras offer och försoningen som den utlovade Återlösaren skulle komma för att utföra.

När det var tid för Frälsarens ankomst, sändes en ängel till Maria med budet att hon skulle bli mor till Guds Son.³ Sedan sändes en änglaskara att sjunga under natten då Jesus föddes.⁴ Kort därefter förkunnade en ängel för Josef att deras nyfödda barn var i fara och att den lilla familjen måste fly till Egypten för sin säkerhet.⁵ När de kunde återvända i säkerhet gav en ängel dem det budskapet och de tre återvände till hemlandet.⁶

Från begynnelsen och genom alla tidshushållningar har Gud använt sig av änglar som sändebud till att förmedla kärlek till och omsorg om hans barn. Den tid jag fått tilldelad tillåter inte ens en kort överblick över skrifterna och vår kyrkas egen historia som är så fyllda med berättelser om änglar som betjänar jordens människor, men

det är verkligen en rik lärdom och historia.

Vanligtvis är sådana varelser *inte* synliga. Men ibland är de det. Oavsett om de är synliga eller osynliga, är de *alltid* nära. Ibland är deras uppdrag storslagna och har betydelse för hela världen. Ibland är budskapen mer privata. Då och då får änglar till uppdrag att varna. Men oftast kommer de för att ge tröst, eller någon form av barmhärtighetstjänst, eller vägledning under svåra tider. När Lehi i sin dröm befann sig på en skrämmande plats, som han beskrev som "en mörk och dyster vildmark", möttes han av en ängel, "en man ... klädd i en vit mantel ... Han talade till mig", sade Lehi, "och sade att jag skulle följa honom"⁷.

Under livets gång tillbringar vi alla någon tid i en "mörk och dyster vildmark", situationer präglade av sorg, rädsla eller modfällighet. Vår tid är fylld med globala bekymmer över finanskriser, energiproblem, terroristattacker och naturkatastrofer. Detta får enskilda och familjer att oro sig, inte bara över hus att bo i och mat att äta, men också över våra barns slutliga säkerhet och välbefinnande och för de sista dagarnas profetior om vår planet. Ännu allvarligare än dessa saker, fast ibland besläktade, är det etiska, moraliska och andliga förfall som är uppenbart bland både stora och små befolkningar, hemma och utomlands. Men jag vittnar om att änglar *fortfarande* sänds för att hjälpa oss, alldeles som de sändes för att hjälpa Adam och Eva, för att hjälpa profeterna, och ja, för att hjälpa världens Frälsare själv. Matteus skriver i sitt evangelium att sedan Satan frestat Kristus i öknen, "[trädde] änglar ... fram och tjänade honom".⁸ Till och med Guds Son, som själv var en Gud, behövde himmelsk hjälp under sin vistelse på jorden. Och därför kommer de rättfärdiga att betjänas fram till jordens ände. Som Mormon sade till sin son Moroni, som en dag själv skulle *bli* en ängel:

”Är ... underverkens dag förbi?

Eller har änglar slutat att visa sig för människobarnen? Eller har han hållit tillbaka den Helige Andens kraft från dem? Eller kommer han att göra det så länge tiden varar eller jorden består eller så länge det på dess yta finns en människa att frälsa?

Se, jag säger er: Nej, ty det är genom tro som ... änglar visar sig och betjänar människor ...

Ty se, de lyder under [Kristus] för att verka enligt hans befallnings ord och för att visa sig för dem som har stor tro och ståndaktigt sinne i varje form av gudaktighet.”⁹

Jag uppmanar alla som kan höra min röst att fatta mod, ha stor tro, och komma ihåg att Herren har sagt att han ska ”utkämpa [våra] strider och [våra] barns strider och [våra] barnbarns [strider]”.¹⁰ Vad gör vi för att förtjäna ett sådant försvar? Vi ska söka flitigt, alltid be och ha tro. Då ska allt samverka till vårt bästa om vi vandrar rättrådigt och kommer ihåg det förbund varmed vi har förbundit oss.¹¹ De sista dagarna är *inte* en tid

att frukta och bäva inför. Det *är* en tid då vi ska ha tro och minnas våra förbund.

Jag har här talat om himmelsk hjälp, om änglar som sänds för att välsigna oss när vi behöver hjälp. Men när vi talar om dem som är redskap i Guds händer, påminns vi om att inte alla änglar kommer från andra sidan för låten. En del av dem umgås vi med och talar med – här, nu och varje dag. En del av dem bor i vårt eget grannskap. Somliga födde oss, och i mitt fall gick en av dem med på att gifta sig med mig. Ja, himlen verkar aldrig så nära som när vi ser Guds kärlek i människors vänlighet och hängivenhet, människor så goda och så rena att *änglalik* är det enda ordet som passar in. Äldste James Dunn använde från denna talarstol för bara några ögonblick sedan detta ord i sin inledningsbön för att beskriva primärkören – och varför inte? Med andan, ansiktena och dessa barns röster i vårt sinne och framför våra ögon, vill jag delge er en berättelse från min vän och BYU-kollega, den bortgångne Clyn D Barrus. Jag gör

det med hans hustru Marilyns och deras familjs tillåtelse.

Broder Barrus berättade att han tillbringade sin barndom på en stor gård i Idaho och att hans uppgift varje kväll var att samla in korna för mjölkning. Eftersom korna betade på en äng som delvis omgavs av den ofta farliga Tetonfloden, hade familjen Barrus en sträng regel att på våren, när floden svämmade över, fick barnen *aldrig* hämta några kor som gett sig över till andra sidan floden. De skulle alltid gå hem och be om hjälp av en vuxen.

En lördag strax efter att han fyllt sju år, blev barnen av föräldrarna lovade att få gå på bio om alla sysslor blev klara i tid. Men när lille Clyn kom fram till beteshagen, så hade korna han letade efter gett sig över floden trots att vattenståndet var högt. Han visste att det sällsynta biobesöket var i fara, så därför beslöt han sig att rida efter korna själv, fastän han varnats så många gånger för att göra det.

När den sjuårige pojken manade sin gamle häst, Banner, att ge sig ner i den kalla och starka strömmen,

kunde hästen knappt hålla huvudet ovanför vattnet. En vuxen ryttare skulle ha klarat det, men broder Barrus var så liten att vattnet täckte honom fullständigt utom de gånger hästen kastade sig framåt och Clyn fick huvudet upp ur vattnet tillräckligt länge för att kippa efter luft.

Nu läser jag broder Barrus egna ord:

”När Banner äntligen klättrat upp för motsatta flodstranden, insåg jag att mitt liv varit i stor fara och att jag gjort något förfärligt: Jag hade medvetet varit olydig mot min far. Jag tänkte att det enda jag kunde göra som gottgörelse var att föra hem korna i säkerhet. Kanske att min far då skulle förlåta mig. Men det hade redan börjat skymma och jag var osäker på var jag var. Förtvivlan överväldigade mig. Jag var våt och kall, vilsen och rädd.

”Jag klättrade ner från gamle Banner, föll ihop på marken och började gråta. Mellan häftiga snyftningar försökte jag be, och upprepade om och om igen till min himmelske Fader: ’Jag är ledsen. Förlåt mig! Jag är ledsen. Förlåt mig!’

Jag bad länge. När jag äntligen lyfte blicken, såg jag genom tårarna en gestalt i vitt som kom emot mig. I mörkret var jag säker på att det måste vara en ängel som skickats till svar på mina böner. Jag varken rörde mig eller yttrade ett ljud medan gestalten kom allt närmare, så överväldigad var jag av det jag såg. Skulle Herren verkligen sända en ängel till mig, som hade varit så olydig?

Så hörde jag en välbekant röst som sade: ’Pojken, jag har letat efter dig.’ I mörkret kände jag igen min fars röst och sprang in i hans utsträckta armar. Han höll mig hårt, och sade sedan mjukt: ’Jag har varit orolig. Jag är så glad att jag hittade dig.’

Jag försökte säga honom hur ledsen jag var men orden kom bara ryckvis genom mina darrande läppar – ’tack ... mörker ... rädd ... floden ... ensam’. Senare den kvällen fick jag veta att när jag inte kommit hem från

betesmarken, hade min far gett sig ut för att leta efter mig. När varken jag eller korna gick att hitta, visste han att jag gått över floden och var i fara. Eftersom det var mörkt och tiden var knapp, tog han av sig sina kläder utom sina vita termounderkläder, knöt skorna runt halsen och simmade tvärs över en farlig flod för att rädda en olydig son.”¹²

Mina kära bröder och systrar, jag vittnar om änglar, både himmelska och jordiska. När jag gör det vittnar jag om att Gud aldrig lämnar oss ensamma eller utan hjälp när vi står inför svårigheter. ”Inte heller gör han det så länge tiden varar eller jorden består eller så länge det på dess yta finns en människa att frälsa.”¹³ Ibland kan vi, både globalt och personligt, känna oss avlägsna från Gud, utestängda från himlen, vilsegångna och ensamma på mörka och dystra platser. Ofta kan sådana problem ha orsakats av oss själva, men även då får vi skydd och hjälp från allas vår Fader. Och det finns alltid änglar som kommer och går runt omkring oss, synliga eller osynliga, kända eller okända, jordiska eller odödliga.

Må vi alla ha större tro på och mer

tacksamhet för Herrens löfte, som det står i ett av president Monsons favoritskriftställen: ”Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er.”¹⁴ Och när vi ber om att dessa änglar ska betjäna oss, må vi alla då försöka vara lite mer änglalika själva – med ett vänligt ord, en stödjande arm, en trosviss förkunnelse och ”det förbund varmed [vi] har förbundit [oss]”.¹⁵ Kanske att vi då kan vara sändebud från Gud när någon, kanske ett primärbarn, ropar ”mörker ... rädd ... flod ... ensam”. Må vi göra detta, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 5:4.
2. Mose 5:6–8.
3. Se Luk 1:26–38.
4. Se Luk 2:8–14.
5. Se Matt 2:13–15.
6. Se Matt 2:19–23.
7. 1 Nephi 8:7, 5–6.
8. Matt 4:11.
9. Moroni 7:35–37, 30.
10. L&F 98:37; kursivering tillagd.
11. Se L&F 90:24.
12. Se Clyn D Barrus, ”Hemma igen”, *Liabona*, nov 1995, LS5–7.
13. Moroni 7:36.
14. L&F 84:88.
15. L&F 90:24.

Till och med ett barn kan förstå

ÄLDSTE GÉRALD CAUSSÉ

i de sjuttios kvorum

Gud ... har sett till att gudomlig sanning är begriplig för alla hans barn, oavsett utbildningsnivå eller intellektuell förmåga.

Föräldrar häpnar ofta över sina barns svar på frågor som vuxna ställer. En kväll när min hustru och jag var hemifrån frågade vår barnvakt, som fångslats av den bön som hon hade hört våra barn be: "Men vad är skillnaden mellan er och min religion?" Min åttaåriga äldsta dotter svarade genast: "De är nästan likadana, utom att vi studerar mycket mer än ni gör!" Min lilla dotter ville inte såra barnvakten, utan bara på sitt sätt betona hur stort värde sista dagars heliga sätter på sökandet efter kunskap.

Joseph Smith förkunnade: "Det är omöjligt för en människa att bli frälst i okunnighet." (L&F 131:6) Han tillade:

"Kunskapens princip är frälsningens princip ... Var och en som inte förvärvat sig tillräcklig kunskap för att bli frälst skall bli fördömd." (Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 255.) Den här kunskapen grundar sig på insikten om Guds och Jesu Kristi natur och frälsningsplanen som de berett för att göra det möjligt för oss att återvända till deras närhet. "Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus." (Joh 17:3)

Denna kunskapsprincip har ofta misstolkats. "Guds härlighet är intelligens." (L&F 93:36) Den övergår allt vi någonsin kan förstå med vår intellektuella förmåga. Människor som försöker finna Gud tror ibland att de måste söka honom i intellektuellt invecklade begrepp.

Men vår himmelske Fader är alltid tillgänglig för oss. Han anpassar sig till vår förståndsnivå. "Om han kommer till ett litet barn, skall han i tala i enlighet med ett litet barns förmåga och med dess språk." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 139)

Gud vore ytterst orättvis om evangeliet bara var tillgängligt för en intellektuell elit. I sin godhet har han sett till att gudomlig sanning är begriplig för alla hans barn, oavsett utbildningsnivå eller intellektuell förmåga.

I själva verket är det faktum att till och med ett barn förstår en princip ett bevis på dess kraft. President John Taylor sade: "Sann intelligens är att kunna ta ett ämne som är gåtfullt och stort i sig självt och utveckla och för enkla det så att ett barn kan förstå det." ("Discourse", *Deseret News*, 30 sep 1857, s 238) Utan att alls minska genomslagskraften, tvärtom, tillåter renhet och klarhet i uttrycket den Helige Anden att vittna med större visshet för människornas hjärtan.

Under sin jordiska verksamhet jämförde Jesus ständigt enkelheten och äktheten i sin lära med fariséernas och andra laglärdas invecklade logik. De försökte gång på gång att sätta honom på prov med spetsfunda frågor, men hans svar var alltid kristallklara och enkla som ett barns.

En dag ställde Jesu lärjungar följande fråga till honom: "Vem är störst i himmelriket?"

Jesus kallade till sig ett litet barn och ställde det mitt ibland dem och sade: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.

Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket." (Matt 18:1–4)

Vid ett annat tillfälle sade Jesus: "Jag prisar dig, Fader, du himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka men uppenbarat det för de olärda och små." (Luk 10:21)

Bibeln har sannolikt varit föremål för fler tolkningar och filosofiska debatter än någon annan bok. Men ett barn som läser boken för första gången har minst lika stor, om inte större, möjlighet att förstå läran än flertalet av dessa skriftlärdas. Frälsarens undervisning är anpassad efter allas förmåga. Ett barn på åtta år kan förstå tillräckligt för att gå ner i dopets vatten och sluta förbund med Gud med fullständig förståelse.

Vad förstår ett barn som läser skildringen av Jesu dop? Jesus döptes i floden Jordan av Johannes Döparen. Den Helige Anden sänkte sig ner

över honom "i en duvas skepnad". En röst hördes: "Du är min Son, den Älskade. I dig har jag min glädje." (Luk 3:21–22) Barnet har en klar bild av vad Gudomen är: tre åtskilda personer som är helt eniga – Gud Fadern, hans Son Jesus Kristus och den Helige Anden.

Förkastandet av enkelhetens och klarhetens princip har gett upphov till många avfall, både kollektiva och enskilda. I Mormons bok fördömde profeten Jakob dem som i forna dagar "föraktade de tydliga orden och dödade profeterna och sökte efter sådant som de inte kunde förstå. På grund av sin blindhet, en blindhet som kom av att de riktade sina blickar bortom målet, måste de falla. Ty Gud har tagit det som var tydligt ifrån dem och överlämnat till dem mycket som de inte kan förstå, eftersom de önskade det." (Jakob 4:14)

Ibland kan vi frestas tänka: "Det är för enkelt", liksom Naaman, den arameiske kungens högste befälhavare, som driven av sin stolthet tvekade att

lyda Elisás råd – det var för enkelt i hans ögon – och bli botad från sin spetälska. Hans tjänare fick honom att inse sin dårskap:

"Min fader, om profeten hade begärt något svårt av dig, skulle du då inte ha gjort det? Hur mycket mer nu då han endast har sagt till dig: Tvätta dig, så blir du ren!

Då for han ner och doppade sig i Jordan sju gånger, så som gudsman-
nen hade sagt. Och hans kött blev friskt igen som en ung pojkes kött, och han blev ren." (2 Kung 5:13–14)

Hans rening var inte bara i kroppsligt hänseende: även hans andliga kött blev rent när han ödmjukt tog till sig denna vackra lärdom.

Små barn har en fantastisk fallenhet för inläring. De litar helt och fullt på sin lärare, har en ren ande och är djupt ödmjuka, med andra ord just de egenskaper som öppnar dörren för den Helige Anden. Han är den kanal genom vilken vi får kunskap om det som hör till anden. Paulus skrev till korintierna: "Så vet heller ingen vad som är i Gud

utom Guds Ande." (1 Kor 2:11)

Och han tillade: "En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt." (1 Kor 2:14)

Vi vet att den köttsliga eller naturliga människan är "en fiende till Gud ... om hon inte ger efter för den Helige Andens maningar". Hon måste bli "som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på henne, alldeles som ett barn underkastar sig sin far". (Mosiah 3:19)

I sin filosofiska kortroman "Lille prinsen" beskriver Antoine de Saint-Exupéry en liten pojkes förvirring då han upptäcker ett fält med rosor och inser att den blomma han har och som han vårdat med en sådan kärlek inte är unik utan alldaglig. Men han kommer till insikten att det som gör hans ros unik är inte dess yttre utan den tid och kärlek han ägnat åt att ta

hand om den. Han utbrister:

"Människor ... odlar femtusen rosor i samma trädgård ... men finner inte vad de söker ...

Och ändå står det de söker att finna i en enda ros och i lite vatten ...

Men ögonen är blinda. Man måste söka med hjärtat." ([1943], s 79)

På liknande sätt beror vår kunskap om Gud inte på den mängd information vi samlar på oss. All den kunskap om evangeliet som är viktig för vår frälsning kan ju sammanfattas i några få lärosatser, principer och väsentliga bud, som redan finns i de missionärslektioner vi får före dopet. Att lära känna Gud däremot handlar om att öppna vårt hjärta för att få andlig insikt och ett brinnande vittnesbörd om sanningen i dessa få, grundläggande lärosatser. Att känna Gud är att ha ett vittnesbörd om att han finns och känna i hjärtat att han älskar oss. Det är att ta emot Jesus Kristus som vår Frälsare och ha en brinnande önskan att följa hans exempel. När vi tjänar Gud och vår nästa, vittnar vi om Kristus och låter dem som är omkring oss lära känna honom bättre.

De här principerna kommer till användning i den undervisning som ges i våra församlingar och grenar. Ni lärare i kyrkan, huvudmålet med er lektion är att omvända hjärtan. Kvaliteten på en lektion mäts inte av mängden ny information som ni ger era elever. Den kommer av er förmåga att inbjuda Anden att närvara och att motivera era elever att göra åtaganden. Det är genom att utöva tro – genom att omsätta lektionerna i handling – som de ökar sin andliga insikt.

Jag ber att vi ska få veta hur vi öppnar vårt hjärta som ett litet barn och finner glädje i att höra och tillämpa Guds ord med hela den kraft som finns i dess enkelhet. Jag vittnar om att om vi gör det, får vi kunskap om "[Guds] hemligheter och de fridgivande tingen – det som ger glädje, det som ger evigt liv". (L&F 42:61) I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vägen

ÄLDSTE LAWRENCE E CORBRIDGE

i de sjuttios kvorum

Det finns bara en väg till lycka och tillfredsställelse. Jesus Kristus är den vägen.

Jesus Kristus, Alfa och Omega, begynnelsen och änden

"**I** begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud ...

I honom var liv, och livet var människornas ljus."¹

Han sade: "Jag är Alfa och Omega, Herren Kristus, ja, jag är förvisso han, begynnelsen och änden, världens Återlösare."²

Han sade: "Den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv."³

Han sade: "Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta."⁴

Han sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i

mörkret utan ha livets ljus."⁵

Han sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."⁶

Han sade: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."⁷

Jesus Kristus är vägen. Han är ljus och liv, bröd och vatten, begynnelsen och änden, uppståndelsen och livet, världens Frälsare, sanningen och vägen.

Det finns bara en väg till lycka och tillfredsställelse. Han är vägen. Varje annat sätt, varje annan väg, vilken annan väg som helst, är dårskap.

Han erbjuder en källa med levande vatten. Antingen dricker vi och blir aldrig mer törstiga, eller så gör vi det inte och dåraktigt förblir törstiga.

Han är livets bröd. Antingen äter vi och blir aldrig mer hungriga, eller så gör vi det inte och dåraktigt förblir kraftlösa och hungriga.

Han är världens ljus. Antingen följer vi honom och ser klart, eller så gör vi det inte och dåraktigt förblir blinda och kvar i mörker.

Han är uppståndelsen och livet. Han sade: "De ord som jag har talat till er är Ande och liv."⁸ Antingen lär vi av honom och får ett rikare liv⁹, eller så gör vi det inte och dåraktigt förblir döda.

Han är världens Frälsare. Antingen tar vi emot hans försonings välsignelser och görs rena, värdiga att ha hans

ande, eller så gör vi det inte och dåraktigt förblir ensamma och orena.

Han är vägen.

Ingen annan Gud

”Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden.”¹⁰ Faderns plan genomfördes av Sonen så att vi kan ha den Helige Anden med oss. Faderns väg är Sonens väg. Han sade: ”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.”¹¹

Bara Gud kan välsigna oss. Bara han kan bistå oss. Bara han kan få vårt hjärta att slå och göra att vi andas. Bara han kan bevara och beskydda oss. Bara han kan ge oss styrka att bära livets bördor. Bara han kan ge oss kraft, kunskap, frid och glädje. Bara han kan förlåta våra synder. Bara han kan hela oss. Bara han kan förändra oss och skapa en gudfruktig själ. Bara han kan föra oss tillbaka till sin närhet. Och han ska göra

allt detta och mycket mer, om vi bara minns honom och håller hans bud. Vad ska vi då göra? Vi ska minnas honom och hålla hans bud. Det är det enda förnuftiga att göra.

Jesus döper med den Helige Anden

Johannes Döparen sade att medan han döpte i vatten, kom Jesus för att döpa ”i den helige Ande”.¹²

Det finns inget av större värde i det här livet än den Helige Andens gudomliga gåva. Den är källan till glädje, frid, kunskap, kraft, kärlek och allt annat gott. Med försoningen är det den kraft varigenom vi kan förändras och göras starka i det som vi nu är svaga. Med prästadömet är det den makt varigenom äktenskap och familjer beseglas för evigt.¹³ Det är kraften varigenom Herren visar sig för dem som tror på honom.¹⁴ Varje god sak beror på om vi får och behåller den Helige Andens kraft i våra liv. Allting beror på detta.

I den avsikten gick Jesus Kristus till den plats som heter Getsemane, där han övervann synden för vår skull. Han tog våra synder på sig själv. Han led straffet för våra fel. Han betalade priset för vår utbildning. Jag vet inte hur han gjorde det han gjorde. Jag vet bara att han gjorde det, och tack vare att han gjorde det kan ni och jag få förlåtelse för våra synder så att vi kan begåvas med hans kraft. Allting beror på detta. Vad ska vi då göra? Vi ska ta på oss Sonens namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit oss, så att vi alltid kan ha hans Ande hos oss.¹⁵ Allting beror på detta.

”Mitt ok är milt, och min börda är lätt”

En av de mest populära och tilltalande människofilosofierna är: ”Lev livet på ditt eget sätt, gör som du vill, var dig själv, låt inte andra bestämma vad du ska göra.” Men Herren sade:

Systrar i Ukraina är glada över att få råd från kyrkans ledare.

"Jag är vägen."¹⁶ Han sade: "Följ mig."¹⁷ Han sade: "Vad slags män bör ni då vara? Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är."¹⁸

Tro inte att du inte kan det. Vi kan tro att vi inte på riktigt kan följa honom eftersom hans levnadsnorm är så förunderligt hög och verkar ouppnåelig. Vi kanske tycker att den är för svår, för hög, för mycket och bortom vår förmåga, åtminstone just nu. Tro aldrig det. Även om Herrens normer är de högsta, så tro aldrig att de endast kan uppnås av några få utvalda som klarar av allt.

I just det här fallet leder oss våra livserfarenheter vilse. Våra upplevelser här säger oss att de främsta bedrifterna inom all mänsklig strävan alltid är de svåraste, och därför kan de bara uppnås av några få utvalda som kan mest. Ju högre normer, desto färre kan uppnå dem.

Så är det inte i det här fallet eftersom detta, i motsats till allt annat vi upplever i det här livet, inte är en mänsklig strävan. Det är snarare Guds verk. Det är Guds verk och det

är hans "härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."¹⁹ Det finns ingenting liknande. Inte någonstans. Aldrig någonsin.

Ingen inrättning, ingen plan, inget program eller system som någonsin upprättats av människor har tillgång till den återlösande och förvandlande kraften i Jesu Kristi försoning och den Helige Andens gåva. Därför är den, även om Herrens inbjudan att följa honom är den högsta av alla, också uppnåelig för alla. Inte för att vi själva har förmågan, utan för att han har den, och eftersom han även kan ge oss förmågan till det. "Vi tror att hela människosläktet [var och en, levande och död] kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar."²⁰

Herrens väg är inte svår. Livet är svårt, inte evangeliet. "Det finns en motsats till allting",²¹ överallt, för alla människor. Livet är svårt för oss tillsammans, men livet är också enkelt. Vi har bara två val.²² Vi kan antingen följa Herren och begåvas med hans kraft och få frid, ljus, styrka, kunskap,

tillit, kärlek och glädje, eller så kan vi gå en annan väg, vilken annan väg som helst, hurudan den vägen än är, och göra det ensamma, utan hans stöd, utan hans kraft, utan vägledning, i mörker, förvirring, tvivel, sorg och förtvivlan. Och jag frågar er: Vilken väg är lättast?

Han sade: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig ... Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt."²³

Livet är svårt, men livet är enkelt. Gå på vägen och ge aldrig någonsin upp. Ge aldrig upp. Fortsätt bara framåt. Sluta inte så kommer du att klara det.

Det finns bara en väg till lycka och tillfredsställelse. Jesus Kristus är vägen. Varje annat sätt, varje annan väg, vilken annan väg som helst, är dårskap.

Jag bär vittne om honom, ja, om Jesus Kristus, att han är den levande Gudens Son, livets bröd, sanningen, uppståndelsen och livet. Han är Frälsaren och världens ljus. Han är vägen, den enda vägen.

Må vi ha förstånd nog att följa honom. I hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh 1:1, 4.
2. L&F 19:1.
3. Joh 4:14.
4. Joh 6:35.
5. Joh 8:12.
6. Joh 11:25–26.
7. Joh 14:6.
8. Joh 6:63.
9. Se Joh 10:10.
10. Trosartikel 1.
11. 2 Mos 20:3.
12. Joh 1:33.
13. Se L&F 132:7, 19.
14. Se 2 Nephi 26:13.
15. L&F 20:77.
16. Joh 14:6.
17. Mark 8:34.
18. 3 Nephi 27:27.
19. Mose 1:39.
20. Trosartikel 3.
21. 2 Nephi 2:11.
22. Se Moroni 7:15–17.
23. Matt 11:28–30.

Kom till Sion

ÄLDSTE D TODD CHRISTOFFERSON

i de tolv apostlarnas kvorum

Låt oss i våra familjer och i våra stavar och distrikt försöka bygga upp Sion genom enighet, gudaktighet och kristlig kärlek.

Profeten Joseph Smith sade: "Byggandet av Sion är en sak som har intresserat Guds folk i varje tidsålder. Det är ett ämne som profeter, präster och konungar har stannat inför med särskilt glädje och fröjd. De har sett framåt med glad förväntan mot den dag vi lever i, och eldade av himmelsk och fröjdefull förväntan har de sjungit och skrivit och profeterat om denna vår dag, men de har gått bort utan att ha fått se den. Vi är det gynnade folk som Gud har utvalt att förverkliga de sista dagarnas härlighet. Vi har fått möjlighet att se, delta i och hjälpa till med att bygga upp de sista dagarnas härlighet." (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 184*)

Sion är både en plats och ett folk. Sion var det namn som gavs

Enoks forna stad under tiden före syndafloden. "Och det hände sig i hans dagar att han byggde en stad som kallades Helighetens stad, ja, SION." (Mose 7:19) Detta Sion bestod i omkring 365 år. (Se Mose 7:68.) Skrifterna berättar: "Och Enok och hela hans folk vandrade med Gud och han bodde mitt i Sion. Och det hände sig att Sion inte fanns längre, ty Gud tog dem upp i sitt eget sköte. Och från den tiden sade man: SION HAR FLYTT." (Mose 7:69) Senare kallades Jerusalem och dess tempel för Sions berg och skrifterna profeterar om ett framtida nytt Jerusalem där Kristus ska regera som Sions konung när jorden "under tusen års tid kommer ... att vila". (Mose 64)

Herren kallade Enoks folk Sion "eftersom de var av ett hjärta och ett sinne och levde i rättfärdighet, och det fanns inga fattiga bland dem". (Mose 7:18) Vid ett annat tillfälle sade han: "Ty detta är Sion – de renhjärtade." (L&F 97:21)

Motsatsen och motståndaren till Sion är Babylon. Den babyloniska staden kallades en gång Babel, känd för Babels torn, och blev senare huvudstaden i det babyloniska riket. Dess centrala byggnad var Bels eller Baals tempel, avgudarna som profeterna i Gamla testamentet kallar "skammen" på grund av de sexuella perversioner som förbinds med dess avgudadyrkan. (Se Bible Dictionary, "Assyria and Babylonia", s 615–616;

"Babylon or Babel", s 618.) Dess världslighet, dess dyrkan av det onda och Judas fångenskap efter erövringen 587 f Kr ledde till att Babylon blev symbolen för fallna samhällen och andlig fångenskap.

"Dra ut från Babylon, samla ihop er från nationerna, från de fyra väderstrecken, från himlens ena ända till den andra." (L&F 133:7) Han gav äldsterna i sin kyrka uppdraget att sändas ut i världen för att utföra denna insamling, vilken påbörjade ett verk som fortsätter med all kraft i dag. "Och se och ge akt, detta skall vara deras rop och Herrens röst till alla människor: Dra ut till Sions land så att mitt folks gränser kan utvidgas och så att hennes stavar kan stärkas och så att Sion kan nå ut till områdena runt omkring." (L&F 133:9)

Så i dag samlas Herrens folk "från nationerna" när de samlas till staverna och församlingarna för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som finns bland alla nationer. Nephi förutsåg att dessa "besittningar" skulle vara små men att Herrens kraft skulle falla "över de heliga i Lammets kyrka ... som var spritt över hela jordens yta, och de var beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet". (Se 1 Nephi 14:12–14.) Herren kallar oss till att vara en rättfärdighetens ledly för att leda dem som söker efter Sions säkra hamn och välsignelser.

"Sannerligen säger jag er alla: Stå upp och stråla, så att ert ljus kan vara ett banér för nationerna,

och så att insamlingen till Sions land och till hennes stavar kan bli till försvar och till en tillflykt undan stormen och undan vreden när den oblandad skall utgjutas över hela jorden." (L&F 115:5–6)

Under profeten Joseph Smiths ledning försökte kyrkans tidiga medlemmar etablera en samlingsplats för Sion i Missouri, men de kunde inte bygga den heliga staden. Herren förklarade

en av anledningarna till att de misslyckades:

”De har inte lärt sig att vara lydiga mot allt det som jag krävde av deras händer, utan är fulla av allt slags ont, och de ger inte av sina medel åt de fattiga och lidande bland sig, så som det anstår de heliga,

och de är inte förenade enligt den enighet som det celestials rikets lag kräver.” (L&F 105:3–4)

”Det fanns tråtor och stridigheter och avund och missämja samt lustfyllda och giriga begär ibland dem, och med detta vanhelgade de därför sina arvedelar.” (L&F 101:6)

Men istället för att döma dessa tidiga heliga för hårt, bör vi se till oss själva och se om vi gör bättre ifrån oss.

Sion är Sion tack vare invånarnas karaktär, egenskaper och trofasthet. Kom ihåg att ”Herren kallade sitt folk SION, eftersom de var av ett hjärta och ett sinne och levde i rättfärdighet, och det fanns inga fattiga bland dem.” (Mose 7:18) Om vi ska kunna etablera Sion i våra hem, våra grenar, församlingar och stavar måste vi nå upp till denna norm. Vi måste (1) vara av ett hjärta och ett sinne, (2) enskilt och kollektivt bli ett heligt folk, samt (3) sörja för de fattiga och behövande så väl att vi får bort fattigdomen bland oss. Vi kan inte vänta tills Sion kommer för att detta ska ske – Sion kommer endast när detta sker.

Enighet

När vi begrundar den enighet som krävs för att Sion ska blomstra, bör vi fråga oss om vi fått bort ”tråtor och stridigheter och avund och missämja”. (Se L&F 101:6.) Är vi enskilt och som ett folk fria från missämja och stridigheter och förenade ”enligt den enighet som det celestials rikets lag kräver”? (L&F 105:4) Att vi förlåter varandra är ytterst viktigt för att åstadkomma denna enighet. ”Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er

krävs det att ni förlåter alla människor.” (L&F 64:10)

Vi blir av ett hjärta och ett sinne när vi sätter Frälsaren i centrum i vårt liv och följer dem som han har gett i uppdrag att leda oss. Vi kan tillsammans med president Thomas S Monson visa kärlek till och omtanke om varandra. Under generalkonferensen i april talade president Monson till dem som fallit bort från kyrkan och till oss alla när han sade: ”I det egna samvetets dolda gömmor ligger andan, beslutsamheten att kasta av sig den gamla människan och uppnå sin sanna potential. I den andan utfärdar vi återigen denna innerliga inbjudan: Kom tillbaka. Vi sträcker oss ut mot dig med Kristi rena kärlek och uttrycker vår önskan att hjälpa dig och välkomna dig till full gemenskap. Till dem som är sårade i anden eller som har svårigheter eller är rädda säger vi: Låt oss lyfta dig och uppmuntra dig och stilla din fruktan.” (Thomas S Monson, ”Se tillbaka och gå framåt”, *Liabona*, maj 2008, s 90)

I slutet av juli i år samlades unga ensamstående vuxna från flera länder i östra Europa utanför Budapest i Ungern till en konferens. Bland dessa fanns tjugo unga män och kvinnor från Moldavien som tillbringat dagar med att få pass och visum och som hade rest i över 30 timmar med buss för att komma dit. Konferensprogrammet inkluderade omkring femton minikurser. Varje deltagare kunde välja två eller tre som han eller hon helst ville delta i. Istället för att välja efter eget intresse samlades dessa moldaviska unga vuxna och planerade så att minst en från deras grupp skulle delta i varje kurs och föra noggranna anteckningar. Sedan skulle de berätta vad de lärt sig för varandra och senare för de unga vuxna i Moldavien som inte kunde delta. I sin enklaste form är detta ett exempel på den enighet och kärlek till varandra som, tillsammans med tusentals andra exempel, kommer att få Sion att återvända. (Se Jes 52:8.)

Helighet

Mycket av arbetet som krävs för att etablera Sion består av våra egna ansträngningar att bli ”de renhjärtade”. (Se L&F 97:21.) ”Sion kan inte uppbyggas om det inte sker genom det celestials rikets lags principer”, sade Herren, ”annars kan jag inte ta henne till mig.” (L&F 105:5) Det celestials rikets lag är, naturligtvis, evangeliets lag och förbund, bland annat att vi ständigt ska minnas Frälsaren och vårt löfte att lyda, offra, helga och vara trogna.

Frälsaren kritiserade vissa av de tidiga heliga för deras ”lustfyllda begär”. (Se L&F 101:6; se också L&F 88:121.) Det var människor som levde i en värld utan TV, filmer, Internet och iPods. I en värld som idag översvämmas av sexuella bilder och musik, är vi fria från lustfyllda begär och det onda de för med sig? Istället för att tänja på gränserna för

passande klädsel eller hänge oss åt pornografins ställföreträdande omoral borde vi hungra och törsta efter rättfärdighet. För att komma till Sion måste ni och jag vara mer än bara något mindre syndiga än andra. Vi måste vara mer än bara goda män och kvinnor, vi måste vara heliga män och kvinnor. För att använda oss av äldste Neal A Maxwells uttryck: Låt oss en gång för alla bosätta oss i Sion och sälja sommarstugan i Babylon. (Se Larry W Gibbons, "Bestäm er därför i ert hjärta", *Liabona*, nov 1990, s 47.)

Ta hand om de fattiga

I alla tider har Herren bedömt samhällen och enskilda efter hur väl de tar hand om de fattiga. Han har sagt:

"Ty jorden är full och det finns nog och mer därtill, ja, jag beredde allt och har givit människobarnen förmåga att handla av sig själva.

Om någon därför tar av det överflöd som jag har skapat och inte delar

med sig av sin del åt de fattiga och behövande enligt mitt evangeliums lag, skall han med de ogudaktiga lyfta blicken i helvetet och pinas." (L&F 104:17–18, se också 56:16–17.)

Vidare förkunnar han: "Ifråga om era timliga ting skall ni dock vara jämlika, och detta utan att knota, annars skall Andens rikliga uppenbarelser undanhållas." (L&F 70:14; se också 49:20; 78:5–7.)

Vi bestämmer själva hur vi använder våra medel och resurser, men vi är ansvariga inför Gud för detta förvalterskap över jordiska ting. Det värmer mig att se er generositet när ni bidrar till fasteoffer och humanitära projekt. Under åren som gått har miljontals som lider fått lindring och otaliga andra har fått möjlighet att hjälpa sig själva genom de heligas generositet. Men trots detta, när vi söker främja Sions sak bör var och en av oss under bön avgöra om vi gör vad vi bör, och allt vi bör göra i Herrens ögon, för att hjälpa de fattiga och behövande.

Vi kan fråga oss själva, eftersom många av oss lever i samhällen som dyrkar ägodelar och njutningar, om vi håller oss borta från girighet och lusten att samla mer och mer av denna världens ägodelar. Materialism är helt enkelt ytterligare ett tecken på den avgudadyrkan och stolthet som kännetecknade Babylon. Kanske kan vi lära oss att vara nöjda med att ha tillräckligt för våra behov.

Aposteln Paulus varnade Timoteus för människor som "menar att gudsfruktan är en god affär". (1 Tim 6:5)

Han sade: "Vi har ju inte fört något med oss in i världen, inte heller kan vi ta med oss något härifrån.

Har vi mat och kläder skall vi vara nöjda med det." (1 Tim 6:7–8)

I stora delar av världen närmar sig nu ovissa ekonomiska tider. Låt oss ta hand om varandra på allra bästa sätt. Jag minns berättelsen om en vietnamesisk familj som flydde från Saigon 1975 och hamnade i en liten

husvagn i Provo i Utah. En ung man i flyktningfamiljen fick i uppgift att gå som hemlärare tillsammans med broder Johnson som bodde i närheten med sin stora familj. Pojken berättade följande:

”En dag såg broder Johnson att vår familj inte hade något köksbord. Han kom nästa dag med ett bord som såg lite konstigt ut men var mycket funktionellt och passade bra vid väggen mitt emot diskhon och köksbänkarna. Jag sade att det såg konstigt ut för två av bordsbenen passade ihop med bordsskivan och två gjorde det inte. Dessutom stack flera små träpluggar ut längs ena kanten på den nötta bordsytan.

Snart använde vi detta unika bord dagligen till att laga mat på och äta snabba måltider. Vi satt fortfarande på golvet när vi åt middag som familj ... på vietnamesiskt vis.

En kväll stod jag innanför broder

Johnsons ytterdörr och väntade på honom innan vi skulle gå ut på ett hemlärarbesök. Där i köket som låg intill – jag blev förvånad över att se det – stod ett bord som var praktiskt taget identiskt med det bord som han hade gett min familj. Den enda skillnaden var att där vårt bord hade pluggar hade familjen Johnsons bord hål! Då insåg jag att denne kärleksfulle man, när han såg vårt behov, hade tagit isär sitt köksbord och gjort två nya ben åt varje halva.

Det var tydligt att familjen Johnson inte fick plats runt detta lilla bord – de fick förmodligen inte plats ordentligt ens när det var helt ...

Under hela mitt liv har denna vänliga handling varit en stark påminnelse om givandets sanna anda.” (Son Quang Le och Beth Ellis Le, ”Ett bord blir två”, *Liabona*, jul 2004, s 45–46)

Profeten Joseph Smith sade: ”Vårt största ändamål bör vara att bygga

Sion.” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 184) Låt oss i våra familjer och i våra stavar försöka bygga upp Sion genom enighet, gudaktighet och kristlig kärlek och sålunda förbereda för den stora dag då Sion, det nya Jerusalem, ska uppstå. Vi instämmer med orden i vår psalm:

*Israel, nu Gud dig kallar,
kallar dig från främlings land.
Babel hör hur ropet skallar
störts skall av Herrens hand ...*

*Kom till Sion, kom till Sion,
fly en ond, fördärvad värld ...*

*Kom till Sion, kom till Sion,
undan vredens eld och svärd.
("Israel, nu Gud dig kallar",
Psalmer, nr 8)*

Jag vittnar om Jesus Kristus, Sions konung, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Be alltid

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kvorum

Bönen blir mer meningsfull när vi ber Herren om råd i allt vi gör, när vi uttrycker tacksamhet av hjärtat och när vi ber för andra.

Mitt budskap under förra generalkonferensen handlade om evangelieprincipen att be i tro. I dag vill jag tala om ytterligare tre principer som kan hjälpa våra böner att bli mer meningsfulla, och ber om den Helige Andens hjälp till mig och er.

Princip 1. Bönen blir mer meningsfull när vi ber Herren om råd i allt vi gör. (Se Alma 37:37.)

Bönen är helt enkelt kommunikation till vår himmelske Fader från hans söner och döttrar på jorden. ”Så snart vi förstår det sanna förhållandet mellan oss och Gud (Gud är vår Fader och vi är hans barn), så blir bönen något naturligt och instinktivt för vår del.” (Bible Dictionary, ”Prayer”, s 752) Vi är befallda att alltid be till Fadern i

Sonens namn. (Se 3 Nephi 18:19–20.) Vi har löftet att om vi ber uppriktigt om det som är rätt och gott och stämmer med Guds vilja, får vi välsignelser, beskydd och ledning. (Se 3 Nephi 18:20; L&F 19:38.)

Uppenbarelse är kommunikation från vår himmelske Fader till hans barn på jorden. När vi ber i tro kan vi få uppenbarelse på uppenbarelse och kunskap på kunskap och lära känna hemligheterna och de fridgivande tingerna som ger glädje och evigt liv. (Se L&F 42:61.) Hemligheter är sådant som endast kan förstås genom den Helige Andens kraft. (Se Harold B Lee, *Ye Are the Light of the World*, 1974, s 211.)

Uppenbarelserna från Fadern och Sonen förmedlas genom den tredje medlemmen i Gudomen, den Helige Anden. Den Helige Anden är vittne om och budbärare åt Fadern och Sonen.

Det mönster som Gud följde när han skapade jorden undervisar oss och hjälper oss förstå hur man gör bönen meningsfull. I tredje kapitlet av Moses bok lär vi att allting skapades andligt innan det materiellt sattes på jorden.

”Och se, nu säger jag dig att detta är himlens och jordens tidsperioder när de skapades den dag då jag, Herren Gud, gjorde himlen och jorden,

och varje planta på marken innan den var i jorden, och varje ört på marken innan den växte. Ty jag, Herren Gud, skapade allt varom jag har talat

andligt, innan det var i sitt naturliga tillstånd på jordens yta.” (Mose 3:4–5)

Vi lär av dessa verser att den andliga skapelsen föregick den timliga skapelsen. På liknande sätt är en meningsfull morgonbön en viktig del av det andliga skapandet av varje dag – och föregår den timliga skapelsen eller själva genomförandet av dagen. Alldeles som den timliga skapelsen var länkad till och en fortsättning av den andliga skapelsen, så är meningsfulla morgon- och aftonböner länkade till och är en fortsättning av varandra.

Tänk på det här exemplet. Det kan finnas sådant i vår karaktär, i vårt uppträdande eller som rör vår andliga tillväxt som vi behöver tala med vår himmelske Fader om i morgonbönen. Sedan vi tackat för de välsignelser vi fått ber vi om förstånd, ledning och hjälp för att göra det vi inte klarar med bara vår egen styrka. När vi ber kan vi till exempel:

- Tänka på tillfällen när vi talat ovänligt eller olämpligt till dem vi älskar mest.
- Erkänna att vi vet bättre, men att vi inte alltid handlar efter vår kunskap.
- Uttrycka ånger över våra svagheter och över att vi inte mer uppriktigt lagt av den naturliga människan.
- Besluta oss för att mera fullständigt forma vårt liv efter Frälsarens.
- Vädja om större styrka till att göra bättre ifrån oss och bli bättre.

En sådan bön är väsentlig i vår andliga förberedelse för vår dag.

Under dagens lopp har vi en bön i hjärtat om fortsatt hjälp och ledning – så som Alma lärde. ”Låt alla dina tankar riktas mot Herren.” (Alma 37:36)

Vi märker just den dagen att det finns tillfällen när vi har en tendens att tala hårt, men inte gör det. Eller så känner vi oss nära att bli arga men blir det inte. Vi urskiljer himmelsk hjälp och styrka och erkänner ödmjukt svaren på våra böner. Och

just i det ögonblicket uppsänder vi en tyst bön av tacksamhet.

På kvällen knäböjer vi igen och talar med vår Fader. Vi går igenom dagens händelser och uttrycker vår tacksamhet av hjärtat för de välsignelser och den hjälp vi fått. Vi omvänder oss och ser med Herrens andes hjälp vad vi kan göra för att bli bättre i morgon. På så sätt bygger aftonbönen på och blir en fortsättning av morgonbönen. Och vår aftonbön är också en förberedelse för en meningsfull morgonbön.

Morgon- och aftonböner – och alla böner däremellan – är inte orelaterade, åtskilda händelser. Snarare är de sammanlänkade varje dag och dag efter dag, vecka efter vecka och till och med år efter år. Det här är en del av att följa skrifternas uppmaning att alltid be. (Se Luk 21:36; 3 Nephi 18:15, 18; L&F 31:12.) Sådana meningsfulla böner hjälper oss uppnå de rikaste välsignelser som Gud har i beredskap åt sina trofasta barn.

Bönen blir meningsfull för oss om vi minns vårt förhållande till Gudomen och följer uppmaningen att:

”Ropa till Gud om allt vad du behöver. Ja, låt alla dina gärningar göras för Herren, och varthelst du går, låt det ske i Herren. Ja, låt alla dina tankar riktas mot Herren, ja, låt ditt hjärtas tillgivenhet tillägnas Herren för evigt.

Rådgör med Herren i *allt* vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott. Ja, överlämna dig åt Herren när du går till vila om aftonen så att han må vaka över dig när du sover, och när du stiger upp om morgonen låt då ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet mot Gud. Och om du gör detta skall du bli upphöjd på den yttersta dagen.” (Alma 37:36–37, kursivering tillagd)

Princip 2. Bönen blir mer meningsfull när vi uttrycker tacksamhet av hjärtat.

Medan vi verkade vid Brigham Young-universitetet–Idaho, hade syster Bednar och jag ofta generalauktoriteter

som gäster i vårt hem. Vår familj lärde oss något viktigt om meningsfull bön när vi en kväll knäböjde i bön tillsammans med en medlem i de tolv kvorum.

Tidigare den dagen hade syster Bednar och jag fått veta att en kär vän oväntat dött, och vår omedelbara önskan var att be för överlevande maka och barn. När jag bad min hustru att leda bönen, föreslog medlemmen i de tolv vänligt, omedveten om tragedin, att syster Bednar i bönen endast skulle tacka för givna välsignelser och inte be om någonting. Hans råd påminde om Almas undervisning till den forna kyrkans medlemmar, ”att oupphörligen be och att tacka under alla förhållanden”. (Mosiah 26:39) Med tanke på den oväntade tragedin kändes det viktigare att be om välsignelser för våra vänner än att ge uttryck för tacksamhet.

Syster Bednar följde i tro den anvisning hon fått. Hon tackade vår

himmelske Fader för meningsfulla och minnesvärda upplevelser med denna kära vän. Hon uttryckte uppriktig tacksamhet för den Helige Anden som tröstare och för de Andens gåvor som hjälper oss möta svårigheter och tjäna andra. Framför allt uttryckte hon tacksamhet för frälsningsplanen, för Jesu Kristi försoningsoffer, för hans uppståndelse och för det återställda evangeliets förordningar och förbund som gör att familjer kan vara tillsammans för evigt.

Vår familj lärde av den upplevelsen mer om kraften av tacksamhet i meningsfull bön. Tack vare och genom den bönen välsignades vår familj med inspiration om flera frågor som tyngde våra sinnen och berörde våra hjärtan. Vi lärde oss att vår tacksamhet för lycksalighetsplanen och för Frälsarens mission gav oss den trygghet vi behövde och stärkte vår tro på att allt skulle bli

bra med våra kära vänner. Vi förstod också bättre vad vi bör be om och be om i tro.

De mest meningsfulla och andliga böner jag upplevt innehöll mycket tacksägelse och inte mycket som begärdes. När jag nu har förmånen att be tillsammans med apostlar och profeter, finner jag bland dessa nutida ledare i Frälsarens kyrka samma egenskaper som vi ser hos befälhavare Moroni i Mormons bok: Detta är män vars hjärtan sväller av tacksamhet mot Gud för de många förmåner och välsignelser som han skänker sitt folk. (Se Alma 48:12.) Dessutom upprepar de inte många ord, ty det blir dem givet vad de ska be om, och de är fyllda med längtan. (Se 3 Nephi 19:24.) Profeternas böner liknar barnens i enkelhet och kraft på grund av deras uppriktighet.

När vi strävar efter att göra våra böner mer meningsfulla bör vi minnas

att "i intet förtörnar människan Gud, eller mot ingen är hans vrede upptänd, utom mot dem som inte erkänner hans hand i allt och inte lyder hans befallningar". (L&F 59:21) Jag vill föreslå att ni och jag då och då uppsänder böner där vi endast ger uttryck för vår tacksamhet. Inte ber om någonting. Bara låter själen glädjas och försöker uttrycka tacksamhet av allt hjärta.

Princip 3. Bönen blir mer meningsfull när vi ber för andra innerligt och med uppriktigt hjärta.

Att vädja till vår himmelske Fader om välsignelser vi önskar för egen del är rätt och riktigt. Men att uppriktigt be för andra, både för dem vi älskar och dem som förföljer oss, är också en del av meningsfulla böner. Att uttrycka tacksamhet oftare i våra böner stärker vår förmåga att ta emot uppenbarelse, och att ivrigt och med

all kraft be för andra ökar vår förmåga att höra och lyda Herrens röst.

Vi lär oss något viktigt av Lehis exempel i Mormons bok. Lehi lydde i tro undervisningen och varningarna om att Jerusalem skulle förstöras. Därefter bad han till Herren "av hela sitt hjärta, *för sitt folk*". (1 Nephi 1:5, kursivering tillagd) Som svar på sin innerliga bön välsignades Lehi med en härlig syn om Gud och hans Son och om Jerusalems förestående förstörelse. (Se 1 Nephi 1:6–9, 13, 18.) Därför glädde sig Lehi och hans hjärta fylldes av det som Herren hade visat honom. (Se 1 Nephi 1:15.) Lägga märke till att synen kom som svar på en bön för andra och inte som svar på en bön om personlig uppbyggelse eller ledning.

Frälsaren är det fullkomliga exemplet när det gäller att uppriktigt be för andra. I den stora förbön han uppsände kvällen före sin korsfästelse

bad Jesus för sina apostlar och alla de heliga.

”Jag ber för dem. Det är inte för världen jag ber utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina ...

Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig ...

för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem och jag i dem.” (Joh 17:9, 20, 26)

Under sin verksamhet på västra halvklottet befallde Frälsaren folket att begrunda hans lärdomar och be om att kunna förstå. Han botade de sjuka och bad för folket med ord som inte kunde skrivas. (Se 3 Nephi 17:1–16.) Verkan av hans bön var djupgående: ”Ingen kan föreställa sig den glädje som fyllde våra själar då vi hörde honom be till Fadern för oss.” (3 Nephi 17:17) Tänk er hur det skulle ha känts att höra världens Frälsare be för oss.

Känner vår maka, våra barn och andra släktingar kraften i våra böner till Fadern för just deras behov och önskningsar? Får de vi tjänar höra oss be för dem med tro och uppriktighet? Om de vi älskar och tjänar aldrig hört och känt inflytandet av våra uppriktiga böner för deras skull, så är det nu dags att omvända sig. När vi följer Frälsarens exempel blir våra böner verkligen mer meningsfulla.

Vi är befallda att alltid be (2 Nephi 32:9; L&F 10:5; 90:24) – ”högt såväl som i hjärtat, ... inför världen såväl som i det fördolda”. (Se L&F 19:28.)

Jag vittnar om att bönen blir mer meningsfull när vi rådfrågar Herren om allt, när vi uttrycker tacksamhet av hjärtat och när vi ber för andra, innerligt och med uppriktigt hjärta.

Jag vittnar om att vår himmelske Fader lever och att han hör och besvarar varje uppriktig bön. Jesus är Kristus, vår Frälsare och medlare. Uppenbarelser förekommer verkligen. Evangeliets fullhet har återställts till jorden i denna tidsutdelning. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Hedra prästadömet och använd det väl

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kvorum

Det fullkomliga föredömet för hur det heliga prästadömet ska användas är vår Frälsare, Jesus Kristus. Han verkade med ren kärlek och medkänsla.

Mina kära bröder, vi har samlats över hela världen i Guds heliga prästadömes förunderliga brödraskap. Vi är rikt välsignade som får vara bland de mycket få män på jorden som anförtröts myndigheten att handla i Frälsarens namn för att välsigna andra genom att rättfärdigt använda hans prästadöme.

Jag undrar, bröder, hur många av oss som allvarligt begrundar det ovärdeliga i att bära aronska och melkisedekska prästadömet. När vi tänker på hur relativt få män, som levat på

jorden, har fått prästadömet och hur Jesus Kristus bemyndigat dessa personer att handla i hans namn, borde vi känna oss djupt ödmjuka och tacksamma för prästadömet vi bär.

Prästadömet är myndigheten att handla i Guds namn. Den myndigheten är väsentlig för att hans verk ska uppfyllas på jorden. Prästadömet vi bär är en delegerad del av Guds eviga myndighet. När vi är sanna och trofasta, blir vår prästadömsordination evig.

Men själva förlänandet av myndighet ger oss inte automatiskt ämbetets kraft. I vilken omfattning vi kan utöva prästadömet är beror på vår personliga värdighet, tro på Herren Jesus Kristus, och lydnad mot hans bud. När kunskap om evangeliet utgör en säker grundval i vårt liv, ökar vår förmåga att värdigt använda prästadömet.

Det fullkomliga föredömet för hur det heliga prästadömet ska användas är vår Frälsare, Jesus Kristus. Han verkade med ren kärlek och medkänsla. Hans liv var ett enastående exempel på ödmjukhet och kraft. De största välsignelserna som kommer av att använda prästadömet kommer

genom att ödmjukt tjäna andra utan tanke på sig själv. Genom att följa hans föredöme som trofasta, lydiga prästadömsbärare, får vi tillgång till stor kraft. När det behövs kan vi utöva helandets, välsignelsens, tröstens och rådgivningens makt, om vi trofast följer Andens stilla maningar.

Under några minuter ber jag att du föreställer dig att du och jag är ensamma på en tyst plats där miljön tillåter den Helige Andens vägledning. En del av er intervjuas regelbundet rörande personlig värdighet medan andra har ämbeten där detta sällan sker. Tänk dig under några minuter att du och jag har en privat prästadömsintervju.

Under dessa minuter vi är tillsammans ber jag dig begrunda om du personligen är värdig att utöva den heliga myndighet du bär. Jag ber dig också begrunda hur ofta du använder ditt prästadöme till att välsigna andra. Min avsikt är inte att kritisera utan att bidra till att öka det goda som kommer när du använder prästadömet.

Bidrar dina privata, personliga tankar till att den Helige Anden kan vägleda dig eller behövs det en storstädning? Fyller du dina tankar med uppbyggligt material eller har du dukat under för lockande pornografisk litteratur eller webbsidor? Undviker du samvetsgrant stimulantia som strider mot visdomsordet eller har du letat fram några bortförklaringar som bara gäller dig? Kontrollerar du noggrant det som fyller ditt sinne genom ögon och öron så att endast det välgörande och uppbyggande får tillträde?

Om du är skild, ser du till dina barns ekonomiska behov, inte bara det minimum som lagen kräver?

Om du är gift, är du trogen din hustru i tanke och i handling? Är du lojal mot ditt äktenskapsförbund genom att aldrig samtala med en annan kvinna om sådant du inte skulle vilja att din hustru fick höra? Är du vänlig och hjälpsam mot din

hustru och dina barn? Hjälper du din hustru med en del av hushållsbestyrren? Tar du ledningen i familjeaktiviteter som skriftstudier, familjebön och hemafton eller måste din hustru fylla ut tomrummet som din brist på ledning lämnar i hemmet? Talar du om för henne att du älskar henne?

Om någon av er känner sig besvärad över något eller några av svaren ni inom er gett på frågorna jag ställt, så genomför förändringar nu. Om det finns värdighetsproblem uppmuntrar jag dig med all den ömhet mitt hjärta förmår att genast tala med biskopen eller en medlem i stavspresidentskapet.

Du behöver hjälp. Saker som bekymrar dig försvinner inte av sig själva. Om inget görs åt saken, blir det antagligen värre. Det kanske känns svårt att tala med din prästadömsledare, men jag uppmanar dig att göra det nu för ditt eget bästa och till förmån för dem som älskar dig.

Bröder, nu vill jag tala om hur prästadömet bör användas för att välsigna andra, särskilt vår himmelske Faders döttrar.

I tillkännagivandet om familjen står det att mannen och hustrun ska vara likvärdiga makar. Jag är säker på att varje hustru i kyrkan skulle välkomna

den möjligheten och stödja den. Om det ska ske eller inte beror på mannen. Många män praktiserar jämbördigt kompanjonskap med hustrun, till sin egen fördel och barnens välsignelse. Men det finns många som inte gör det. Jag uppmuntrar alla män som tvekar att utveckla ett likvärdigt kompanjonskap med sin hustru, att lyda rådet som kommit från Herren och göra det. Jämställdhet fungerar allra bäst när både man och hustru söker Herrens vilja om viktiga beslut som gäller dem själva och familjen.

Var känslig för Andens maningar när du använder dig av denna högsta förmån att få handla i Herrens namn genom ditt prästadöme. Var mer uppmärksam på hur du kan bättre använda prästadömetts makt till välsignelse för dem du älskar och tjänar. Jag tänker särskilt på till exempel behövande änkor som säkerligen kunde dra nytta av en förstående och barmhärtig prästadömsbärare. Många sådana ber aldrig om hjälp. Tänk på de olika problem du kunde hjälpa dem med i hemmet: hjälp mot ångest genom en inspirerad prästadömsvälsignelse eller små reparationer som behövs.

Som biskop, var lyhörd inför de systrar som verkar i ditt församlingsråd. De kan hjälpa dig bli medveten om de kvinnors behov i din församling som inte har prästadömet i hemmet. Genom hembesök kan Hjälpföreningen bedöma behov och ge dig rekommendationer om vad som behöver göras. För sådant som överstiger Hjälpföreningens förmåga kan du be äldstestygget eller högprästernas grupp att hjälpa till vid behov.

När du som biskop ger råd till en man och hustru som har problem i äktenskapet, lägger du då samma vikt vid kvinnans ord som mannens? När jag reser runt i världen finner jag att somliga kvinnor dragit det kortare strået hos prästadömsledare som lättare övertygas av en son än en dotter

En far i Ukraina berättar om en insikt han fått om evangeliet för sina söner.

till vår Fader i himlen. En sådan obalans får helt enkelt inte finnas.

Får ensamstående systrar det bemötande och den uppmärksamhet de förtjänar när de går till en vanlig församling? Ges de möjligheter att tjäna i meningsfulla ämbeten där de känner sig väl bemötta och önskade? Får de det stöd de behöver från prästadömet?

Ändamålet med prästadömetts myndighet är att ge, att tjäna, att lyfta, att inspirera – inte att utöva orättfärdig kontroll eller tvång. Enligt traditionen i vissa kulturer är det mannen som härskar och har myndighet att styra och ställa i alla familjens angelägenheter. Detta är inte Herrens sätt. I vissa länder ägs nästan hustrun av mannen, som om hon vore en av hans ägodelar. Detta är en grym, onaturlig och felaktig syn på äktenskapet, uppmuntrad av Lucifer, som varje prästadömsbärare måste förkasta. Den är grundad på det falska antagandet att mannen på något sätt är kvinnan överlägsen. Inget kunde vara längre från sanningen. Skrifterna bekräftar att vår Fader i himlen väntade med sin

största, sin mest storartade och högtstående skapelse, kvinnan, till slutet. Endast efter det att allt annat skapats, skapades kvinnan. Endast då sades att verket var fullständigt och gott.

Om våra hustrur, mödrar, mor- och farmödrar, systrar och andra viktiga kvinnor i vårt liv, sade president Hinckley: "Av alla den Allsmäktiges skapelser finns det ingen som är vackrare, ingen som är mer inspirerande än en älsklig Guds dotter, som vandrar i dygd, med insikt om varför hon bör göra detta, som ärar och respekterar sin kropp som helig och gudomlig, som utvecklar sinnet och ständigt tillväxer i insikt, som ger Anden närning med evig sanning."¹

Enligt Guds plan skiljer sig kvinnan fundamentalt från mannen på många sätt.² Hon är full av medkänsla och intresserar sig för andras behov. Men denna barmhärtiga läggning kan bli överväldigande för kvinnor som ser att det finns så mycket mer att göra än de kan uträtta, även med Mästarens hjälp. En del blir modfärdiga och känner att de inte kan göra allt de borde göra. Jag tror att många värdiga, dugliga, hängivna kvinnor i kyrkan känner på det viset.

Därför, som make eller son, visa tacksamhet för det som din hustru eller mor gör för dig. Uttryck ofta din kärlek och tacksamhet. Det gör livet mycket rikare, behagligare och mera meningsfullt för många av vår Faders döttrar som sällan får höra en komplimang eller får något tack för allt det goda de uträttar. Du som är make, när du känner att din hustru behöver uppmuntran, omfamna henne och tala om för henne hur mycket du älskar henne. Må var och en av oss vara ömma och tacksamma för de goda kvinnor som berikar vårt liv.

Ofta inser vi inte någots rätta värde förrän vi förlorar det. Tänk till exempel på en man som hade förlorat sitt prästadöme genom överträdelse. Senare fick han det tillbaka när alla rättigheter återgavs honom efter

fullständig omvändelse. Efter återställelsen vände jag mig till hans hustru och frågade: "Skulle du vilja ha en välsignelse?" Hon svarade entusiastiskt. Så tittade jag på hennes man, som nu kunde använda prästadömet och sade: "Skulle du vilja ge din hustru en välsignelse?" Ord kan inte beskriva den djupa känsla en sådan här upplevelse förde med sig och den kärlek, förtröstan och tacksamhet den skänkte. Man ska inte behöva förlora prästadömet för att mer fullständigt uppskatta det.

Jag känner till den stora glädje som kommer av att älska, värdera och respektera min dyrbara hustru av hela mitt hjärta och själ. Må din användning av prästadömet och behandling av de viktiga kvinnorna i ditt liv ge er samma tillfredsställelse.

Som en av Herrens, Jesu Kristi, femton apostlar på jorden uttrycker jag mina egna känslor om prästadömet som så fullständigt uttrycks i följande ord av president Howard W Hunter: "Som särskilda vittnen om vår Frälsare har vi fått den överväldigande uppgiften att handha denna kyrkas och detta rikets angelägenheter och att betjäna Guds döttrar och söner, varhelst de befinner sig på jordens yta. Genom kallelsen vi fått att vittna, styra och betjäna, krävs det av oss att vi trots ålder, skräppligheter, trötthet och känslor av otillräcklighet utför det verk han anförtrott åt oss, ända till sista andetaget i vårt liv."³

Gud kommer att hålla oss ansvariga för hur vi behandlat hans dyrbara döttrar. Låt oss därför behandla dem som han önskar att de ska behandlas. Jag ber att Herren må vägleda oss att vara mer inspirerade, känsliga och givande när vi använder prästadömet, särskilt vad gäller hans döttrar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Vårt ansvar mot våra unga kvinnor", *Nordstjärnan*, jan 1989, s 88.
2. Se Mose 4:17–19; Mose 5:10–11.
3. Howard W Hunter, "Till kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan 1993, s 93.

Trygghetens armar

ÄLDSTE JAY E JENSEN

i de sjuttios presidentskap

Genom att ödmjukt och fullständigt ångerfulla komma till sakramentsmötet och värdigt ta del av sakramentet, kan vi känna dessa [trygghetens] armar gång på gång.

Jag talar i kväll om Jesu Kristi försoning och dess samband med utdelandet av sakramentet av dem som bär aronska prästadömet, vilket äldste Oaks så kraftfullt och så vackert undervisat om den här morgonen. Jag vill använda mig av några ord i ett skriftställe som hjälper mig att åskådliggöra Frälsarens barmhärtighet. Det är uttrycket "trygghetens armar". (Se Alma 34:16.)

Trygga i hans armar

En familj hade tagit bilder från en utsiktsplats vid norra kanten av Grand Canyon. De hörde skrik och när de sprang dit fann de att en tvåårig flicka

hade fallit genom ett räcke och hamnat på en avsats omkring tio meter nedanför. Den lilla försökte klättra upp igen, men försöken fick henne att halka ännu längre ner tills hon var en och en halv meter från ett farligt 60-meters stup.

En nittonårig yngling vid namn Ian såg var hon befann sig och tack vare sin utbildning i nödhjälpsinsatser, visste han hur han skulle hantera situationen. Det här är hans egna ord: "Situationen stod med en gång klar för mig, och jag visste vad jag måste göra. Jag satte ner kameran och gick lite längre uppför stigen där det inte var så brant, klättrade över räcket, tog mig förbi en mängd stenar och snår och nådde fram till henne." Med henne i sina armar väntade Ian en timma tills räddningstjänsten kunde ta sig ner med rep och rädda dem. ("Save Her!" *New Era*, sep 2007, s 6) Jag lade märke till orden "med henne i sina armar" eftersom det talas om armar i skrifterna – kärlekens armar, barmhärtighetens armar och trygghetens armar. (Se 2 Nephi 1:15; Mosiah 16:12; Alma 5:33; L&F 6:20; 29:1.)

Uttrycket "omslutna i trygghetens armar" i skrifterna kommer från Amuleks budskap till zoramiterna om den oändliga och eviga försoningen. Han lärde att Guds Sons offer gjorde

det möjligt för människan att ha en tro på Kristus som leder oss till omvändelse. "Och på så sätt kan barmhärtigheten tillfredsställa rättvisans krav och omsluta dem i trygghetens armar." (Alma 34:16. Se också v 9–15.)

Undervisa om det ogripbara med gripbara ting

För att bättre förstå vad som menas med "trygghetens armar" är det viktigt att komma ihåg att Frälsaren använde sig av konkreta saker som pengar, frön, får, bröd, fiskar och kroppsdelar för att lära ut evangeliets principer.

Armar är påtagliga och vi använder dem för att uttrycka ömhet och kärlek. När jag kommer hem från kontoret omsluts jag av min hustrus armar. Jag har upplevt kärlekens och trygghetens armar under hela tiden som jag tjänat i Latinamerika genom det vanliga sättet att hälsa, *un abrazo* eller en kram.

När jag har funderat över hur jag skulle kunna undervisa om försoningen på ett verkningsfullt sätt har uttrycket "trygghetens armar" varit till nytta. När vi döptes och fick den Helige Anden genom handpåläggning, tog vi emot två förrättningar som bekantar oss med trygghetens armar. Genom att ödmjukt och fullständigt ångerfulla komma till sakramentsmötet och värdigt ta del av sakramentet, kan vi känna dessa armar gång på gång.

Tillämpningen av sakramentsmötet i våra dagar

Ingressen till kapitel 110 i Läran och förbunden ger oss sammanhanget för en av våra viktigaste verser om hur vi kan få njuta av trygghetens armar. En sabbatsdag under invigningen av templet i Kirtland förklarade profeten Joseph Smith att han och andra prästadömsbärare hade administrerat sakramentet till kyrkan.

Efter denna heliga förrättning drog Joseph Smith och Oliver Cowdery sig tillbaka för enskild bön. Efter bönen visade sig Frälsaren för dessa två män och sade: "Se, era synder är er förlåtna.

Ni är rena inför mig, lyft därför upp era huvuden och gläd er." (L&F 110:5)

Händelseförloppet i templet i Kirtland 1836 har sin motsvarighet i våra dagar och kan tillämpas på oss. Sabbat efter sabbat administrerar ni unga prästadömsbärare sakramentet till de heliga, som kommer till sakramentsmötet andaktsfullt, hungrande efter andlig läkedom, i förhoppning och vädjan om att i sina sinnen och hjärtan få höra dessa ord: "Se, era synder är er förlåtna. Ni är rena inför mig, lyft därför upp era huvuden och gläd er." (L&F 110:5)

Äldste Dallin H Oaks har vittnat om att det finns en andlig rening eller läkedom förenad med sakramentet: "Herrens nattvards sakrament är ett förnyande av dopets förbund och välsignelser. Vi är befallda att omvända oss från våra synder och komma till

Herren med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande och ta del av sakramentet. När vi tar brödet intygar vi att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn och alltid minnas honom och hålla hans bud. När vi håller detta förbund så förnyar Herren vårt dops renande verkan. Vi görs rena och kan alltid ha hans Ande hos oss." ("Särskilda vittnen om Kristus", *Liabona*, apr 2001, s 14)

Innebörd för dem som bär aronska prästadömet

För att hjälpa medlemmar att i ännu högre grad ta emot denna rening, eller trygghetens armar, bör de som har nycklarna till att bemyndiga och de som administrerar sakramentet se till att de allmänna riktlinjerna i kyrkans handböcker följs i fråga om att förbereda, välsigna och dela ut sakramentet.

Varje prästadömsbärare bör komma ihåg att han handlar på Herrens vägnar och uppträda vördnadsfullt och värdigt. Allmänt talat är våra ungdomar exemplariska. Men i samband med att sakramentet administreras ser vi ibland en oroväckande tendens till alltför mycket av informell karaktär och nonchalans i fråga om klädsel och uppträdande.

Unga män, innan ni går till kyrkan ber jag er stanna upp framför en spegel en gång till och fråga er själva om allt med avseende på ert yttre är som det ska. Ännu bättre: Be någon ni älskar, till exempel en förälder, att se på er en gång till, och om något är galet – ta då inte illa upp av deras råd.

Sanna Jesu Kristi tjänare är välkomnade och välklädda, och de återspeglar alltid hans normer och inte den världsliga nonchalanta stilen. Att genoga akt på varje detalj tillförsäkrar att Herrens Ande kommer att vara närvarande. Klädseln eller utseendet hos dem som delar ut sakramentet bör inte vara distraherande för dem som uppriktigt söker få den oändliga försoningens välsignelser.

Ett tema i president Monsons budskap till oss prästadömsbärare är att det är en förmån att bära prästadömet: "Det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att lyfta andra och ett tillfälle att välsigna andras liv." ("Vår heliga plikt som prästadömsbärare", *Liabona*, maj 2006, s 57) Jag vittnar om att detta gäller handhavandet av sakramentet.

Omsluten i trygghetens armar

Medan jag var biskop blev jag vittne till försoningens välsignelser i de medlemmars liv som begått allvarliga överträdelser. Som domare i Israel lyssnade jag till deras bekännelser och, när det fanns behov av det, gav jag dem restriktioner, till exempel att de inte fick ta del av sakramentet under en tid.

En ung ensamstående vuxen i vår församling hade sällskap med en flicka. De lät sina känslor gå över styr. Han kom till mig för att få råd och hjälp.

Föräldrar i Argentina håller sig nära sina barn mellan konferenssessionerna.

Med det han bekände som grund och de Andens maningar som kom till mig, fick han bland annat inte ta del av sakramentet under en tid. Vi träffades regelbundet för att försäkra oss om att omvändelse hade skett, och efter en lämplig tidsperiod gav jag honom lov att på nytt få ta del av sakramentet.

När jag satt på förhöjningen under det sakramentsmötet drogs blicken till honom när han nu med all rätt tog del av sakramentet. Jag såg barmhärtighetens, kärlekens och trygghetens armar omsluta honom när försoningens helande kraft värmdde hans själ och lyfte hans börda, vilket ledde till den utlovade förlåtelsen, friden och glädjen.

Försoningen – en ständigt närvarande kraft

Jag har upplevt och har ett vittnesbörd om en sanning som president Packer undervisade om: "Av någon anledning tror vi att Kristi försoning

tillämpas *bara* i slutet av jordelivet för att återlösa oss från fallet, från andlig död. Den innebär mycket mer än detta. Den är en ständigt närvarande kraft att återropa i vardagen. När vi plågas eller sönderslits eller lider kval på grund av skuld eller tyngs av sorg, kan han hela oss. Även om vi inte till fullo förstår hur Kristi försoning genomfördes, kan vi uppleva 'Guds frid, som är mera värd än allt vi tänker'." ("Beröringen av Mästarens hand", *Liabona*, juli 2001, s 26)

Jag älskar min himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Jag ger dem min tro, min kärlek, min lojalitet och min hängivenhet. Jag vittnar om att Gud är vår himmelske Fader och att vi är hans barn. Jag bär vittne om att försoningen är verklig och har kraft i våra liv. Jag vittnar om att det återupprättade evangeliet är sant. Dessa sanningar finns i de heliga skrifterna, särskilt i Mormons bok. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vinn kriget mot det onda

ÄLDSTE JAMES J HAMULA

i de sjuttios kворum

Ni anförtrordes att komma till jorden i denna sista tid för att göra samma sak som ni gjorde tidigare – att återigen välja det goda istället för det onda.

Jag talar ikväll till mina bröder i det aronska prästadömet. Det är min önskan att hjälpa er att bättre uppskatta det ni är, vilken er uppgift i livet är och hur ni kan lyckas med denna uppgift.

Ni har kommit till jorden i en helt avgörande tid. Vi har nått den slutliga kulmen i ett vidsträckt krig. Det här kriget började innan världens grundläggning och har rasat med fruktansvärda följder genom världens historia. Jag talar om kriget mellan Kristi efterföljare och alla dem som förnekar att han är deras Gud.¹

Johannes Uppenbararen skrev följande om detta krig:

”En strid uppstod i himlen: Mikael och hans änglar gav sig i strid med draken. Och draken och hans änglar stred,

men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen.

Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom.”²

Det var Satan som började detta förjordiska krig. Han gjorde detta genom att göra uppror mot vår Faders frälsningsplan för sina barn och förkasta den Kristus som utsetts till att verkställa planen. Tragiskt nog följde en tredjedel av vår Faders barn Satan.³ Men två tredjedelar gjorde det inte. Ni, mina unga vänner, var bland dessa, och har med dem kommit till jorden för att följa Faderns lycksalighetsplan.

Tyvärr slutade inte Satans krig med att han kastades ut från himlen. Som Johannes såg ”kastades [Satan och hans efterföljare] ner på jorden” och har kommit hit ”i stor vrede”.⁵ Bevisen på deras vrede är tydliga i den blodsutgjutelse och fasa som har drabbat människan sedan tidens begynnelse.

Så djupa och omfattande har de sår som människan fått utstå varit att Gud

själv grät då han betraktade människans tillstånd.⁶

Vi befinner oss nu i slutfasen av denna världs fysiska tillvaro. En dag kommer vår Faders Son att återvända till den värld som förkastade honom och återigen kalla den sin.⁷ Den dagen kommer han att besegra Satan och hans efterföljare och inleda tusen år av frid och rättfärdighet.⁸ Som förberedelse för den dagen har Gud återställt sitt rike till jorden en sista gång. Det riket är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.⁹

Även om Guds rike grundlades på jorden i gångna tider kunde de som riket då anförtrordes inte hålla kvar det. Men den här gången är det annorlunda. Det profetiska löftet är att Guds rike inte kommer att gå förlorat utan kommer att övervinna världen.¹⁰

För att försäkra dess slutgiltiga framgång har den sista återställelsen av Guds rike påbörjats med andlig kraft utan motstycke¹¹ och upprätthålls av samma andliga kraft och mer därtill. Några av de tappreste och ädlaste av vår Faders söner och döttrar har sparats för att komma fram i dessa sista dagar för att arbeta för vår Fader och hans Son. Deras tappra och ädla natur visade sig under den förjordiska kampen mot Satan. Där ”lämnades de att välja mellan gott och ont” och ”valde det goda” och visade ”mycket stor tro” och ”goda gärningar”.¹² Sådana egenskaper behövs idag för att upprätthålla Guds verk på jorden och rädda människobarnen från motståndarens allt intensivare vrede.

Nu, mina unga vänner i det aronska prästadömet, ni är vår Faders tappra och ädla söner! Ni är ”styrkan i Herrens hus, hans krigare”!¹³ Ni är dem som valde det goda istället för det onda och som visade ”mycket stor tro” och ”goda gärningar”! Och på grund av er personliga historia anförtrordes ni att komma till jorden i denna sista tid för att göra samma sak

som ni gjorde tidigare – att återigen välja det goda istället för det onda, utöva mycket stor tro och utföra goda gärningar – och göra detta för att främja Guds rike på jorden och era medmänniskor!

Eftersom Guds rike är återställt till jorden med sådan kraft vet Satan att "hans tid är kort".¹⁴ Därför inriktar han alla sina resurser på att fresta er att synda. Han vet att om han kan få er att synda så kan han hindra er från att verka som heltidsmissionär, gifta er i templet och skapa en fast grund i tron för era barn, vilket försvagar inte endast er utan även kyrkan. Han vet också att inget kan störta Guds rike "utom [hans] folks överträdelse".¹⁵ Tro inte annat – hela hans krig inriktas nu på er – ni som vill "lyda Guds bud och hålla fast vid Jesu vittnesbörd".¹⁶

Nu, mina unga vänner, måste ni förstå att dessa våra dagar och dagarna som ligger framför oss är "svåra".¹⁷ President Boyd K Packer sade om detta:

"Jag vet inget i kyrkans historia eller världshistorien som kan jämföras med dagens förhållanden. Inget som

hände i Sodom och Gomorra är mer syndfullt eller fördärligt än det som omger oss idag.¹⁸

Jag talar om vår nuvarande situation, men vill inte göra er rädda utan snarare allvarsamma. Att vara allvarsam innebär att noggrant och allvarligt bedöma sina omständigheter och att enträget och varsamt överväga följderna av sina handlingar. Allvarsamhet leder därför till gott omdöme och genomtänkta handlingar. Det är inte att undra på att profeterna råder de unga männen att vara allvarliga.¹⁹ Kom ihåg att Mormon sade att det som gjorde Helamans två tusen unga krigare så framgångsrika i strid var inte endast deras mod, kraft och pålitlighet utan också att de var "allvarliga män".²⁰ Mormon kunde uppskatta denna egenskap eftersom han också hade den. Det var Mormon som anförtröddes nephiternas heliga uppteckningar när han bara var tio år gammal eftersom han var ett "allvarligt barn" och hade "lätt för att fatta".²¹ Och det var Mormon som berättade att han när han var femton år gammal "besöktes

... av Herren" och "kände Jesu godhet" eftersom han var "allvarligt sinnad".²²

Så, när vi nu står inför den slutliga kulmen i kriget mot Satan, var allvarsamma, mina unga vänner. Inse att ni inte får använda droger, alkohol eller tobak. Ni får inte ta del av pornografi eller andra omoraliska aktiviteter. Ni får inte ljuga, fuska eller stjäla. Ni får inte använda falskt, förnedrande eller ovårdat språk. Ni får inte vanpryda er kropp med tatueringar och piercings. Ni kan inte göra detta och samtidigt vinna kampen om er egen själ, och än mindre vara en tapper krigare för Herrens sak i den stora striden som pågår om vår Faders alla andra barns själar.²³

Inse, mina unga vänner, att det bara finns ett sätt att vinna kriget mot Satan, och det är att besegra honom på samma sätt som han besegrades i begynnelsen. När segern slutligen utropades efter kriget i himlen hördes en stark röst som förkunnade:

"Nu har frälsningen och makten och riket blivit vår Guds och världens hans Smordes ...

Heltidsmissionärer i Brasilien sprider Jesu Kristi evangelium.

De [Mikael och hans änglar] övervann honom [dävlulen] genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. De älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden, utan stod fast i sitt vittnesbörd.²⁴ Förbise inte betydelsen av dessa ord. Satan övervanns i begynnelsen genom (1) *tro* på Herren Jesus Kristus och hans försoningsoffer, (2) ett

vittnesbörd om honom som aldrig vacklade, och (3) *hängivenhet* mot Herren och hans verk. Om det var så han besegrades i begynnelsen kan ni vara förvissade om att detta är det säkra sättet att besegra honom nu.²⁵

Ni kanske undrar hur man kan få den tro, det vittnesbörd och den andens helgelse som är nödvändig för att övervinna motståndaren. Låt mig

försäkra er att dessa egenskaper redan finns inom er. Ni behöver bara återvinna dem. För att förverkliga detta, låt mig ge tre förslag:

För det första, gör som den unge Joseph Smith gjorde. Finn en avskild plats och be till din Fader i himlen.²⁶ Gör detta regelbundet och uppriktigt. Bön är en förutsättning för uppenbarelse. Ju mera regelbunden och uppriktig bönen är desto oftare förekommer uppenbarelse. När uppenbarelse tas emot ger den en förvissning om det som inte går att se, vilket är trons grundval.²⁷

För det andra, lär dig lyssna till Herrens röst. Han har en stilla och lågmäld röst.²⁸ Den känns mer än den hörs. Den kommer i form av tankar, känslor och intryck. För att höra en sådan röst måste ni vara stilla i er själ och lägga åt sidan överdrivet skratt och lättsinne.²⁹ Även om det inte kan synas lätt att utöva en sådan disciplin, att höra denna dyrbara, kärleksfulla röst från Herren skänker stöd i varje situation och är därför värd all ansträngning.

För det tredje, lyd Herrens ord så som de ges till dig. Hans ord är inte bara till för kärlek och tröst utan också för att undervisa och tillrätta-visa. Gör det han ber dig att göra, hur svårt det än kan tyckas för dig, och gör det nu. Det är genom att du gör Herrens vilja som kunskap om honom och kärlek till honom genom-syrar din själ, vilket leder dig till att bli allt villigare till att lägga ner ditt eget liv och följa honom.³⁰

Mina kära bröder i aronska prästdömet, detta är era dagar! Förspill dem inte! Var allvarsamma! Ta på er "trons sköld. Med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar".³¹ "Kämpa trons goda kamp".³² Och när ni har gjort allt kan ni "bestå"³³ och "bevittna Herrens frälsning".³⁴ Jag försäkrar er om att hans frälsning kommer och befriar er från all slags ondska. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Nephi 14:10, 13 ("det finns bara två kyrkor. Den ena är Guds Lamms kyrka och den andra är djävulens kyrka ... som ... samlar ihop stora skaror på hela jordens yta ... för att strida mot Guds Lamm").
2. Upp 12:7-9.
3. Se L&F 29:36.
4. Upp 12:9.
5. Upp 12:12.
6. Se Mose 7:29, 36-37.
7. Se Matt 21:33-44.
8. Se L&F 88:110; Mose 7:64.
9. Se Bruce R McConkie, "Karavanen drar vidare", *Nordstjärnan*, Rapport från den 154:e halvårskonferensen, s 63.
10. Se Dan 2:44-45; L&F 38:9-15; 82:24.
11. Se Joseph Smith – Historien 1:17-19 (när Fadern och Sonen visade sig för Joseph Smith var det första gången människan sett detta sedan Edens lustgård); Joseph Smith – Historien 1:30-49 (Moroni); L&F 27:7-8, 12-13 (Johannes Döparen, Petrus, Jakob och Johannes); L&F 110:11-16 (Mose, Elia, Elias); L&F 128:19-21 ("änglars röster, ifrån Mikael eller Adam ända till nuvarande tid").
12. Alma 13:3.
13. Se L&F 101:55; L&F 105:16.
14. Upp 12:12.
15. Mosiah 27:13.
16. Upp 12:17.
17. 2 Tim 3:1.
18. Boyd K Packer, "The One Pure Defense", (tal till religionslärare i KUV, 6 feb 2004), s 4.
19. Alma rådde sina söner – Helaman, Shiblon och Corianton – att vara allvarliga. (Se Alma 37:47; Alma 38:15; Alma 42:31.) Paulus uppmanade också de yngre männen att "visa gott omdöme". (Tit 2:6) Dessutom gav Paulus rådet till andra att vara allvarsamma, särskilt biskopar. (Se Rom 12:3; 1 Tess 5:6, 8; 1 Tim 3:2, 11; Tit 1:8; 2:2, 4, 12.)
20. Se Alma 53:20-21.
21. Mormon 1:2.
22. Mormon 1:15.
23. Se Gordon B Hinckley, "En oändlig strid, en säker seger", *Liabona*, jun 2007, s 2-7.
24. Se Joseph Smiths översättning, Upp 12:9, 11.
25. Se L&F 76:53. (De som ärver det celestialet riket övervann "genom tro"); 1 Joh 5:4-5 ("detta är den seger som har besegrat världen: vår tro" och den som "har besegrat världen" är "den som tror att Jesus är Guds Son".)
26. Se Joseph Smith – Historien 1:11-15.
27. Se Hebr 11:1; Alma 32:21; Ether 12:6.
28. Herrens röst beskrivs som en stilla röst med fullkomlig mildhet, liksom en viskning. Se 1 Kung 19:12; Helaman 5:30; L&F 85:6.
29. Se L&F 88:69, 121.
30. Se Matt 16:24-25; Joh 7:17.
31. Ef 6:16.
32. 1 Tim 6:12.
33. Se Malaki 3:2: "Vem kan bestå?" (Upp 6:17) De som har tagit på sig "hela Guds vapenrustning" och har "fullgjort allt". (Ef 6:13)
34. 2 Mos 14:13.

Lyft där ni står

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Den plats som varje prästadömsbärare står på är unik och han har en viktig uppgift som bara han kan utföra.

Kära bröder, det är en ära för mig att få vara tillsammans med er vid detta världsomfattande prästadömsmöte. Tillsammans med er är jag tacksam för att kunna vara nära vår älskade profet, president Thomas S Monson och president Eyring. Bröder, vi är tacksamma för er trofasthet och moraliska styrka. Det är verkligen en förmån och en glädje att få vara del av denna mäktiga brödragemenskap.

Lyft där ni står

För några år sedan i vårt möteshus i Darmstadt blev en grupp bröder ombedda att flytta en flygel från kapellet till den angränsande kulturhallen, där man behövde den för ett musikevenemang. Ingen av dem var flyttkarl till yrket, och uppgiften att flytta det mycket tunga

instrumentet genom kapellet och in i kulturhallen tycktes nästan omöjlig. Alla visste att den här uppgiften inte bara krävde kroppsstyrka utan också noggrann samordning. Det fanns många idéer, men ingen av dem lyckades hålla pianot i jämvikt. Man flyttade om bröderna gång på gång, efter styrka, längd och ålder – ingenting fungerade.

Bäst som de stod där runt pianot, osäkra på vad de skulle göra därnäst, tog en god vän till mig till orda, broder Hanno Luschin: "Bröder", sade han, "stå tätt tillsammans och lyft där ni står."

Det lät alldeles för enkelt. Men var och en lyfte där han stod, och pianot höjde sig från golvet och flyttades in i kulturhallen som av egen kraft. Det var lösningen på problemet. De behövde bara stå tätt tillsammans och lyfta där de stod.

Jag har ofta tänkt på broder Luschins enkla idé vars djupsinniga sanning gjort intryck på mig. I kväll skulle jag vilja utveckla den här enkla principen: "Lyft där ni står".

Några vill leda, andra vill gömma sig

Även om det kan verka enkelt är "lyft där ni står" en kraftprincip. De flesta prästadömsbärare jag känner förstår och lever efter den här principen. De är ivriga att kavla upp ärmarna och börja jobba, oavsett uppgift. De fullgör trofast sina uppdrag som prästadömsbärare. De ärar sina kallelser. De tjänar Herren

genom att tjäna andra. De står tätt tillsammans och lyfter där de står.

Men det finns också de som ibland har svårigheter med den här principen. Och när de har det, tycks de hamna i ett av två läger: antingen vill de leda eller också försöker de gömma sig. De traktar efter en krona eller en klipphåla.

De som vill leda

De som vill leda kanske känner att de kan göra mer än vad de för tillfället har ombetts göra. Någon kanske tänker: "Om jag bara vore biskop, skulle jag kunna göra större nytta." De tror att deras förmåga vida överstiger deras kallelse. Om de hade en viktig ledarställning, skulle de kanske arbeta hårt på att vara till verklig nytta. Men de undrar: "Vilket inflytande kan jag väl ha som bara är en hemlärare eller en rådgivare i kvorumpresidentskapet?"

De som försöker gömma sig

De som försöker gömma sig kan känna att de är alldeles för upptagna för att tjäna i kyrkan. När kapellet

behöver städas, när familjen Mendez behöver hjälp med att flytta, när biskopen kallar dem att undervisa i en klass, tycks de alltid ha en ursäkt till hands.

För tjugio år sedan berättade president Ezra Taft Benson om uppgifter från biskopar och stavspresidenter att somliga medlemmar "säger nej till kallelser och hävdar att de är för 'upptagna' eller 'inte har tid'. Andra tackar ja till sådana kallelser, men vägrar att utföra dem."

President Benson fortsatte med att säga: "Herren förväntar att vi var och en har en kallelse i hans kyrka så att våra talanger och vårt inflytande kan bli till välsignelse för andra."¹

Egendomligt nog kan roten till båda dessa tendenser – att vilja leda och försöka gömma sig – ofta vara densamma: själviskhet.

Ett bättre sätt

Det finns ett bättre sätt, som Frälsaren själv lärde oss: "Den som vill vara främst bland er skall vara de andras slav."²

När vi försöker tjäna andra är vårt

motiv inte själviskhet utan kärlek.

Det var så Jesus Kristus levde sitt liv och det är så en prästadömsbärare måste leva sitt. Frälsaren brydde sig inte om den ära som kommer från människor. Satan erbjöd honom alla riken i världen, men Jesus avvisade erbjudandet, genast och fullständigt.³ Under sitt liv måste Frälsaren ofta ha känt sig trött och ansatt, med knappt ett ögonblick för sig själv, ändå tog han sig alltid tid för de sjuka, de sorgsna och de förbisedda.

Trots hans lysande föredöme rycks vi alltför lätt och ofta med i att söka den ära som kommer från människor snarare än att tjäna Herren av hela vår förmåga, allt vårt förstånd och hela vår kraft.

Bröder, när vi står inför Herren för att dömas, kommer han då att se till befattningar vi haft i världen eller ens i kyrkan? Tror ni att andra titlar än "make", "far" eller "prästadömsbärare" kommer att ha någon betydelse för honom? Tror ni att han kommer att bry sig om hur fulltecknat vårt program var eller hur många viktiga möten vi var närvarande vid?

Tror ni att framgång i att fylla våra dagar med möten duger som ursäkt för att vi inte tillbringade tid med vår hustru och familj?

Herren dömer på ett helt annat sätt än vi gör. Han gläder sig åt den ädle tjänaren, inte åt den egennyttige ”ädlingen”.

Många av dem som här i livet är oansenligt klädda ska i livet efter detta bära härlighetskronor. Jesus undervisade själv om den läran när han berättade liknelsen om den rike mannen som klädde sig i purpur och fint linne och levde var dag i glädje och fest, medan däremot tiggaren Lasarus bara längtade efter att få smaka på resterna från den rike mannens bord. Efter döden framträdde Lasarus i härlighet bredvid Abraham, medan däremot den rike mannen kom till helvetet, där han plågad lyfte blicken.⁴

John Rowe Moyles föredöme

Det är i år tvåhundra år sedan John Rowe Moyle föddes. John hade blivit omvänd till kyrkan och lämnat sitt hem i England och färdats till Saltsjödalen med ett handkärrekompani. Han byggde ett hem åt sin familj i en liten stad i en dal bortom Salt Lake City. John var en duktig stenhuggare och ombads därför arbeta på Salt Lake-templet.

Varje måndag gick John hemifrån klockan två på morgonen och gick i sex timmar för att vara punktligt på sin post. På fredagen slutade han arbetet klockan fem på eftermiddagen och fick gå nästan till midnatt innan han kom hem. Så gjorde han år efter år.

En dag när han skötte sina göromål hemma blev han sparkad av en ko, vilket ledde till ett öppet benbrott. Med de begränsade medicinska resurser man hade, fanns det ingen annan möjlighet än att amputera benet. Så Johns familj och vänner band fast honom på en dörr och sågade av hans ben med en ramsåg några centimeter under knäet.

Trots den primitiva operationen

började benet läkas. När John kunde sitta upp i sängen, började han tälja till ett träben, med en sinnrik led som tjänade som vrist åt en konstgjord fot. Det var ytterst plågsamt att gå på den här anordningen, men John gav inte upp utan byggde upp sin uthållighet tills han varje vecka kunde gå de tre och en halv milen till Salt Lake-templet, där han fortsatte sitt arbete.

Det var hans händer som högg in orden ”Helgat åt Herren” som i dag är ett gyllene riktmärke för alla som besöker Salt Lake-templet.⁵

John gjorde inte det här för att bli ärad av människor. Inte heller drog han sig undan sin plikt, trots att han hade all anledning att göra det. Han visste vad Herren förväntade sig att han skulle göra.

Många år senare kallades hans sonson Henry D Moyle som medlem av de tolv apostlarnas kворum och verkade senare i kyrkans första presidentskap. President Moyles tjänande i dessa kallelser var hedervärt, men hans farfar Johns tjänande, även om det är mindre bekant, är lika behagligt inför Herren. Johns karaktär, det

arv som hans offer utgör, är ett trons standar och ett pliktens baner för hans familj och för kyrkan. John Rowe Moyle förstod innebörden av "lyft där du står".

Helamans 2000 krigares föredöme

Personligt erkännande är sällan ett bra mått på värdet av vårt tjänande. Vi känner exempelvis inte namnet på någon av Helamans 2000 söner. Som personer är de okända. Men som grupp kommer de alltid att ihågkommas genom deras ärlighet, mod, deras villighet att tjäna. De åstadkom tillsammans vad ingen av dem kunde ha åstadkommit på egen hand.

Det är ett exempel för oss, bröder i prästadömet. När vi står tätt tillsammans och lyfter där vi står, när vi bryr oss mer om Guds rikes härlighet än vårt eget anseende eller nöje, kan vi uträtta så mycket mer.

Varje kallelse är ett tillfälle att tjäna och utvecklas

Inget kall är under vår värdighet. Varje kallelse ger oss tillfälle att tjäna och utvecklas. Herren har organiserat kyrkan på ett sätt som ger varje medlem tillfälle att tjäna, vilket i sin tur leder till personlig andlig utveckling. Vilken kallelse ni än har, ber jag er enträget att se den som ett tillfälle till att inte bara styrka och bli till välsignelse för andra utan också att bli det som er himmelske Fader vill att ni ska bli.

När jag reser till Sions stavar för att ombilda ett stavspresidentskap, överraskas jag ibland av att en broder i en intervju säger till mig att han fått en ingivelse att han kommer att hamna i nästa presidentskap.

Första gången jag hörde det visste jag inte hur jag skulle reagera.

Det tog någon tid innan den Helige Anden gav mig insikt. Jag tror att Herren har en särskild kallelse för varje man. Ibland skänker han oss andliga ingivelser som talar om för oss att vi är värdiga att få en viss kallelse.

En framtida missionär i Brasilien får lite hjälp med slipsen.

Det är en andlig välsignelse, ett barmhärtighetsbevis från Gud.

Men ibland hör vi inte resten av det som Herren säger till oss. "Även om du är värdig att verka i det ämbetet", kanske han säger, "är det inte min kallelse för dig. Det är i stället min önskan att du lyfter där du står." Gud vet vad som är bäst för oss.

En uppgift som bara ni kan utföra

Den plats som varje prästadömsbärare står på är unik och han har en viktig uppgift som bara han kan utföra.

Vi har alla hört berättelser om hur president Monson besöker och välsignar äldre och sjuka och alltid är uppmärksam på deras behov och ger uppmuntran, tröst och kärlek. President Monson är naturlig på ett sätt som får andra att känna sig bättre till mods. Skulle det inte vara underbart om president Monson kunde vara hemlärare hos varje familj i kyrkan?

Det skulle det. Men det kan han naturligtvis inte vara – inte heller bör han vara det. Herren har inte bätt honom göra det. Herren har bätt oss som hemlärare att älska och vaka över de familjer som vi tilldelats. Herren

har inte bätt president Monson att planera och hålla familjens hemafton hos er. Han vill att vi som fäder ska göra det.

Ni kan känna att det finns andra som är duktigare och mer erfarna, som kan utföra era kallelser och uppgifter bättre än ni kan, men Herren har gett er det här ansvaret på goda grunder. Det kan finnas personer och hjärtan som bara ni kan nå och påverka. Kanske ingen kan göra det på samma sätt som ni.

Vår himmelske Fader ber oss företräda honom i detta ädla verk att sträcka sig efter och vara till välsignelse för hans barn. Han ber oss stå fast med prästadömet kraft i hjärta och själ och göra vårt allra bästa i den kallelse vi för tillfället har.

Bröder, hur starka ni än är, kan ni inte och ska inte lyfta ett piano helt själva. Inte heller kan eller borde någon av oss driva Herrens verk helt själva. Men om vi står tätt tillsammans på den plats som Herren har utsett och lyfter där vi står, kan inget hindra detta gudomliga verk från att gå framåt.

Bröder, må vi sluta sträva efter att äras och sluta dra oss undan.

Må vi alltid minnas denna djupsinniga lärdom: Vi är Herren Jesu Kristi standardbärare och hålls uppe av Guds heliga ande, trofasta och redbara, var och en av oss hängiven Sions sak och förpliktade genom förbund att stå tätt tillsammans och lyfta där vi står.

Det är min bön och jag ger er min välsignelse och kärlek, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), s 451–452; se också *Ensign*, "Provo Tabernacle Rededicated", dec 1986, s 70.
2. Matt 20:27.
3. Se Matt 4:8–10.
4. Se Luk 16:19–31.
5. I Gene A Sessions, red., "Biographies and Reminiscences from the James Henry Moyle Collection", maskinskrivet manuskript, Kyrkans arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 203.

O ni som inträder

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Vår förmåga att bära bördor kan öka mer än nog för att väga upp det ökade tjänande som vi ombes att ge.

Mina kära bröder! Ikväll vill jag uppmuntra de prästadömsbärare som ibland känner sig överväldigade av sina förpliktelser. Detta är en utmaning som jag har talat om tidigare. Jag talar om den igen för den återkommer så ofta i deras liv som jag älskar och tjänar.

De flesta av er har upptäckt att era prästadömsplikter kräver så mycket att ni undrar om ni klarar av det hela. Det kan ha inträffat när ni ombads tala på en stavskonferens inför hundratals människor. För den nyomvände kan det ha varit när han kallades att be offentligt eller undervisa i en klass för första gången. För en del kan det ha inträffat när de försökt lära sig ett nytt språk på en missionärsskola. Om du inte nådde gränsen då, gjorde du det säkert på gatorna i en främmande stad, när din missionspresident

beordrade dig att tala med alla du mötte och vittna om Frälsaren och evangeliets återställelse.

Då kanske du tänkte: "När jag väl blir klar med min mission blir det lättare att vara en trofast prästadömsbärare." Men några år senare fick du sova mindre på nätterna, anstränga dig att försörja en hustru och en liten baby, vara snäll och kärleksfull mot din hustru, försöka skaffa lite utbildning, hjälpa medlemmarna i ditt äldstestevorum, kanske hjälpa dem flytta möbler och försöka betjäna dina förfäder i templet. Du kanske har smålett och tänkt: "När jag blir lite äldre blir det inte så krävande att vara en trofast prästadömsbärare. Det blir lättare."

Ni som kommit en bit längre i livet ler, för ni har lärt er något underbart när det gäller tjänandet i prästadömet. Det är detta: Ju mer trofast ni tjänar, desto mer vill Herren att ni ska göra. Men ni ler godmodigt för ni vet att han ökar vår förmåga att bära tunga lass.

Det svåra är emellertid, att om han ska kunna ge er denna ökade förmåga måste ni ta er till yttersta gränsen i ert tjänande och er tro.

Det är som att bygga upp muskler. Ni bryter ner era muskler för att kunna bygga upp dem. Ni pressar musklerna till gränsen för utmattning. Sedan reparerar de sig själva och utvecklar större styrka. Ökad andlig styrka är en gåva från Gud som han kan ge när vi pressar oss till det

yttersta i hans tjänst. Genom kraften i Jesu Kristi försoning kan vår natur förändras. Då kan vår förmåga att bära bördor öka mer än nog för att väga upp det ökade tjänande som vi ombes att ge.

Det hjälper mig förstå när jag ser hur någon får tjänandet i prästadömet att se lätt ut. Jag vet att antingen har de gått igenom svåra prövningar eller så ligger prövningarna framför dem. Så i stället för att avundas dem, är jag redo att hjälpa dem när ansvaret blir tungt för dem, för det blir det säkert.

De här prövningarna när vi tjänar i prästadömet behövs i Guds plan för att göra det möjligt för hans barn att åter få bo hos honom i all evighet. Vår himmelske Fader älskar sina barn. Han erbjöd dem alla evigt liv, att få bo hos honom igen i familjer och i härlighet, för evigt. För att vi ska kunna ta emot denna gåva gav han oss en dödlig kropp, tillfällen att bli frestade att synda och ett sätt att bli renade från den synden och uppstå i den första uppståndelsen. Han gav oss sin älskade Son, Jehova, som vår Frälsare för att göra detta möjligt. Frälsaren föddes till jorden, blev frestad men syndade aldrig, och i Getsemane och sedan på Golgata betalade han priset för våra synder för att vi skulle kunna bli renade. Reningen kan endast komma till dem som har tro nog på Jesus Kristus till att omvända sig från synd, bli renade genom dopet och ingå och hålla förbund att lyda alla hans bud. Och det skulle finnas en rasande fiende till våra själar, Lucifer, som med sina skaror ständigt försöker snärja alla Guds barn för att hindra dem från att få glädjen av evigt liv.

I sin godhet och stora tillit lät vår himmelske Fader och Frälsaren en liten utvald skara av hans söner på jorden bära prästadömet. Vi har myndigheten och makten att handla i Guds namn för att erbjuda Jesu Kristi sanna evangelium och dess förrättningar till

så många vi kan av vår himmelske Faders barn. Så ni förstår betydelsen och omfattningen av förtroendet från Gud. Och ni kan känna dess enorma betydelse och det motstånd vi möter.

Det är inte förvånande att vi emellanåt känner oss nästan överväldigade. Detta att ni tänker: "Jag är inte säker på att jag klarar det här", är bevis på att ni förstår vad det verkligen innebär att bära Guds prästadöme. Faktum är att ni inte kan klara av det själva. Kallet är för svårt och för viktigt för era jordiska förmågor och för min. Att inse detta är grunden till vårt tjänande i detta underbara prästadöme.

När sådana känslor av otillräcklighet fyller oss, är det dags att minnas Frälsaren. Han försäkrar oss att vi inte behöver utföra detta verk på egen hand. Det finns skriftställen att sätta upp på er spegel och att minnas i stunder när ni tvivlar på er förmåga.

President Thomas S Monson kom till exempel ihåg Frälsarens löfte när han välsignade mig för sex månader sedan att oförskräckt stå fast i min kallelse, när det verkade svårt. Dessa ord som Frälsaren gav till sin lilla skara prästadömsbärare i denna tidsutdelning kom till profetens sinne när han lade sina händer på mitt huvud: "Och den som tar emot er,

hos honom skall även jag vara, ty jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er."¹

Detta löfte som president Monson kom ihåg och citerade uppfylldes för mig. Förtröstan ersatte tvivel, Anden kom, läkare inspirerades, mitt liv bevarades och jag upprätthölls. Tack vare denna välsignelse av president Monson kommer det alltid att vara lätt för mig att minnas Frälsaren och lita på hans löfte om att han går framför oss och bredvid oss när vi är i hans tjänst.

Jag vet att löftet om att änglar ska upprätthålla oss är sant. Ni kanske vill dra er till minnes den försäkran Elisa gav sin förskräckte tjänare. Den försäkran är vår när vi är nära att känna oss överväldigade i vårt tjänande. Elisa stod inför verkligt och fruktansvärt motstånd:

"När gudsmannens tjänare tidigt på morgonen steg upp och gick ut, se, då hade en här med hästar och vagnar omringat staden. Tjänaren sade till gudsmannen: 'O, min herre, vad skall vi ta oss till?'

Han svarade: 'Frukta inte! De som är med oss är fler än de som är

med dem.'

Och Elisa bad: 'HERRE, öppna hans ögon, så att han ser.' Då öppnade HERREN tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt av hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa."²

Precis som för tjänaren så är det fler som är med er än dem ni ser som är emot er. En del av dem som är med er är osynliga för era jordiska ögon. Herren upprätthåller er och han kallar andra att stödja er. Det är därför vi har kvorum. Det är därför kvorumledare ser på ansikten och in i deras ögon på kvorummötena. Det är därför biskopen är mer än presiderande i prästernas kvorum. Han iakttar prästernas ansikten. Ni kommer att få en sådan biskop eller en sådan kvorumpresident för äldsterna eller en sådan missionspresident. Och han kommer att hjälpa er eller kalla någon annan att stödja er. Hjälpen kan bestå i att kalla rätt kamrat att verka tillsammans med er just då ni behöver det.

Det tyder på minst två saker. En är att lägga märke till och välkomna dem som Herren sänder för att hjälpa oss. Den andra är att i varje uppgift se möjligheten att stärka någon annan. En gång berättade en missionspresident för mig om en missionär som han

tilldelade mer än tolv eller tretton kamrater. Han sade: "Alla dessa kamrater tänkte åka hem tidigare eller bli hemskickade. Men vi förlorade inte en enda av dem."

När jag senare nämnde detta för den kamrat som räddat så många från att bli överväldigade, fick jag ett svar som förvånade mig. Det lød: "Jag tror inte att det han berättade är sant. Jag hade aldrig någon kamrat som höll på att misslyckas."

Jag insåg att en missionspresident hade inspirerats att skicka den rätta ängeln, gång på gång. Vi kan i vårt tjänande förvänta oss att hjälp skickas till oss vid rätt tidpunkt för att se styrkan i oss och lyfta oss. Vi kan se fram emot att vara den som Herren sänder att hjälpa andra.

Jag kan av egen erfarenhet berätta något för er om hur ni kan hjälpa, om ni blir den som sänds ut. Strax efter det att jag kallades till de tolvskvorum fick jag ett telefonsamtal från president Faust, rådgivare i första presidentskapet. Han bad mig komma till hans kontor. Jag gick dit lite undrande över varför han tog sig tid att prata med mig.

Efter att ha utbytt lite artigheter tittade han på mig och sade: "Har det hänt än?" När jag såg förbryllad ut fortsatte han: "Jag har iakttagit dig under mötena. Det verkar som om du har känt att din kallelse är för svår för dig, och att du inte är kvalificerad."

Jag sade att tvivel hade kommit till mig, att det var som om luften gått ur mig. Jag berättade för honom att jag var tacksam för att han uppmärksammat mina tvivel och bad honom hjälpa mig. Men hans vänliga, bestämda svar förvånade mig. Han sade: "Be inte mig om hjälp. Gå till honom." Sedan pekade han upp mot himlen. Nu, flera år senare sitter jag på samma kontor. När jag går in på kontoret tittar jag uppåt och minns honom och hur han genom sitt exempel lärde mig hur jag kan hjälpa någon som känner sig överväldigad i Herrens tjänst. Hitta

ett sätt att med tillförsikt skicka dem till Mästaren. Om de följer ert råd kommer de att få den styrka de behöver och mer därtill.

Herren har många gånger i ditt liv gett dig upplevelser för att bygga upp styrka, mod och beslutsamhet. Han vet hur mycket du behöver det för att kunna tjäna honom. En del av detta kanske kom, som det gjorde för mig, när du stod tillsammans med andra prästadömsbärare och uttalade dessa ord högt: "Se därför till, o ni som inträder i Guds tjänst, att ni tjänar honom av allt ert hjärta, all er förmoda, allt ert förstånd och all er styrka, så att ni kan stå utan skuld inför Gud på den yttersta dagen."³

När du förpliktade dig att leva upp till denna höga standard och gjorde det fastän det var svårt, byggde Herren upp en tillförsikt och styrka

i dig som skulle finnas där när du behövde det, varhelst och närhelst du kallades att tjäna en sak som är högre än egennytta. Jag kände det på ett gräsgrönt fält en klar vårdag. Jag hade fått i uppdrag att försvara mitt land. Vi låg inte i krig då, men jag var på väg mot ett uppdrag som jag visste skulle kräva allt jag hade att erbjuda, kanske mitt liv. Jag höjde min högra hand tillsammans med de andra och lovade att jag skulle försvara mitt land "troget och lojalt" och att jag åtog "mig denna förpliktelse frivilligt, utan förbehåll eller avsikt att dra mig undan, och att jag ska fullgöra de plikter som hör samman med den tjänstgöring som jag nu ska påbörja, så sant mig Gud hjälpe".⁴

Jag har inga tvivel om att förmågan att hålla detta löfte, som jag höll, hade skapats inom mig från det jag

var diakon. Under mina första år i prästadömet satt jag många gånger på vad som då kallades "missionärers avskedsmöte". Det finns nu så många som höjer sig till det tjänandekallet att vi bara låter dem hålla ett kort tal på ett sakramentsmöte innan de åker. Men på den tiden var hela mötet inriktat på den missionär som skulle ge sig av. Det innehöll alltid en del utvalda musiknummer. Jag kan fortfarande känna vad jag kände när en kvartett hemvända missionärer sjöng: "Jag går vart du kallar mig, Herre kär", och texten fortsatte med löftet: "ditt ord att förkunna, o Herre kär", och slutligen "och vandra uti dina spår".⁵

Mitt hjärta rördes då, liksom det gör nu, av övertygelsen att löftet gällde mig och er i allt vårt tjänande i prästadömet. Vi kommer att finna glädje i att gå dit Herren kallar oss att tjäna. Vi kommer att få inspirationen att tala hans ord för att kunna inbjuda vår himmelske Faders barn att genom försoningen bli förändrade och världiga att komma hem och bo tillsammans med honom. Och jag kände då, som jag gör nu, att vårt tjänande skulle kunna låta honom förändra våra hjärtan så att vi blir redo för hans sällskap och kan tjäna honom i all evighet.

Jag bär mitt vittnesbörd för er att när vi i vårt tjänande i prästadömet ger allt, så ger Herren oss allt det mod vi behöver och försäkrar oss att han är med oss och att änglar upprätthåller oss.

Jag vittnar om att vi är kallade av Gud. Detta är hans sanna kyrka och hans eviga prästadöme. Jag är ett vittne om att president Thomas S Monson har alla de prästadömet nycklar som finns i världen idag. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 84:88.
2. 2 Kung 6:15-17.
3. L&F 4:2.
4. "Oaths of Enlistment and Oaths of Office", <http://www.army.mil/CMH/faq/oaths.htm>.
5. "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178.

Att lära, att göra, att vara

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Må vi lära oss det vi bör lära oss, göra det vi bör göra och vara det vi bör vara.

Ni har upplevt ett vittnesbörd i kväll om styrkan hos de två rådgivarna i detta första presidentskap. Jag står inför er och förkunnar att detta första presidentskap är enigt under ledning av Herren Jesus Kristus.

Jag vill särskilt tacka missionärskören. Jag hade en upplevelse som jag tror att de kan vara intresserade av, och den kanske också kan vara intressant för er. För många år sedan fick jag ett desperat telefonsamtal från föreståndaren för missionärsskolan. Han sade: "President Monson, jag har en missionär som tänker åka hem. Ingenting kan hindra honom från att åka."

Jag svarade: "Nåja, det där är inte

unikt. Det har hänt förr. Vilket är hans problem?"

Han sade: "Han har kallats till en spansktalande mission och han är absolut säker på att han inte kan lära sig spanska."

Jag sade: "Jag har ett förslag. Låt honom i morgon bitti gå till en klass som lär sig japanska. Och be honom sedan rapportera till dig kl 12."

Nästa morgon ringde han kl 10! Han sade: "Den unge mannen är här hos mig nu, och han vill att jag ska veta att han är helt säker på att han kan lära sig spanska."

Där det finns vilja finns det en utväg.

Ni är verkligen ett kungligt prästerskap som jag nu får tala till ikväll, som församlats på många platser men i enighet. Det är förmodligen den största samling prästadömsbärare som någonsin har samlats. Er hängivenhet mot era heliga kallelser är inspirerande. Er önskan att lära er plikt är uppenbar. Era själars renhet för himmelen närmare er själva och era familjer.

Många områden i världen har upplevt svåra ekonomiska tider. Företag har gått omkull, arbeten har gått förlorade och investeringar har hotats. Vi måste se till att de som vi delar ansvaret för inte går hungriga eller nakna eller utan husrum. När prästadömet i denna kyrka samarbetar i enighet för

att lösa dessa svårigheter, inträffar något som liknar underverk.

Vi uppmanar alla sista dagars heliga att planera klokt, att leva försiktigt och undvika stora eller onödiga skulder. Kyrkans ekonomi handhas på det sättet, för vi är medvetna om att ert tionde och övriga bidrag inte har lämnats utan offer och är heliga medel.

Låt oss göra våra hem till rättfärdighetens helgedomar, bönenas boningar och kärlekens tillhåll, så att vi kan förtjäna de välsignelser som enbart kan komma från vår himmelske Fader. Vi behöver hans vägledning i vårt dagliga liv.

I denna stora skara finns prästadörets kraft och förmågan att nå ut till andra och dela det härliga evangeliet med dem. Som redan nämnts kan våra händer lyfta andra ur förnöjsamhet och inaktivitet. Vi har hjärta nog att trofast tjäna Gud i våra kallelser i prästadömet och därigenom inspirera andra att vandra på ett högre plan och undvika syndens trask, som hotar att

uppsluka så många. Ja, själarna är mycket värdefulla i Guds ögon. Vi har den dyrbara förmånen att beväpnade med denna kunskap åstadkomma en förändring i andra människors liv. Orden i Hesekiel kan mycket tillämpas på oss alla som följer Frälsaren i detta heliga verk:

”Jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er ...

Jag skall låta min Ande komma in i er och göra så att ni vandrar efter mina stadgar och håller mina lagar och följer dem.

Så skall ni få bo i det land som jag gav åt era fäder, och ni skall vara mitt folk och jag skall vara er Gud”¹.

Hur kan vi förtjäna detta löfte? Vad gör oss värdiga att ta emot denna välsignelse? Finns det någon vägledning att följa?

Låt mig föreslå att ni begrundar tre uppmaningar. De gäller såväl diakoner som högpräster. De finns inom räckhåll för oss. En god himmelsk Fader hjälper oss i vår strävan.

För det första: **Låt oss lära oss det vi bör lära oss!**

För det andra: **Låt oss göra det vi bör göra!**

Och för det tredje: **Låt oss vara det vi bör vara!**

Vi kan gå närmare in på dessa uppmaningar, så att vi kan vara nyttiga tjänare i vår Herres ögon.

För det första: *Låt oss lära oss det vi bör lära oss!* Aposteln Paulus framhöll hur viktigt det är att vi anstränger oss att lära. Han sade till filipperna: ”Ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse i himlen i Kristus Jesus”². Och han uppmanade hebréerna: ”Låt oss då lägga bort ... synden ... och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare”³.

President Stephen L Richards, som verkade i många år i de tolv

apostlarnas kворum och sedan i första presidentskapet, talade ofta till prästadömsbärarna och betonade sin filosofi för prästadömet. Han sade: "Prästadömet definieras vanligen helt enkelt som 'Guds kraft delegerad till människan'. Denna definition tycker jag är träffande."

Han fortsatte: "Men av praktiska skäl definierar jag gärna prästadömet som tjänande och kallar det ofta 'den fullkomliga planen för tjänande'. Jag gör det därför att det förefaller mig som om vi enbart genom att använda den gudomliga kraft som människan fått, någonsin kan hoppas på att förstå hela vidden och vikten av denna gåva. Det är ett redskap för tjänande ... och den man som låter bli att använda det kan komma att förlora det, för genom uppenbarelse har vi tydligt och klart fått veta att den som försummar prästadömet 'skall inte räknas värdig att bestå'."⁴

President Harold B Lee, kyrkans elfte president och en av kyrkans stora lärare, gav sitt lättfattliga råd. Han sade: "När man blir prästadömsbärare blir man Herrens ombud. Vi bör betrakta vår kallelse som att vi går Herrens ärenden"⁵.

Nu är kanske en del av er blyga eller tycker ni är för otillräckliga för att svara ja på en kallelse. Kom ihåg att detta verk inte bara är ert och mitt. Det är Herrens verk och när vi går Herrens ärenden är vi berättigade till Herrens hjälp. Kom ihåg att Herren formar vår rygg så att vi kan bära den börda som läggs på den.

Medan det formella klassrummet kan verka skrämmande ibland, äger en del av den mest effektiva undervisningen rum utanför kapellet eller klassrummet. Jag minns så väl att för ett antal år sedan såg medlemmar inom aronska prästadömet med iver fram emot en årsutflykt till minne av återställelsen av aronska prästadömet. De unga männen i vår stav reste i busslaster 15 mil norrut till Clarkstons kyrkogård där vi besökte Martin

Harris grav, ett av de tre vittnena till Mormons bok. Medan vi stod runt den vackra granitmonumentet som markerar hans grav, berättade en högrådsmedlem om Martin Harris liv och bakgrund, läste hans vittnesbörd ur Mormons bok och bar sedan själv vittnesbörd om sanningen. De unga männen lyssnade hänfört uppmärksamt, rörde vid granitmonumentet och begrundade orden de hade hört och känslorna de upplevt.

Vi åt lunch i en park i Logan. Gruppen med unga män lade sig sedan på gräsmattan utanför templet i Logan och tittade upp mot dess höga spiror. Vackra vita moln fördes av den milda vinden snabbt förbi spirorna. Ändamålet med templet förkunnades. Förbund och löften blev mycket mer än bara ord. En önskan att bli värdig att komma till templet tog plats i dessa ungdomliga hjärtan. Himlen var mycket nära. Vi lärde oss verkligen det vi borde lära oss.

Nummer två, *göra det vi bör göra*. I en uppenbarelse om prästadömet, som gavs genom profeten Joseph Smith och upptecknades som kapitel 107 i Läran och förbunden, förvandlas inläringen till handling då vi läser: "Låt nu därför var och en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete var-till han är utsedd"⁶.

Varje prästadömsbärare som är på

denna session ikväll har en kallelse att tjäna, att på alla sätt anstränga sig att utföra det arbete som tilldelats honom. Ingen uppgift är liten inom Herrens verk, för varje uppgift har eviga följder. President John Taylor varnade oss: "Om ni inte ärar era kallelser, kommer Gud att hålla er ansvariga för dem som ni kanske hade kunnat rädda, om ni hade gjort er plikt."⁷ Och vem av oss har råd att ta ansvar för att evigt liv fördröjs för en människosjäl? Om stor glädje är belöningen för att man räddar en själ, hur förfärlig måste då inte deras ånger vara, vars blygsamma ansträngningar gjort att ett Guds barn fått gå utan varning eller utan hjälp, så att han måste vänta tills en pålitlig Guds tjänare kommer förbi.

Det gamla talesättet är sant: "Gör din plikt, det är ditt bud; överlämna resten åt Gud."

De flesta prästadömsbärares tjänster utförs stillsamt och utan fanfarer. Ett vänligt leende, ett varmt handslag, ett uppriktigt vittnesbörd om sanningen kan bokstavligen lyfta människor, förändra människans natur och rädda dyrbara själar.

Ett exempel på sådant tjänande var Juliusz och Dorothy Fusseks missionsarbete. De kallades att utföra en tvåårsmission i Polen. Broder Fussek var född i Polen. Han talade språket. Han älskade folket. Syster Fussek var engelska och kände inte till så mycket om Polen och folket där.

De litade på Herren och påbörjade sin uppgift. Levnadsförhållandena var primitiva, arbetet var ensamt, deras uppgift var enorm. Ingen mission hade ännu upprättats i Polen. Uppgiften som paret Fussek hade fått var att bereda vägen så att missionen kunde öppnas, så att andra missionärer kunde kallas att verka, att människor kunde få undervisning, att omvända kunde döpas, grenar organiseras och kapell uppföras.

Misströstade äldste och syster Fussek på grund av uppgiftens omfattning? Inte ett ögonblick. De

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2008

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Claudio R. / M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Marcos A. Alukukitis

Carlos H. Amado

David S. Baxter

Shayne W. Bowen

Gérard Cussé

Craig C. Christensen

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Lawrence E. Corbridge

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Charles Didier

David E. Evans

Enrique R. Felabella

Eduardo Goveari

Carlos A. Goubay

Christoffer Golden Jr.

C. Scott Grow

Bruce C. Hafen

Donald L. Hallstrom

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinkle

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Kenneth Johnson

Paul V. Johnson

Yoshihiko Kiuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

John M. Madsen

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Marcus B. Nash

Dennis B. Neuschwander

Glenn L. Pace

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Lynn G. Robbins

Ceal O. Samuelson Jr.

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Francisco J. Vinas

William R. Walker

F. Michael Watson

Lance B. Wickman

Jorge F. Zaballo

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Mervyn B. Arnold

Douglas L. Callister

Tod R. Callister

Craig A. Cardon

Shirley D. Christensen

Don R. Clarke

James M. Dunn

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Daryl H. Gorn

Larry W. Gibbons

Spencer V. Jones

Won Yang Ko

Clare W. Musk Jr.

Robert C. Oaks

William W. Pamley

Wolfgang H. Paul

W. Douglas Shumway

Lowell M. Snow

Paul K. Sylarowsky

Kent D. Watson

Robert S. Wood

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Edgley
förste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McMullin
andre rådgivare

Medlemmar i Ukraina (ovan, framför byggnadsplatsen för templet i Kiev) och Nigeria (nedan) samlade för att se en utsändning från generalkonferensen.

Medlemmar i Brasilien (överst till vänster och överst till höger) studerar skrifterna och umgås mellan konferenssessionerna, medan en ung man (ovan) tittar på.

visste att deras kallelse hade kommit från Gud. De bad om hans gudomliga hjälp och de hängav sig helhjärtat åt arbetet. De blev kvar i Polen, inte i två år, utan i fem år. Alla mål uppnåddes.

Äldste Russell M Nelson, äldste Hans B Ringger och jag, åtföljda av äldste Fussek, träffade ministern Adam Łopatka i den polska regeringen och vi hörde honom säga: "Er kyrka är välkommen här. Ni får uppföra era byggnader, ni får sända era missionärer. Ni är välkomna i Polen. Denne man", sade han och pekade på Juliusz Fussek, "har tjänat er kyrka väl. Ni kan vara tacksamma för hans exempel och hans arbete."

Låt oss, liksom paret Fussek, göra det vi bör göra för Herrens verk. Sedan kan vi tillsammans med Juliusz och Dorothy Fussek sjunga psalmen: "Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord ... inte slumrar han som bevarar dig. Nej, han som bevarar Israel, han slumrar inte, han sover inte"⁸.

För det tredje: *Låt oss vara det vi bör vara!* Paulus rådde sin älskade vän och kamrat Timoteus: "Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet"⁹.

Jag vill uppmana oss alla att be till Gud för våra uppgifter och söka gudomlig hjälp, så att vi kan lyckas utföra det vi kallats att göra. Någon har sagt: "att erkänna en makt som är högre än människan själv förringar henne inte på något sätt".¹⁰ Hon måste söka, i tro, i bön, och med hopp om att finna. Ingen sådan uppriktig, bedjande ansträngning kommer att lämnas ohörd. Det utgör själva trons filosofi. Gudomlig nåd åtföljer dem som ödmjukt söker den.

I Mormons bok får vi ett råd som säger allt. Herren säger: "Vad slags män bör ni då vara? Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är"¹¹.

Och vad slags man var han? Vilket föredöme visade han oss genom sitt tjänande? Av kapitel 10 i Johannes evangelium lär vi oss:

"Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren.

Den som är lejd och inte är en herde med egna får, han överger fåren och flyr, när han ser vargen komma. Och vargen river dem och skingrar hjorden.

Den som är lejd bryr sig inte om fåren."

Herren sade: "Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina får känner mig,

liksom Fadern känner mig och jag känner Fadern, och jag ger mitt liv för fåren"¹².

Bröder, må vi *lära oss det vi bör lära oss, göra det vi bör göra och vara det vi bör vara*. Härigenom får vi himmelens välsignelser. Vi inser att vi inte är ensamma. Han som lägger märke till att en sparv faller till marken kommer att erkänna oss på sitt eget sätt.

För flera år sedan fick jag ett brev från en gammal vän. Han bar sitt vittnesbörd i brevet. Jag vill läsa upp en del av det ikväll eftersom det visar hur starkt prästadömet kan vara hos en som lärde sig det han borde lära sig, gjorde det han borde göra och som alltid försökte vara det han borde vara. Låt mig läsa utdrag ur brevet från min vän Theron W Borup, som gick bort för tre år sedan vid nitio års ålder:

"När jag var åtta år gammal och döptes och tog emot den Helige Anden påverkades jag djupt av tanken att vara god och få ha den Helige Andens hjälp under hela mitt liv. Jag fick höra att den Helige Anden endast höll sig till gott sällskap och att han lämnade oss om vi släppte in något ont i vårt liv. Eftersom jag inte visste när jag skulle behöva hans maningar och vägledning försökte jag leva på ett sådant sätt att jag inte skulle förlora denna gåva. Vid ett tillfälle räddade det mitt liv.

Under andra världskriget var jag kulspruteskytt i ett B-24 bombflygplan som stred i Stilla havet ... En dag fick vi veta att den längsta bombräden någonsin skulle genomföras i ett försök att slå ut ett oljeraffineri. Andens maningar sade mig att jag skulle tilldelas denna flygtur men att jag inte skulle förlora livet. På den tiden var jag ledare för kyrkans militärgrupp.

Striden hettade till när vi flög över Borneo. Vårt plan träffades av attackerande plan och tog eld och piloten beordrade oss att överge planet. Jag hoppade ut sist. Fientliga piloter sköt på oss medan vi föll mot vattnet. Jag hade problem med att blåsa upp min räddningsflotte. Jag guppade i vattnet och började drunkna och tappade medvetandet. Jag vaknade till och

ropade: 'Rädda mig, Gud!' Jag försökte blåsa upp min räddningsflotte igen och lyckades den här gången. Den höll mig nätt och jämnt flytande, men jag rullade upp på den, alldeles uttröttad.

I tre dagar flöt vi omkring i fientligt område med skepp runt omkring oss och plan ovanför oss. Hur de kunde undgå att se ett antal gula flottor mot en blå bakgrund är ett mysterium", skrev han. "Det drog upp till storm och nio meter höga vågor rev nästan sönder våra flottor. Tre dagar gick förbi utan mat och vatten. De andra frågade mig om jag bad. Jag svarade att det gjorde jag och att vi faktiskt skulle räddas. Den kvällen såg vi vår u-båt som hade kommit för att rädda oss, men den gick förbi. Nästa morgon hände samma sak. Vi visste att det var sista dagen den skulle vara i området. Då kom maningen från den Helige Anden. 'Du har prästadömet. Befall u-båten att plocka upp er.' Jag bad tyst: 'I Jesu Kristi namn och med prästadömet kraft, vänd tillbaka och plocka upp oss.' Några få minuter senare fanns den där bredvid oss. När kaptenen kom upp på däck ... sade han: 'Jag vet inte hur vi fann er, för vi letade inte ens efter er.' Jag visste det."¹³

Jag lämnar mitt vittnesbörd till er, att detta verk som vi är engagerade i är sant. Herren står vid rodret. Att vi alltid ska följa honom är min uppriktiga bön, och jag ber så i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Hes 36:26–28.
4. Fil 3:13–14.
3. Hebr 12:1–2.
4. Stephen L Richards, Conference Report, apr 1937, s 46.
5. Harold B Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1974), s 255.
6. L&F 107:99.
7. John Taylor, "Discourse", *Deseret News*, 7 aug 1878, s 2.
8. Ps 121:2–4.
9. 1 Tim 4:12.
10. Stephen L Richards, Conference Report, okt 1937, s 10.
11. 3 Nephi 27:27.
12. Joh 10:11–15.
13. Personligt brev. Kursivering tillagd.

Våra hjärtan förenade i enighet

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

De beliga kan genomföra Herrens alla avsikter när de är helt eniga i rättfärdighet.

Mina kära bröder och systrar, det är en glädje att få samlas här med er denna sabbatsmorgon. Våra omständigheter varierar mycket. Vi kommer från alla länder och med varierande etnisk bakgrund in i Guds rike. Och den förutsagda insamlingen kommer att accelerera.

Vi ser allt fler konflikter mellan folken i världen runtomkring oss. Dessa motsättningar och tvister kan påverka oss. Det är därför mitt hoppande budskap i dag att enighetens stora dag kommer. Herren Jehova ska återvända för att bo med dem som blivit hans folk och ska finna dem eniga, att de är av ett hjärta, förenade med honom och vår himmelske Fader.

Ni har hört det budskapet om enighet från mig mer än en gång. Det kan mycket väl hända att jag talar om det igen. Jag har hört varje Guds profet i min livstid tala om det. En vädjan om enighet var det sista jag minns att president David O McKay talade om. Herrens profeter har alltid bett oss vara eniga. Behovet av att vi ska få denna gåva och svårigheten att bevara den kommer att öka i kommande dagar, då vi som ett folk kommer att förberedas för vår storslagna bestämmelse.

Mitt budskap är att vi gör bättre ifrån oss. Fäder och mödrar ber om enighet i sitt hem och dessa böner besvaras. Familjer ber tillsammans morgon och kväll. Jag blev inbjuden att knäböja tillsammans med en familj vid sängdags när jag var gäst hos dem. Det yngsta barnet fick i uppgift att be. Han bad som en patriark för var och en i familjen, en efter en. Jag öppnade ögonen en sekund för att se på de andra barnens och på föräldrarnas ansikte. Jag såg att de var förenade i tro och kärlek i den där lille pojkens bön.

Några systrar i Hjälpföreningen bad nyligen tillsammans innan de för första gången besökte en ung änka vars make hade gått bort utan förvarning. De ville veta vad de skulle göra och hur de kunde samarbeta för att

ställa i ordning hemmet för familj och vänner som skulle komma i samband med begravningen. De behövde få veta vilka tröstens ord de skulle säga på Herrens vägnar. De fick svar på sin bön. När de kom till huset satte varje syster i gång att fullgöra en uppgift. Huset blev så snabbt färdigt att några systrar var ledsna över att de inte kunde göra mer. De tröstens ord som sades var helt och hållet passande. Systrarna hade gemensamt handlat i Herrens tjänst, med förenade hjärtan.

Ni har liksom jag sett bevis på att vi går mot att bli ett. Vi får uppleva enighetens under när vi ber om det och arbetar på det på Herrens sätt. Våra hjärtan förenas i enighet. Gud har utlovat den välsignelsen till sina trofasta heliga oavsett olikheter i bakgrund och oavsett vilka konflikter som rasar omkring dem. Han bad såväl för oss som för sina lärjungar när han bad till sin Fader om att vi ska vara ett.¹

Skälet till att vi ber om den välsignelsen är också skälet till att Fadern

beviljar oss den. Vi vet av erfarenhet att glädje följer när vi välsignas med enighet. Som vår himmelske Faders andebarn längtar vi efter den glädje som vi en gång hade hos honom i livet före detta. Det är hans önskan att uppfylla denna heliga önskan om enighet, av kärlek till oss.

Han kan inte ge oss den enskilt. Den enighetens glädje han så gärna vill ge oss är inte för enskilda. Vi måste söka den och bli berättigade till den tillsammans med andra. Det är därför inte överraskande att Gud uppmanar oss att samlas så att han kan välsigna oss. Han vill att vi ska samlas som familjer. Han har upprättat klasser, församlingar och grenar och befallt oss att ofta komma tillsammans. I dessa sammankomster, som Gud anordnat för oss, ligger vår stora möjlighet. Vi kan be och verka för den enighet som ger oss glädje och mångdubblar vår förmåga att tjäna.

Åt de tre nephiterna utlovade Frälsaren den glädje som finns i enigheten med honom som slutlig

belöning efter deras trofasta tjänande. Han sade: "[Ni] skall ... få glädjens fullhet, och ni skall sitta ned i min Faders rike. Ja, er glädje skall vara fullständig, liksom Fadern har givit mig glädjens fullhet, och ni skall bli sådana som jag är, och jag är så som Fadern, och Fadern och jag är ett."²

Herren har gett oss ledning för att vi ska veta vad vi ska göra för att få den ständigt ökande enighetens välsignelse och glädje. Mormons bok berättar om en tid då detta uppnåddes. Det var på Almas tid, vid Mormons vatten. Det folket gjorde under dessa svåra och farliga omständigheter ger oss både ledning och uppmuntran.

Allt som Alma och hans folk fick inspiration att göra gick ut på att hjälpa folket välja att låta hjärtat förändras genom Jesu Kristi försoning. Det är det enda sätt på vilket Gud kan skänka välsignelsen att ha förenade hjärtan.

I Mosiah står det:

"Och de kallades Guds kyrka eller Kristi kyrka från den tiden och framåt. Och det hände sig att var och en som

döptes med Guds makt och myndighet införlivades i hans kyrka ...

Och han befallde dem att de inte skulle undervisa om något annat än det som han hade undervisat dem om och som hade talats genom de heliga profeternas mun.

Ja, han befallde dem att de inte skulle predika något annat än omvändelse och tro på Herren, som hade återlöst sitt folk.

Och han befallde dem att det inte skulle finnas några stridigheter bland dem, utan de skulle se framåt med en och samma blick, med en tro och ett dop, med sina hjärtan förenade i enighet och i kärlek till varandra.

Och så befallde han dem att predika. Och på så sätt blev de Guds barn.”³

Det var därför som Alma befallde sitt folk att undervisa om tro och omvändelse. Det var därför mina barn började vänta sig att jag vid varje

lektion på våra familjekvällar skulle komma på något sätt att uppmuntra någon att vittna om Frälsaren och hans kallelse. Ibland gjorde vi som föräldrar det. De bästa kvällarna lyckades vi på något sätt uppmuntra barnen att göra det, antingen genom att hålla lektionen eller besvara frågor. När vittnesbörd om Frälsaren bars kom den Helige Anden för att bekräfta det. De kvällarna kände vi hur våra hjärtan förenades.

Förutom förordningar finns det principer som vi handlar efter som ett folk som leder till större enighet.

En av dessa principer är uppenbarelse. Endast genom uppenbarelse kan vi veta hur vi kan följa Herrens vilja tillsammans. Det kräver ljus från ovan. Den Helige Anden vittnar till vårt hjärta och till hjärtat hos dem som är samlade kring oss om det som han vill att vi ska göra. Och det är genom att hålla hans bud som vi kan

få våra hjärtan förenade i enighet.

En andra princip som vägleder vår utveckling mot att bli eniga är att vara ödmjuk. Högmod är enighetens största fiende. Ni har sett och upplevt dess fruktansvärda verkningar. Bara för några dagar sedan såg jag hur två personer – goda människor – började med en lätt meningsskiljaktighet. Det började som en diskussion om vad som var sant, men blev en strid om vem som hade rätt. Personerna blev allt mer högröstade. De blev allt rödare i ansiktet. I stället för att tala om sakfrågan började de tala om sig själva och kom med bevis varför det var troligare att deras åsikt var den rätta, med tanke på deras stora förmåga och bakgrund.

Ni skulle ha känt er lika förfärade som jag. Vi har sett de livsförgörande verkningarna av sådana tragiska konflikter. Ni och jag känner personer som har lämnat de heligas gemenskap på grund av sårad stolthet.

Lyckligtvis ser jag fler och fler skickliga fridsstiftare som gjuter olja på vågorna innan skadan är skedd. Ni kan vara en av dessa fridsstiftare, oavsett om ni är part i konflikten eller åskådare.

Ett sätt som jag sett det göras på är att leta efter något som alla är ense om. För att kunna vara den fridsstiftaren måste ni ha den enkla tron på att som Guds barn, med alla våra olikheter, är det troligt att det i varje fast ståndpunkt vi intar finns spår av sanning. Den stora fridsstiftaren, den som återställer enighet, är den som finner ett sätt att få människor att se de sanningar de har gemensamt. Den sanning de har gemensam är alltid större och viktigare än deras meningsskiljaktigheter. Ni kan hjälpa er själva och andra att se denna gemensamma grund om ni ber Gud om hjälp och sedan följer hans maningar. Han kommer att besvara era böner om att hjälpa er återställa friden, liksom han gjort i mitt liv.

Samma princip gäller när vi skapar

enighet bland människor som har helt olika bakgrund. Guds barn har alltid mer gemensamt än vad som skiljer dem åt. Till och med olikheter kan ses som en möjlighet. Gud hjälper oss att se andras olikheter som ett bidrag istället för en källa till irritation. Herren kan hjälpa er se och värdesätta det som den andra har att komma med och som ni saknar. Mer än en gång har Herren hjälpt mig se hans godhet i att föra mig samman med någon vars olikhet var just den hjälp jag behövde. Det har varit Herrens sätt att kompensera för något som jag saknade så att jag kunde tjäna honom bättre.

Det leder till en annan princip för enighet: att tala väl om varandra. Tänk på senaste gången någon frågade er hur ni tycker det går för någon i er familj eller i kyrkan. Det hände mig flera gånger förra veckan. Det finns tillfällen då vi måste döma andra. Ibland krävs det att vi bedömer andra på det sättet. Men i de flesta fall har vi ett val. Anta till exempel att någon frågar er vad ni tycker om den nye biskopen.

Allteftersom vi blir bättre och bättre på att skapa enighet, kommer vi att tänka på ett skriftställe när vi får sådana frågor. "Och nu, mina bröder, eftersom jag vet att ni känner till ljuset enligt vilket ni kan döma, det ljus som är Kristi ljus: Se till att ni inte dömer orätt. Ty med samma dom som ni dömer kommer även ni att bli dömda."⁴

Om ni tänker på att ni ser andra i ett ofullkomligt ljus så blir ni troligtvis mer välvilliga i det ni säger. Förutom detta skriftställe har ni kanske hört er mamma säga, som min mor gjorde: "Har du inget gott att säga om någon annan så säg ingenting alls."

Det kan hjälpa er att söka efter det bästa i biskopens insats och karaktär. Frälsaren, som er kärleksfulle domare, kommer säkerligen att göra detta då han bedömer er och min insats. Skrifterna och det som ni hörde er mamma säga kan mycket väl leda till att ni svarar genom att beskriva det bästa i biskopens insats och hans

goda avsikter. Jag lovar er att ni får känna frid och glädje när ni i Kristi ljus är positiva i det ni säger om andra. Ni känner då till exempel enighet med den biskopen och med personen som bad om er åsikt, inte därför att biskopen är fullkomlig eller därför att personen som frågar delar er välvilliga utvärdering, utan för att Herren låter er känna sin uppskattning för att ni valde att avstå från möjligheten att så oenighet.

Vi måste handla efter samma princip allteftersom Herren insamlar fler och fler människor som skiljer sig från oss. Vi kommer att inse mer och mer att försoningen åstadkommer samma förändringar hos oss alla. Vi blir lärjungar som är ödmjuka, kärleksfulla, beredvilliga, och samtidigt oförskräckta och trofasta i allt. Vi bor fortfarande i olika länder, men vi kommer in i kyrkan genom en process som förändrar oss. Med hjälp av Andens gåvor blir vi det som aposteln Paulus såg:

"Ty genom honom har vi båda i en och samme Ande tillträdde till Fadern.

Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj."⁵

Med den enighet som jag ser öka kan Herren utföra det som världen kommer att uppfatta som ett underverk. De heliga kan genomföra Herrens alla avsikter när de är helt eniga i rättfärdighet.

Jag har personligen hört presidenter för olika länder, regenter och ledare för världsomspännande hjälporganisationer lovorda oss och säga: "Er kyrka var först på plats för att hjälpa till vid katastrofen. Hundratals av era medlemmar kom och hade allting med sig som de överlevande behövde. De hade dessutom med sig egna tält och förnödenheter. De var outtröttliga och glada. De tycktes veta vart de skulle gå och när." Sedan säger de ungefär så här: "Er kyrka vet hur man organiserar sig för att få någonting gjort."

Jag tackar dem utan att säga att undret inte bara ligger i själva organisationen, utan också i medlemmarnas hjärtan. De heliga kommer i Herrens namn för att ge det slags hjälp som han skulle ge. De kom, de följde de anvisningar som Herrens utvalda ledare gav dem. Deras hjärtan var förenade och därför ökade deras kraft storligen.

Jag bär mitt högtidliga vittnesbörd för er om att den enighet som vi nu upplever kommer att öka. Gud Fadern lever. Han hör och besvarar våra böner i kärlek. Frälsaren Jesus Kristus, uppståndens och ärorik, lever och sträcker ut sin hand till oss i barmhärtighet. Det här är hans sanna kyrka. President Monson är Guds levande profet. Om vi förenas i att stödja honom av allt vårt hjärta och är villiga att utföra det som Gud ber oss om, blir vi allt mer eniga och kan med Guds kraft gå varthelst han kallar oss och bli det som han vill att vi ska bli.

Jag ger er min välsignelse att ni ska känna enighet i ert hem och i kyrkan. Och jag ger er Herrens löfte om att ni ska få ert hjärtas rättfärdiga önskingar beviljade genom denna glädjens enighet. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Joh 17:21; se också L&F 50:43; L&F 93:3.
2. 3 Nephi 28:10.
3. Mosiah 18:17, 19–22.
4. Moroni 7:18.
5. Ef 2:18–19.

Kristligt mod: Lärjungeskapets pris

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Vi bemöter våra anklagare på Frälsarens sätt.

Vi har samlats i enighet, vi har tagit på oss Jesu Kristi namn och vi är kristna. En av frågorna vi ställer oss är: Om vi har denna kristliga kärlek, varför vill någon vara vår motståndare eller angripa oss?

Nyligen skrev en grupp begåvade, trofasta unga sista dagars heliga ner några av de frågor som de tyckte ställde till mest bekymmer för dem. En syster frågade: "Varför försvarar sig inte kyrkan mer aktivt när den beskylls för något?"

Som svar på hennes fråga vill jag säga att en av de stora prövningarna här i dödligheten är när vår tro

ifrågasätts eller kritiseras. Vid sådana tillfällen kanske vi vill agera aggressivt och ta till knytnävarna. Men det är viktigt att vid sådana tillfällen tänka efter, be och följa Frälsarens exempel. Kom ihåg att Jesus själv föraktades och förkastades av världen. Och i Lehis dröm uthärdade också de som kom till Frälsaren att man hånade och pekade finger åt dem. (Se 1 Nephi 8:27.) "Världen har hatat [mina lärjungar]", sade Jesus, "eftersom de inte är av världen, liksom inte heller jag är av världen". (Joh 17:14) Men när vi bemöter våra anklagare så som Frälsaren gjorde, blir vi inte bara mer kristuslika utan inbjuder också andra att känna hans kärlek och följa honom.

Hur vi ska reagera på ett kristuslikt sätt kan inte planeras i förväg och det finns ingen formel för det. Frälsaren reagerade olika i varje situation. När han ställdes inför den ogudaktige kung Herodes förblev han tyst. När han stod inför Pilatus bar han ett enkelt och kraftfullt vittnesbörd om sin gudomlighet och avsikt. När han stod inför penningväxlarna som vanhelgade templet tog han på sig sitt gudomliga ansvar att bevara och beskydda det som var heligt. Upplyft på korset sade han de ojämförligt

kristliga orden: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." (Luk 23:34)

En del människor tror felaktigt att vi, när vi reagerar med tystnad, saktmod, överseende och ödmjukt bär vittnesbörd, är passiva eller svaga. Men för att älska våra ovänner, välsigna dem som förbannar oss, göra gott mot dem som hatar oss och be för dem som illvilligt utnyttjar oss och förföljer oss (se Matt 5:44) krävs det att vi har tro, styrka och framför allt kristligt mod.

Profeten Joseph Smith visade detta mod genom hela sitt liv. Även när han "led ... svår förföljelse från människor av alla de slag, både religiösa och inte religiösa" (Joseph Smith – Historien 1:27), gav han inte igen och blev inte heller hatisk. Precis som alla sanna Kristi lärjungar följde han Frälsarens exempel genom att älska andra på ett tolerant och medlidsamt sätt. *Det är kristligt mod.*

När vi låter bli att ge igen – när vi vänder andra kinden till och står emot ilskan – följer också vi Frälsarens exempel. Vi visar prov på hans kärlek, som är den enda kraft som kan besegra motståndaren och bemöta våra anklagare utan att i gengäld anklaga dem. Det är inte svaghet. *Det är kristligt mod.*

Under årens lopp lär vi oss att protester mot vår tro inte är något nytt, och de kommer troligtvis inte att försvinna på länge. Men *Kristi sanna lärjungar ser möjligheter mitt i motståndet.*

I Mormons bok band folket profeten Abinadi, och han fördes fram inför den onde kung Noa. Fastän kungen kraftfullt opponerade sig mot Abinadi och till slut dömde honom till döden, undervisade Abinadi oförskräckt om evangeliet och bar sitt vittnesbörd. Eftersom Abinadi drog nytta av tillfället han gavs blev en präst som hette Alma omvänd till evangeliet och förde i sin tur många själar till Kristus. Abinadis och Almas mod var kristligt mod.

Erfarenheten visar att perioder då det skrivs mycket negativt om kyrkan kan bidra till att uppfylla Herrens avsikter. År 1983 skrev första presidentskapet till kyrkans ledare att "motståndet i sig kan utgöra en möjlighet. Bland de ständiga utmaningar som våra missionärer ställs inför finns bristen på intresse för religiösa ting och för vårt budskap. Denna kritik skapar ... intresse för kyrkan ... Detta ger [medlemmarna] en möjlighet att framlägga sanningen för dem vars uppmärksamhet därigenom riktas mot oss."¹

Vi kan dra nytta av liknande tillfällen på många sätt: ett vänligt brev till redaktionen, ett samtal med en vän, en kommentar på en blogg eller ett lugnande ord till någon som sagt något nedsättande. Vi kan med kärlek bemöta dem som har påverkats av felaktig information och av fördomar – de som "hålls borta från sanningen för att de inte vet var de skall finna den". (L&F 123:12) Jag försäkrar er att det aldrig är svaghet att bemöta sina anklagare på detta sätt. *Det* är att utöva kristligt mod.

Vårt sätt att bemöta andra är olika beroende på omständigheterna. Lyckligtvis känner Herren deras hjärtan som anklagar oss och vet hur vi

bäst kan bemöta dem. *När sanna lärjungar söker vägledning från Anden får de skraddarsydd inspiration vid varje tillfälle.* Och vid varje tillfälle reagerar sanna lärjungar på ett sådant sätt som inbjuder Herrens Ande. Paulus påminde korintierna om att hans predikan "inte [bestod] i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft". (1 Kor 2:4) Eftersom den kraften tillhör Herrens Ande får vi aldrig bli stridslystna när vi talar om vår tro. Nästan alla missionärer lär sig att tvister om olika skriftställen alltid driver bort Anden. Frälsaren sade: "Den som har en stridslysten ande är inte av mig." (3 Nephi 11:29) Än mer beklagansvärt än att kyrkan blir anklagad för att inte vara kristen är det när kyrkans medlemmar reagerar på sådana anklagelser på ett okristligt sätt! Må våra samtal med andra alltid präglas av Andens frukter – "kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning". (Gal 5:22–23) Att vara mild beskrivs i Websters ordbok som "att visa tålmod och vara långmodig: att uthärda oförrätter utan att hysa agg".² Mildhet är inte svaghet. Det är ett tecken på kristligt mod.

Detta är speciellt viktigt i vårt umgänge med medlemmar av andra kristna kyrkosamfund. Vår himmelske Fader blir säkert ledsen – och djävulen skrattar – när vi stridslystet debatterar olikheter i läror med våra kristna medmänniskor.

Detta betyder inte att vi ska kompromissa med våra principer eller bagatellisera det vi tror på. Vi kan inte ändra på det återställda evangeliets lärdomar, även om vi genom att undervisa om och lyda dem blir impopulära i världens ögon. Men även när vi känner att vi frimodigt vill predika Guds ord måste vi be om att fyllas av den Helige Anden. (Se Apg 4:29, 31.) Vi bör aldrig förväxla frimodighet med Satans efterapning: Överlägsenhet. (Se Alma 38:12.) Sanna lärjungar talar med stillsam förtröstan, inte med skrytsamt högmod.

Som sanna lärjungar måste vi främst vara intresserade av andra människors välfärd, inte av att rättfärdiga oss själva. Frågor och kritik ger oss tillfälle att nå ut till andra och visa att vi och vår himmelske Fader bryr sig om dem. Vårt mål bör vara att hjälpa dem förstå sanningen, inte att försvara vårt ego eller ta hem poäng i en teologisk debatt. Vårt uppriktiga

vittnesbörd är det kraftfullaste svar vi kan ge dem som anklagar oss. Och sådana vittnesbörd kan vi bara bära i kärlek och mildhet. Vi bör vara som Edward Partridge, om vilken Herren sade: "Hans hjärta är rent inför mig, ty han är som den forne Natanael, i vilken inget svek finns." (L&F 41:11) Att vara utan svek är att ha ett barns oskuldsfullhet, att vara sen att ta anstöt och snabb att förlåta.

De här egenskaperna lär vi oss först i hemmet och familjen, och de kan användas i alla våra relationer. Att vara utan svek är att först se våra egna brister. När vi blir anklagade borde vi ställa samma fråga som Frälsarens apostel gjorde: "Inte är det väl jag, Herre?" (Matt 26:22) Om vi lyssnar på det svar som Anden ger kan vi, om det behövs, göra rättelser, be om ursäkt, söka förlåtelse och göra bättre ifrån oss.

Utan svek *undviker sanna lärjungar att på ett överdrivet sätt döma andras åsikter*. Många av oss

har odlat starka vänskapsband med dem som inte är medlemmar i vår kyrka – skolkamrater, arbetskolleger, och vänner och medmänniskor över hela världen. Vi behöver dem, och de behöver oss. Som president Thomas S Monson har lärt oss: "Låt oss lära oss att respektera andra människor ... Ingen av oss bor ensam – i vår stad, vårt land eller vår värld."³

Som Frälsaren visade inför Herodes *måste sanna lärjungar ibland visa kristligt mod genom att inte säga något alls*. En gång när jag spelade golf råkade jag stöta till en stor cholla-kaktus som tycktes resa sina taggar som ett piggsvin. Jag hade taggar överallt på kläderna fastän jag knappt hade rört vid kaktusen. Vissa situationer liknar den växten: de kan bara skada oss. I sådana fall är det bättre att hålla sig på avstånd och helt enkelt gå därifrån. När vi gör det kanske några försöker provocera oss och få oss att börja argumentera. I Mormons bok läser vi om

när Lehonti och hans män slog läger på ett berg. Den förrädiske Amalickiah väddade till Lehonti att "komma ned" och möta honom i dalen. Men när Lehonti lämnade sin utpost på berget förgiftades han "gradvis" tills han dog och hans här föll i Amalickiahs händer. (Se Alma 47.) Genom meningsutbyten och beskyllningar hetsar en del människor oss att lämna vår utpost. Utposten är där ljuset finns. Det är där vi ser morgonens första ljus och kvällens sista ljus. Det är den säkra platsen. Det är där sanningen och kunskapen finns. Ibland vill andra att vi ska lämna vår utpost och förena oss med dem i en teologisk klunga i gyttjan. Dessa få stridslystna personer har bestämt sig för att starta religiösa slagsmål, på nätet eller ansikte mot ansikte. Det är alltid bäst för oss att stanna kvar i vår utpost som består av ömsesidig respekt och kärlek.

När vi gör det följer vi profeten Nehemjas exempel, han som byggde en mur runt Jerusalem. Nehemjas fiender bönföll honom att träffa dem på slätten, där "de tänkte göra [honom] något ont". I motsats till Lehonti avböjde emellertid Nehemja klokt deras erbjudande med dessa ord: "Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma. Varför skulle arbetet få stanna av? Det blir ju fallet om jag lämnar det och kommer ner till er." (Neh 6:2–3) Också vi har ett stort arbete att utföra, som inte blir gjort om vi tillåter oss att stanna upp och argumentera och distraheras. Istället bör vi samla kristligt mod och gå vidare. Som vi läser i Psaltaren: "Bli inte upprörd över de onda." (Ps 37:1)

Det kommer alltid att finnas ont omkring oss i den här världen. Till jordelivets stora prövningar hör att vara i världen utan att bli som världen. I sin förbön bad Frälsaren till sin himmelske Fader: "Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda." (Joh 17:15) Men samtidigt som Frälsaren varnade för förföljelse utlovade han frid: "Frid

lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er ... Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh 14:27) Jag vittnar om att med hans fridsmantel på oss kommer första presidentskapets löfte att uppfyllas: "Det motstånd som kan tyckas svårt att uthärda kommer att bli till välsignelse för Guds rike på jorden."⁴

Till min undrande syster och till alla som vill veta hur vi bör bemöta dem som anklagar oss svarar jag: Vi *älskar* dem. Vilken ras, tro, religion eller politisk övertygelse de än har: om vi följer Kristus och visar prov på hans mod, måste vi älska dem. Vi anser inte att vi är *bättre* än de. I stället vill vi i kärlek visa dem en *bättre* väg – Jesu Kristi väg. Hans väg leder till dopets port, det rättfärdiga livets trånga och smala stig, och till Guds tempel. *Han* är "vägen och sanningen och livet". (Joh 14:6) Endast genom honom kan vi och alla våra bröder och systrar ärva den största gåva vi kan få – evigt liv och evig lycka. Att hjälpa dem, att vara ett exempel för dem, är inget för de svaga. Det är för de starka. Det är för dig och mig, för de sista dagars heliga som betalar lärjungeskapets pris genom att bemöta våra anklagare med kristligt mod.

Jag avslutar med att göra Mormons vittnesbörd till mitt eget: "Se, jag är Jesu Kristi, Guds Sons, lärjunge. Jag har av honom kallats att förkunna hans ord bland hans folk så att de kan få evigt liv." (3 Nephi 5:13) Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om honom – att vårt liv kan vara för evigt eftersom hans kärlek är evig. Att vi må kunna dela hans eviga, villkorlösa kärlek med våra bröder och systrar överallt, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Brev från första presidentskapet, 1 dec 1983.
2. Webster's Third New International Dictionary, 1986.
3. Thomas S Monson, "In Quest of the Abundant Life", *Ensign*, mars 1988, s 3.
4. Brev från första presidentskapet, 1 dec 1983.

Gud älskar och hjälper alla sina barn

BISKOP KEITH B McMULLIN

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Vi behöver vår himmelske Faders hjälp. Viktiga källor till denna hjälp kommer av att vi är i våra medmänniskors tjänst, genom bön och genom att sätta Kristus i centrum.

En av de grundläggande sanningarna i återställelsen är att Gud lever och bor i sina himlar, att han är en upphöjd människa med en kropp av "kött och ben",¹ att han är gårdagens, dagens och i evigheten samma oföränderlige Gud,² all dygds och sannings källa.

Adam och Eva var de första av hans dödliga barn på jorden. Om deras tillkomst sade han: "Och jag, Gud, skapade människan till min egen avbild, till min Enföddes avbild skapade jag

henne, till man och kvinna skapade jag dem."³

Denna sanning upphöjer den mänskliga familjen. Män och kvinnor är underbara skapelser begåvade med gudomliga egenskaper. Vid tiden för skapelsen gav Gud Adam och Eva den gudomliga förmågan att föda barn i sin egen avbild. Vi är därför allesammans en avbild av honom.

Vi kämpar emellertid med svåra jordiska svagheter och risker. Sjukdom, åldrande och död är ofrånkomliga. Svårigheter och sorger hör till livets gång. Personliga böjelser, begär och passioner kräver tillfredsställelse.

Av alla dessa anledningar och fler därtill behöver vi vår himmelske Faders hjälp. En viktig källa till denna hjälp får vi genom att vara i våra medmänniskors tjänst.⁴ Befallningen lyder: "Älska din nästa som dig själv."⁵ Eftersom vi alla är bröder och systrar är vi alla "en nästa", även om vi skiljer oss åt genom avstånd, kultur, religion och ras. Profeten Joseph sade: "En man som är fylld av Guds kärlek är inte nöjd med att enbart välsigna sin familj, utan sträcker sig ut till hela världen, mån om att välsigna hela den mänskliga

rasen.”⁶ Herren är vårt föredöme, ”ty han gör det som är gott bland människobarnen ... Och han avvisar ingen som kommer till honom, varken svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna. Och han kommer ihåg hedningen, och alla är lika inför Gud.”⁷

För att sörja för andra på Herrens sätt anstränger vi oss att ta hand om oss själva och uppoffrar oss för att hjälpa de behövande. De fattiga arbetar för det som de får och söker göra det bättre för andra.⁸ Det mönstret har vi haft hos oss från begynnelsen.⁹

Kyrkans välfärdsplan innefattar detta gudomliga mönster, och trofasta medlemmar i kyrkan följer det. Deras offergåvor ger hjälp åt änkan, omvårdnad till den föräldralösa och en tillflykt åt de lidande.

För några år sedan besökte en hög ämbetsman från Kina Salt Lake City, såg kyrkans historiska platser och höll ett tal vid Brigham Young-

universitetet. När han fick höra talas om kyrkans välfärdsprogram, sade han: ”Om alla älskade varandra på det här sättet, skulle världen vara en mycket fridfullare plats.”

Att fasta och ge värdet av den mat som inte äts för att hjälpa de fattiga fångade ambassadörens intresse. Vid slutet av besöket på Welfare Square överräckte han ett litet rött kuvert till föreståndaren – en ”röd påse”. I Kina ges en ”röd påse” som en kärleksfull gest, en välsignelse och en önskan om god framtid. ”Den innehåller inte mycket”, sade besökaren, ”men det är de pengar jag har sparat genom att inte äta frukost de senaste två morgnarna. Jag vill ge mitt fasteoffer till kyrkans välfärdsprogram.”¹⁰

Kyrkans välfärdsplan är inspirerad av Gud. Dess lärosatser är grundläggande för människans frälsning.¹¹ Den är ett tecken på tjänande, ett vittne för världen om att Jesu Kristi Kyrka

har återställts. Den är himlens hjälp på praktiska sätt. President Thomas S Monson har sagt: ”Välfärdsprinciperna ... förändras inte. De kommer inte att förändras. De är uppenbarade sanningar.”¹²

Ett annat viktigt sätt att få Guds hjälp är bönen. Vi är befallda att be till Gud, vår Fader, i Jesu Kristi namn. Uppmaningen lyder: ”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.”¹³ Vår himmelske Fader besvarar alla uppriktiga böner.

Som Herrens profet ger president Thomas S Monson oss rådet: ”Ibland tycks det inte finnas något ljus i slutet av tunneln – ingen gryning som ersätter nattens mörker ... Vi känner oss övergivna, förkrossade, ensamma. Om du befinner dig i den situationen så vädjar jag till dig att vända dig till vår himmelske Fader i tro. Han lyfter dig och leder dig. Han tar inte alltid

bort dina prövningar, men han tröstar och leder dig med kärlek genom vilken storm du än ställs inför.”¹⁴

När vi står inför vissa behov förlitar vi oss på en form av bön som bara är tillgänglig under deras händer som är bemyndigade att handla för Guds räkning. Jesus Kristus gick ut för att ”hela de sjuka, uppväcka de döda”¹⁵ och upplyfta förtvylade själar. Med evangeliets återställelse kom prästadörets makt och myndighet att fortsätta med denna sida av Guds verk.¹⁶

När någon är sjuk eller djupt bekymrad, ”skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Trons bön skall bota den sjuke, och Herren skall resa upp honom.”¹⁷ Trofasta äldster har myndighet att göra det som Herren skulle ha gjort om han varit där.¹⁸

Om uppteckningar hade förts över böner som besvarats, skulle det inte finnas rum i världen för så alla dessa böcker. Från äldste Glenn L Rudd, en generalauktoritet emeritus och älskad medarbetare, kommer denna berättelse som jag älskar:

”Jag fick ett telefonsamtal och fick veta att en släkting, en tolvårig flicka som hette Janice, låg på sjukhuset med allvarliga skador. Hennes mor ville att hon skulle få en prästadörets välsignelse.

Äldste Cowley och jag gick till sjukhuset. Där fick vi höra fler detaljer om olyckan. Janice hade blivit påkörd av en stadsbuss. De dubbla bakdäcken hade kört över hennes huvud och kropp.

Äldste Cowley och jag gick in i rummet där Janice låg. Hon hade ett brutet bäckenben, en svårt sargad axel, många brutna ben och svåra skador i huvudet som inte gick att åtgärda. Vi kände ändå att vi skulle smörja henne och ge henne en välsignelse. Jag smorde henne med olja och äldste Cowley beseglade smörjelsen. På ett kraftfullt och bestämt sätt välsignade han henne att hon skulle bli frisk och helad, samt kunna leva ett

normalt liv. Han välsignade henne att hon skulle tillfriskna utan några bestående men av sina många skador. Det var en underbar välsignelse och i sanning en storslagen stund.”

Äldste Rudd fortsätter: ”Janice rörde inte en muskel på över en månad. Vi tappade aldrig tron. En välsignelse hade uttalats om att hon skulle bli bra och inte få några bestående men.”

Äldste Rudd avslutade: ”Det har nu gått många år sedan det sjukhusbesöket. Jag talade nyligen med Janice. Hon är nu 70 år gammal, mor till tre barn, mormor och farmor till elva barnbarn. Än i dag har hon inte haft några men av olyckan.”¹⁹

Detta är bara en av många helbrägdagörelser. Men ingen är ett större bevis på hur vår himmelske Fader hjälper sina barn genom bön än det som ägde rum på detta sjukhus, med tolvåriga Janice och två enkla Guds tjänare, för omkring 58 år sedan.

Den slutliga hjälpen från vår himmelske Fader kommer till oss genom hans Son, ”ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv”.²⁰

Det är med stor vördnad och djup respekt som jag bär vittne om Herren Jesus Kristus. När jag gör det påminns jag om hur försiktiga vi måste vara när vi använder hans namn. Även om hans inflytande, lärdomar och frälsning gör att vi älskar honom, är det bäst om vi inte talar om honom som om han var vår närmaste granne.

Han är den förstfödde av vår Faders andebarn. Han gjorde allt som bestämts att han skulle göra – därför visar allt honom vördnad och vittnar om honom.²¹ Han sade till de forna profeterna vad de skulle skriva och uppenbarar hans vilja för sina profeter idag – och han uppfyller alla deras ord.²²

Som Guds enfödde Son, född av jungfru Maria, övervann han döden, sonade världens synder och bringade frälsning till både levande och döda. Som vår uppståndne Herre åt han fisk och bröd tillsammans med apostlarna och inbjöd folkmassorna på båda halvkloten att känna på såren i hans händer, fötter och sida så att alla skulle kunna veta att han är Israels Gud – han är den levande Kristus.

Han förkunnar för alla:

”Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.”²³

Han är vår Lagstiftare och Domare, världens Återlösare. Vid hans andra ankomst skall herradömet vila på hans axlar, ”och hans namn skall vara: Underbar, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste”.²⁴ Om detta vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 130:22.
2. Se L&F 20:17.
3. Mose 2:27; se också 1 Mos 1:27.
4. Se Mosiah 2:17.
5. Matt 22:39.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 328.
7. 2 Nephi 26:33.
8. Se L&F 56:16–18; 78:13–14; 104:13–18.
9. Se 1 Mos 3:19; 2 Mos 23:10–11; 3 Mos 19:9–10; Matt 25:40; Mosiah 4:16–27; Mose 4:25; 5:1.
10. Neil K Newell, ”The Red Pocket”, (opublicerat manus, 1999), s 1.
11. Se Mosiah 4:16–27.
12. Se Thomas S Monson, ”Riktlinjer för den enskildes och familjens välfärd”, *Liabona*, feb 1987, s 2.
13. Matt 7:7–8.
14. Thomas S Monson, ”Se tillbaka och gå framåt”, *Liabona*, maj 2008, s 90.
15. Mosiah 3:5.
16. Se L&F 13; 27:12–13; 110:11–16; 128:20–21.
17. Jak 5:14–15.
18. Se Joh 14:11–14; Trosartiklarna 1:7; Bruce R McConkie, *Mormon Doctrine*, s 345.
19. Från ett samtal med Glen L Rudd; se också Glen L Rudd, *Treasured Experiences of Glen L. Rudd*, (självutgivet manuskript, 1995), Kyrkans arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 270–272.
20. Joh 3:16.
21. Se Mose 6:33.
22. Amos 3:7; L&F 1:38.
23. Joh 11:25–26.
24. 2 Nephi 19:6; se också Jes 9:6.

Återgå till dygden

ELAINE S DALTON

Unga kvinnors generalpresident

Nu är tiden för oss var och en att resa oss och veckla ut ett standar för världen som uppmanar till att återgå till dygden.

Förra generalkonferensen kallade president Monson mig som ny generalpresident för Unga kvinnor. När jag stod inför en Guds profet och fick ta emot detta heliga ansvar lovade jag dyrt och heligt att jag skulle tjäna av hela mitt hjärta, förmåga, förstånd och styrka. Före denna kallelse lät jag på en plakett ingravera mottot: ”Jag kan göra svåra saker.” Den lilla plaketten med dess enkla motto gav mig mod. Men om jag nu kunde ändra det mottot skulle det stå: ”Genom Herrens kraft kan jag göra *allting*.”¹ Det är på den kraften jag litar idag när jag står i denna heliga talarstol.

I april förra året, två dagar efter generalkonferensen, höll vi vårt första möte som nyligen inröstat president-skap. Vi vandrade upp till toppen av

Ensign Peak och när vi tittade ner på dalen nedanför såg vi templet med ängeln Moroni som glänste i solen. Vi visste alla: Målet för vårt presidentskap var templet. Och vårt ansvar var också tydligt. Vi måste ”hjälpa till att förbereda varje ung kvinna att vara värdig att ingå och hålla heliga förbund och ta emot templets förrättningar”.²

Templet är anledningen till allt vi gör i kyrkan.³ Templet var anledningen till att våra pionjärfäder lämnade sina hem och drog västerut. Det var anledningen till att de utstod umbäranden och till och med döden. Tempelförbunden var anledningen till att dessa pionjärer, även när spädbarn begravdes längs vägen, kunde sjunga:

*Kom, kom Guds folk,
ej kamp och möda räds,
blott med fröjd framåt drag!*⁴

En del förlorade allt men kom ner till dalen med verkligen *allting* – tempelförordningar, heliga förbund och löftet om evigt liv tillsammans som familj.

Bara två dagar efter det att de heliga anlände till Saltsjödalens vandrade Brigham Young och hans sällskap upp till toppen av Ensign Peak. Överst på den kullen reste de ett baner – en gul scarf fastknuten på en vandringsstav som symboliserade ett standar för nationerna.⁵ De heliga

skulle vara ljuset, standaret. I april förra året, på Ensign Peak, reste också vi tre kvinnor ett baner som vi tillverkat av en vandringsstav och en gyllene peruansk sjal. Det var *vårt* baner, *vårt* baner för nationerna – *vårt* standar som manar till att återgå till dygden.

Dygd är en förutsättning för att kunna gå in i Herrens heliga tempel och för att kunna ta emot Andens vägledning. Dygden "bygger på tankar och uppförande som grundar sig på höga moraliska normer".⁶ Den innebär kyskhets och moralisk renhet. Dygden börjar i hjärtat och i sinnet. Den får sin näring i hemmet. Den byggs upp av tusentals små beslut och handlingar. *Dygd* är ett ord vi inte hör så ofta i dagens samhälle, men det engelska ordets latinska rot *virtus* betyder styrka. Dygdiga kvinnor och män besitter en tyst värdighet och inre styrka. De är trygga i sig själva därför att de är värdiga att ta emot och få vägledning av den Helige Anden. President Monson har rått oss: "*Du* [ska] vara den som står för det rätta, även om du är ensam om det. Ha det moraliska modet att vara ett ljus för andra att följa. Ingen vänskap är viktigare än ditt rena samvete, din moraliska renhet – och det är en makalös känsla att veta att man gör det man fått i uppgift att göra med full förtröstan om att man är värdig att göra det."⁷

Kan det vara så att vi sakta blivit mer okänsliga så att vi tycker att höga moraliska normer är gammaldags och inte relevanta eller viktiga i dagens samhälle? Som äldste Hales nyligen påminde oss om, var Lehonti i Mormons bok väl placerad uppe på en bergstopp. Han och de han ledde var "i sitt sinne ... fast beslutna" att de inte skulle komma ner från berget. Den lömske Amalickiah behövde bara fyra försök, vart och ett djärvare än det föregående, för att få Lehonti att "komma ned från berget".⁸ När Lehonti sedan börjat tro på

Amalickiahs falska löften blev han "gradvis förgiftad"⁹ tills han dog. Inte bara förgiftad, utan "gradvis". Kan det vara så att detta kanske sker idag? Kan det vara så att vi först tolererar, sedan accepterar och slutligen anammar de laster som omger oss?¹⁰ Kan det vara så att vi blivit bedragna av falska förebilder och övertygande budskap via media som får oss att glömma vår gudomliga identitet? Håller även vi på att gradvis förgiftas? Vad kan vara mer lömskt än att locka ungdomarna i denna ädla generation att göra ingenting, eller att ständigt sms:a utan att någonsin komma till kunskap om sanningarna i en bok som skrevs för er och för er tid av Guds profeter – Mormons Bok? Vad kan vara mer

bedrägligt än att locka kvinnor, unga och gamla, dig och mig, att vara så upptagna av oss själva, vårt utseende, våra kläder, vår kroppsform och storlek, att vi förlorar ur sikte vår gudomliga identitet och vår förmåga att förändra världen genom vårt dygdiga inflytande? Vad kan vara mer bedrägligt än att locka män – unga och gamla, som bär Guds heliga prästdöme – att titta på förförlig pornografi och därmed fokusera på köttet istället för på tron, att vara lasternas konsument istället för dygdens väktare? Mormons Bok innehåller berättelsen om tvåusen unga hjältar vilkas dygd och renhet gav dem styrka att försvara sina föräldrars förbund och sin familjs tro. Deras dygd och beslutsamhet att

alltid vara "trofasta i allt" förändrade världen!¹¹

Jag tror verkligen att en enda dygdig ung kvinna eller ung man, som leds av Anden, kan förändra världen, men för att kunna göra det måste vi återgå till dygden. Vi måste lägga oss i hårdträning. Som maratonlöparen Juma Ikanga sade efter att ha vunnit New York maraton: "Viljan att vinna betyder ingenting utan viljan att förbereda sig."¹² Tiden att förbereda oss genom att utöva mer självdisciplin är nu. Tiden att bli "mer mogen för himlen"¹³ är nu. Tiden att ställa in kursen och fokusera på målet är nu. En återgång till dygden måste börja enskilt i våra hjärtan och i våra hem.

Vad kan var och en av oss göra för att börja återgå till dygden? Kursen och träningsprogrammet är unikt för var och en av oss. Jag har hämtat mitt personliga träningsprogram från anvisningar som återfinns i skrifterna: "Pryd ständigt dina tankar med dygd."¹⁴ "Håll fast vid [dina] förbund."¹⁵ "Stå på heliga platser."¹⁶ "Lägg åt sidan det som hör världen till."¹⁷ "Tro att ni måste omvända er."¹⁸ "Alltid minnas honom [och] hålla [hans] bud."¹⁹ Och "finns det något som är dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så söker vi efter detta".²⁰ Nu, mer än någonsin tidigare, är det tid att besvara Moronis uppmaning att "vakna upp

och stå upp" och att "hålla fast vid varje god gåva och inte vidröra någon ond gåva eller något orent".²¹

Nyligen var jag med då vår nyaste sondotter välsignades. För mig var det en helig syn när min man och våra söner, tillsammans med många andra närstående, omringade detta lilla barn. Hon var så fin i sina vita kläder – och inte blev det sämre av att hon namngavs efter sin farmor och mormor! Men det som berörde mig mest var välsignelsen som uttalades av hennes pappa, vår son Zach. Han välsignade lilla Annabel Elaine med att kunna förstå sin identitet som en Guds dotter, att hon skulle följa sin mammas och sin farmors och mormors och sisters exempel, och att hon skulle finna stor glädje när hon lever ett dygdigt liv och förbereder sig för att ingå och hålla heliga tempelförbund. I den heliga stunden bad jag att *varje* ung kvinna skulle bli omgiven, styrkt och skyddad genom det rättfärdiga prästadömetets kraft, inte bara när de föds och välsignas utan under hela livet.

Under den högtidliga församlingen på senaste konferensen när president Uchtdorf bad oss stödja vår nya profet och vårt nya första presidentskap, såg jag alla prästadömsbröderna ställa sig upp. Jag kände er styrka och er prästadömskraft. Ni är dygdens väktare. Sedan blev jag

mycket rörd då han sade: "Vill de unga kvinnorna stå upp?" Från min plats såg jag er alla stå upp och stå tillsammans. Idag finns det inga mäktigare förkämpar för dygden i världen. Ni får aldrig underskatta kraften i ert rättfärdiga inflytande.

Jag vittnar om att en återgång till dygden är möjlig tack vare Frälsarens exempel och "den oändliga kraften i hans stora försoningsoffer".²² Jag vittnar om att vi inte endast kommer att få förmåga och styrka att göra svåra saker, utan *alla* saker. Nu är tiden för oss var och en att resa oss och veckla ut ett standar för världen som uppmanar till att återgå till dygden. Må vi leva så att vi kan vara delaktiga i att förbereda jorden för hans andra ankomst, "så att vi, när han visar sig, skall bli lika honom ... *renade* alldeles som han är ren".²³

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Alma 20:4.
2. Brev från första presidentskapet, 25 sep 1996.
3. Se Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liabona*, jul 2001, s 37.
4. "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.
5. Se Gordon B Hinckley, "Ett baner för nationerna", *Nordstjärnan*, jan 1990, s 52; Boyd K Packer, "Ett försvar och en tillflykt", *Liabona*, nov 2006, s 85.
6. *Predika mitt evangelium*, s 119.
7. Thomas S Monson, "Exempel på rättfärdighet", *Liabona*, maj 2008, s 65.
8. Se Alma 47:4–12.
9. Alma 47:18.
10. Se Alexander Pope, *An Essay on Man*, brev 2, rad 217–220.
11. Alma 53:20; se också Alma 56.
12. Juma Ikangaa, citerad i Michael Sandrock, *Running with the Legends: Training and Racing Insights from 21 Great Runners* (1966), s 415.
13. "Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr 77.
14. L&F 121:45.
15. Se L&F 25:13.
16. L&F 45:32.
17. Se L&F 25:10.
18. Mosiah 4:10.
19. L&F 20:77.
20. Trosartikel 13; se också Rom 8:16; 1 Kor 3:16; 1 Tess 5:22; Jakob 4:6; Alma 37:36; Moroni 10:32.
21. Moroni 10:30–31.
22. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2.
23. Moroni 7:48; kursivering tillagd.

Guds sanning skall gå fram

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Detta är Guds verk, och Guds verk skall inte omintetgöras. Men det finns fortfarande mycket att göra.

Mina bröder och systrar, den nittonde juli i år reste the Sons of the Utah Pioneers en staty av profeten Joseph Smith och hans efterträdare president Brigham Young i This is the Place Heritage Park i Salt Lake City. Denna staty, som heter *Blicken västerut*, visar dessa två stora profeter med en karta över de västra territorierna.

Många människor, även sista dagars heliga, glömmar att Joseph Smith var högst medveten om att kyrkan slutligen skulle flytta till den vidsträckta amerikanska västern. I augusti 1842 profeterade han att "de heliga skulle fortsätta att lida mycket hemsökelse och fördrivas

till Klippiga bergen, att många skulle avfalla, andra skulle dödas av våra förföljare eller förlora livet på grund av vädret eller av sjukdom, och att några skulle leva för att hjälpa till att grunda bosättningar och bygga städer och se de heliga bli ett mäktigt folk mitt ibland Klippiga bergen".

(Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 511)

Inte ens de i Josephs närmaste krets under dessa första år förstod till fullo vilka prövningar de sista dagars heliga skulle få genomlida när kyrkan gick framåt från sin enkla början under tidigt 1800-tal. Men Joseph Smith visste att ingen dåtida eller framtida fiende skulle kunna ha tillräcklig makt att omintetgöra eller hejda Guds avsikter. Vi är alla bekanta med hans profetiska ord: "Sanningens banér har upprests. Ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång. Förföljelser må rasa, pöbelhopar må samlas, arméer må förena sig, förtalet må nedsvärta, men Guds sanning skall gå fram kraftfullt, ädelt och oförskräckt, tills den genomträngt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter har utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat." *(Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 141)*

Nästan arton årtionden har gått förbi sedan Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga organiserades 1830. Vi har haft 178 år på oss att se profetiors fullbordan och att se "Guds sanning" gå framåt "kraftfullt, ädelt och oförskräckt".

Kyrkan påbörjade sitt första årtionde med endast ett fåtal medlemmar. Trots intensivt motstånd kallades 597 missionärer under 1830-talet, och över 15 000 omvända döptes in i kyrkan. Förenta staterna, Kanada och Storbritannien öppnades för evangeliets predikande.

Många omvändes under 1840-talet medan förföljelser fortsatte att rasa mot kyrkan och speciellt mot profeten Joseph. Mitt under dessa svårigheter och trots de stora utmaningar som resor innebar, fortsatte Jesu Kristi återupprättade evangelium att täcka allt större del av jorden genom det tjänande som de 1 454 missionärernas utförde som kallades under 1840-talet, och kyrkans medlemskap växte till mer än 48 000. Den 27 juni 1844 kulminerade förföljelsen av Joseph Smith då han och hans bror Hyrum dödades av en pöbelhop i fängelset i Carthage.

Strax efter martyrskapet, och som en uppfyllelse av Josephs syn, började Brigham Young och kyrkan förbereda sig på att flytta till Klippiga bergen. Vedermodor, lidande, död och avfall var ständigt närvarande. Men verket gick ändå framåt. På 1850-talet kallades 705 missionärer att verka i områden som omfattade Skandinavien, Frankrike, Italien, Schweiz och Hawaii. Missionsarbete påbörjades även i sådana vitt skilda delar av världen som Indien, Hong Kong, Thailand, Burma, Sydafrika och Västindien.

Bland de trogna nyomvända från Skandinavien och Storbritannien som döptes på 1850-talet fanns de som led och dog på hav och land medan de reste för att förena sig med de heliga här i Klippiga bergen.

År 1875 kallades de första sju missionärerna till Mexiko, och arbetet där blomstrade till och med under revolutionen och andra svårigheter. Och det var för bara fyra år sedan, under 2004, som kyrkan nådde milstolpen en miljon medlemmar i Mexiko.

Varje steg de heliga tog var ett steg i tro när Brigham Young ledde dem att bygga tempel och grunda mer än 350 kolonier i Västern. När Brigham Young dog 1877 hade kyrkans medlemsantal världen över vuxit till mer än 115 000. Trots all förföljelse gick Guds sanning sannerligen framåt kraftfullt och ädelt.

Tiden tillåter inte en detaljerad sammanfattning av kyrkans tillväxt under de följande årtiondena. Men det bör nämnas att under en period av 40 år mellan 1890 och 1930, under en tid då kyrkan och dess lära fortfarande kritiserades offentligt, valdes äldste Reed Smoot till Förenta Staternas kongress och var tvungen att kämpa för att få inta sin plats. En hel del sades om kyrkan och dess lära under denna tid – varav mycket var sårande och riktat mot president Joseph F Smith och andra ledare i

kyrkan. I några tidningsartiklar började man emellertid tala om kyrkans medlemmar som samhällsnyttiga medborgare och goda människor.

Den 3 september 1925 annonserade president Heber J Grant att kyrkan skulle påbörja missionsarbete i Sydamerika. Enligt Herrens mönster för att sprida det återställda evangeliet till alla nationer, skickades en medlem i de tolv apostlarnas kворum – min farfar äldste Melvin J Ballard – tillsammans med andra till Sydamerika för att inviga landet för evangeliets predikande.

På juldagsmorgonen 1925 i Argentina invigde äldste Ballard de sydamerikanska länderna och påbörjade missionsarbetet. Innan han reste tillbaka i juli följande år profeterade han: "Herrens verk kommer att växa långsamt en tid här, liksom en ek växer långsamt från ett ekollon. Det kommer inte att skjuta upp på en dag liksom solrosen, som växer fort och sedan dör. Men tusentals kommer att ansluta sig till kyrkan här. Den kommer att delas upp i mer än en mission och kommer att vara en av de starkaste i kyrkan. Verket är

här så litet som det någonsin kommer att vara." (Melvin J Ballard, *Melvin J Ballard: Crusader for Righteousness* [1966], s 84)

Alla som känner till kyrkans tillväxt i Sydamerika vet att denna profetia fullbordats. Idag har enbart Brasilien över en miljon medlemmar.

Under de fyra årtiondena från 1930 till 1970 kallades mer än 106 000 missionärer att verka världen över. Kyrkans medlemsantal ökade fyrfaldigt till över 2,8 miljoner. Bara under 1960-talet tillkom mer än en miljon nya medlemmar. År 1970 verkade missionärer i 43 nationer och nio territorier. Under denna fyrtioårsperiod öppnades de sydamerikanska länderna Chile, Brasilien, Uruguay, Paraguay, Ecuador, Colombia, Peru och Venezuela för missionsarbete. I Centralamerika låste Herrens tjänare upp nationerna Panama, Costa Rica, Guatemala, El Salvador, Honduras och Nicaragua. I Asien började nya ansträngningar bära frukt i Korea, Taiwan, Singapore och Filippinerna.

Inget av detta var lätt. Utmaningar, hinder och förföljelser ledsagade varje försök att föra "Guds sanning" till

varje kontinent så att det kunde "ljuda i varje öra". Trots detta gick vi framåt i tro. Utmaningar möttes och hinder övervanns.

President Spencer W Kimball bad kyrkans medlemmar att ta längre steg när det gällde att sprida evangeliet och dela med sig av dess sanningar. Han bad varje stav i världen att öka antalet missionärer, och han fick kyrkan att ta media till hjälp för att förmedla vårt budskap till hundratals miljoner människor över hela jorden.

Under hans tolv år som kyrkans president verkade nästan 200 000 missionärer på heltid. Kyrkans medlemsantal världen över fördubblades nästan, och antalet stavar nästan tredubblades. Många länder öppnades eller återöppnades för missionsarbete, och ett omvändelsens mirakel skedde i många länder trots varje försök att omintetgöra Herrens verk eller avskräcka Herrens arbetare.

Lite mer än två årtionden har gått sedan slutet på president Kimballs jordiska arbete. Under den tiden har vi upplevt att världens skara av troende har utmärkt sig mer än någonsin. Det är troligen inget sammanträffande att vi mer än någonsin förr även upplevt ideologiska attacker på vårt folk, vår historia och vår lära genom medierna.

Ändå fortsätter kyrkan att växa. Medlemsantalet har mer än fördubblats igen – från ca 5,9 miljoner 1985 till mer än 13 miljoner idag. Och förra året kallades den miljonte missionären att verka under denna utdelning.

Mina bröder och systrar, min avsikt med denna kortfattade återblick på Josefs profetiska vision gällande denna kyrkas öde och dess bokstavliga fullbordan genom årtiondena, är att påminna oss om denna enkla sanning:

"Guds verk och planer och avsikter kan inte omintetgöras, inte heller kan de gå om intet.

Ty Gud vandrar inte på krokiga stigar ... inte heller avviker han från det han har sagt. Därför är hans stigar raka

och hans bana ett evigt kretslopp.

Kom ihåg ... att det inte är Guds verk som omintetgöras, utan människornas verk". (L&F 3:1–3)

Gud har talat genom sin profet och förkunnat för världen att "sanningens baner har upprest" och att "ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång". Den sanningen kan inte förnekas eller bestridas. Vi har själva sett det, årtionde efter årtionde, från Joseph Smiths tid till president Thomas S Monsons tid. Förföljelser har rasat. Förtal, lögn och bedrägeri har försökt nedsvärta. Men under varje årtionde från tiden för återställelsen och framåt, har Guds sanning gått framåt "kraftfullt, ädelt och oförskräckt". Den lilla kyrka som grundades 1830 med endast en handfull medlemmar har nu växt till mer än 13 miljoner sista dagars heliga i många olika länder i världen, och vi är på god väg att

genomtränga varje kontinent, förkunna i varje trakt, täcka varje land och ljuda i varje öra.

Detta är Guds verk, och Guds verk skall inte omintetgöras. Men det finns fortfarande mycket att göra innan den store Jehova kan säga att verket är fullbordat. Då vi prisar och hedrar dessa trogna heliga som har fört oss till denna framträdande offentliga position, har vi inte råd, mina bröder och systrar, att vara bekvämliga eller självbelåtna.

Vi behövs alla för att avsluta verket som påbörjades av dessa pionjärer för mer än 175 år sedan, och som utförts under de följande årtiondena av trogna heliga i varje generation. Vi behöver tro som de trodde. Vi behöver arbeta som de arbetade. Vi behöver verka som de verkade. Och vi behöver övervinna som de övervann.

Givetvis är våra utmaningar annorlunda idag, men de är inte mindre

krävande. Istället för arga pöblar står vi inför dem som oupphörligen försöker nedsvärta. Istället för extrem utsatthet och nöd står vi inför alkohol och drogmissbruk, pornografi, allahanda smörja, snusk, girighet, oärlighet och andlig likgiltighet. Istället för att familjer drivs bort från sina hem ser vi hur familjen som institution, inklusive den gudomliga äktenskapsinstitutionen, attackerats när grupper och individer försöker definiera bort familjens framstående och gudomliga ställning i samhället.

Med detta vill jag inte påstå att våra utmaningar idag är större än de utmaningar som de som gick före oss mötte. De är bara annorlunda. Herren ber oss inte packa en handkärra – han ber oss stärka vår tro. Han ber oss inte att gå tvärs över en kontinent – han ber oss att korsas gatan för att besöka en granne. Han ber oss inte att skänka alla våra jordiska ägodelar för att bygga ett tempel – han ber oss att ge av våra tillgångar och vår tid trots pressen från det moderna livet så att vi kan fortsätta bygga tempel, och sedan regelbundet besöka de tempel som redan byggts. Han ber oss inte att dö martyrdöden – han ber oss att leva som en lärjunge.

Det här är en härlig tid att leva i, bröder och systrar, och det är vår sak att föra vidare den rika tradition av hängivet engagemang som kännetecknade föregående generationer av sista dagars heliga. Det här är ingen tid för de andligt svaga i hjärtat. Vi har inte råd att vara ytligt rättfärdiga. Våra vittnesbörd måste gå djupt, med andliga rötter som är fast förankrade i uppenbarelsens klippa. Och vi måste fortsätta föra verket framåt som ett helgat förbundsfolk, och låta varje steg vara ett steg i tro, "tills Guds avsikter har utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat". Att detta må förverkligas för oss ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

Finn glädje under färden

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Låt oss njuta av livet som det är och finna glädje under färden och visa våra vänner och vår familj att vi älskar dem.

Mina kära bröder och systrar, jag känner mig ödmjuk över tillfället att stå här framför er denna morgon. Må er tro och era böner vara med mig när jag talar om det som rört sig i mitt sinne och som jag känner mig manad att dela med mig av till er.

Låt mig börja genom att nämna en av de mest oundvikliga delarna av vårt liv här på jorden, och det är *förändringar*. Vid ett eller annat tillfälle hör vi alla någon version av det gamla talesättet: "Inget är så varaktigt som förändringar."

Under hela vårt liv ställs vi inför förändringar. Vissa förändringar välkomnar vi, men inte alla. Vissa förändringar är plötsliga, som när någon vi

älskar oväntat går bort, som oförutsedd sjukdom, förlusten av en kär ägodel. Men de flesta förändringar sker gradvis och långsamt.

I och med denna konferens är det 45 år sedan jag kallades till de tolv apostlarnas kvorum. Jag var de tolv juniormedlem då och såg upp till fjorton enastående män som kallats till de tolv och första presidentskapet före mig. En efter en har dessa män återvänt hem. När president Hinckley gick bort för åtta månader sedan insåg jag att jag hade blivit senioraposteln. Förändringarna som skett gradvis under 45 år tycktes nu enorma.

Nästa vecka firar syster Monson och jag vår sextionde bröllopsdag. När jag ser tillbaka på vår första tid tillsammans ser jag hur mycket våra liv har förändrats sedan dess. Våra älskade föräldrar, som stod bredvid oss när vi påbörjade vår gemensamma resa, har gått bort. Våra tre barn, som tog upp all vår tid under många år, har vuxit upp och har egna familjer. De flesta av våra barnbarn är vuxna och vi har nu fyra barnbarns barn.

Dag efter dag, minut efter minut, sekund efter sekund gick vi från det vi en gång var till det vi är idag. Vi går naturligtvis alla igenom liknande förändringar. Skillnaderna mellan mina och era förändringar är bara detaljer. Tiden står aldrig stilla, den måste

ständigt gå vidare, och förändringar är dess följeslagare.

Det här är vår enda chans att leva på jorden – här och nu. Ju längre vi lever, ju mer inser vi att det bara är för en kort stund. Möjligheter kommer och går lika snabbt förbi. Jag tror att bland det viktigaste vi kan lära oss under vår begränsade tid på jorden är erfarenheter som lär oss skilja mellan sådant som är viktigt och sådant som inte är det. Jag vädjar till er att inte låta det som är viktigast gå er förbi medan ni planerar för den gäckande och obefintliga framtid då ni kommer att ha tid för allt ni vill göra. Finn i stället glädje under färden – nu.

Min hustru Frances anser att jag är teaterberoende. Jag njuter av många musikaler och en av mina favoriter skrevs av den amerikanska tonsättaren Meredith Willson och heter *The Music Man*. Professor Harold Hill, en av huvudpersonerna i föreställningen, uttrycker en varning som jag instämmer i. Han säger: "Om du samlar på morgondagar, kanske du finner att du bara har en mängd tomma gårdagar."¹

Mina bröder och systrar, morgondagen kommer inte att vara värd att minnas om vi inte gör något idag.

Jag har tidigare givit er ett exempel på denna filosofi. Jag tror det är värt att upprepa det. För många år sedan skrev Arthur Gordon en artikel i en nationell tidskrift, ur vilken jag citerar:

"När jag var omkring 13 år och min bror 10, hade far lovat att ta med oss på cirkus. Men vid lunchtiden kom ett telefonsamtal: Han var tvungen att ta itu med något brådskande på kontoret. Vi förberedde oss på besvikelsen. Men så hörde vi honom säga [i telefonen]: 'Nej, jag kommer inte. Det får vänta.'

När han kom tillbaks till bordet, log mor. 'Cirkusen kommer tillbaks, vet du' [sade hon].

'Jag vet', sade far, 'men det gör inte barndomen'.²

Om ni har barn som är uppvuxna och utflyttade har ni säkert ibland känt förlusten av dem och insikten av att ni inte uppskattade den tiden lika mycket som ni borde. Naturligtvis kan vi inte gå tillbaka, utan bara framåt. Istället för att älta det förflutna bör vi

nyttja idag på bästa sätt, här och nu, och göra allt vi kan för att skapa framtida trevliga minnen.

Om ni fortfarande uppfostrar era barn, var medvetna om att de små fingeravtrycken som finns på nästan varje nytorkad yta, leksakerna som

Tre unga fäder i Ukraina gläds åt faderskapet.

sprits runt hela huset, högarna med tvätt som måste tas om hand, alltför snart kommer att vara borta och att ni – till er förvåning – kommer att sakna dem oerhört.

Stress kommer till oss oavsett våra omständigheter. Vi måste ta itu med den efter bästa förmåga. Men vi får inte låta den ersätta det som är allra viktigast – och det som är allra viktigast har nästan alltid att göra med människorna omkring oss. Vi antar ofta att de *måste* veta hur mycket vi älskar dem. Men vi får aldrig bara anta detta, vi måste berätta det för dem. William Shakespeare skrev: "Den älskar inte som inte visar sin kärlek."³ Vi kommer aldrig att ångra de vänliga ord vi yttrar eller kärleken vi visar. Vi kommer snarare att ångra oss om detta inte är en del av vår relation till dem som vi älskar mest.

Skriv till vännen som du försummat, krama om ditt barn, krama om dina *föräldrar*, säg "jag älskar dig" oftare, och uttryck alltid din tacksamhet. Låt aldrig en problemlösning bli viktigare än att uttrycka

kärlek till en person. Vänner flyttar, barn växer upp, nära och kära går bort. Det är lätt att ta varandra för givet, ända tills dagen kommer då de lämnar vårt liv och allt vi har kvar är känslan av "tänk om" och "om bara". Författarinnan Harriett Beecher Stowe sade: "De bittraste tårar som gjuts över graven är över ord som lämnats osagda och handlingar som lämnats ogjorda."⁴

På 1960-talet, under kriget i Vietnam, sköts en medlem i kyrkan, Jay Hess, ner över Nordvietnam. Under två år visste hans familj inte om han var död eller levande. Hans fångvaktare i Hanoi tillät honom slutligen att skriva hem, men han fick bara använda 25 ord. Vad skulle du eller jag säga till våra familjer om vi var i hans situation – om vi inte hade sett dem på över två år och inte visste om vi någonsin skulle se dem igen? Broder Hess ville ge sin familj något de kunde känna igen och veta att han skrivit och han ville också ge dem viktiga råd, så han skrev: "Följande saker är viktiga: tempelvigsel, mission,

utbildning. Ge inte upp, sätt upp mål, skriv en familjehistoria, ta foton två gånger om året."⁵

Låt oss njuta av livet som det är och finna glädje under färden och visa våra vänner och vår familj att vi älskar dem. En dag får vi alla slut på morgondagar.

I Johannesevangeliet i Nya testamentet, kapitel 13, vers 34, uppmanar Frälsaren oss: "Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra."

En del av er kanske känner till Thornton Wilders klassiska drama *Our Town* (Vår lilla stad). Om ni gör det, minns ni staden Groves Corners, där berättelsen äger rum. I pjäsen dör Emily Webb i barnsäng och vi läser om den ensamma sorg som hennes unge make George lider av, när han nu själv måste uppfostra deras fyraåriga son. Emily vill inte vila i frid utan vill återigen gå igenom sina lyckliga stunder i jordelivet. Hon tillåts återvända till jorden och fira sin tolvårsdag. Till en början är det härligt att vara ung igen, men upprymdheten går snabbt över. Dagen tappade sin glädje, nu när Emily visste vad som skulle hända i framtiden. Det är outhärdligt svårt för henne att inse hur okunnig hon hade varit om livets under och mening medan hon levde. Innan hon återvänder till sin grav suckar Emily: "Inser människan någonsin hur viktigt livet är medan de lever – varenda, varenda minut?"

Vår insikt i vad som är allra viktigast i livet går hand i hand med tacksamheten vi känner för våra välsignelser.

En välkänd författare sade en gång: "Både överflöd och brist existerar samtidigt i vårt liv, som parallella verkligheter. Det är alltid vårt medvetna val som avgör vilken hemlig trädgård vi ska rensa ... när vi väljer att inte inrikta oss på vad vi saknar i vårt liv utan istället på att visa tacksamhet för det överflöd vi har – kärlek, hälsa, familj, vänner, arbete,

naturens skönhet och personliga mål som ger oss [glädje] – faller självbedrägeriet bort och vi upplever himlen på jorden.”⁶

I Läran och Förbunden, kapitel 88, vers 33 står det: ”Ty vad gagnar det en människa om någon skänker henne en gåva och hon inte tar emot gåvan? Se, hon gläds inte över det som ges henne, inte heller över den som är gåvans givare.”

Den forntida romerska filosofen Horatius uppmanade: ”Vadhelst Gud har välsignat dig med, ta emot det med tacksam hand. Skjut inte heller glädjen framför dig år efter år, så att du på alla platser må kunna säga att du levat lycklig.”

För många år sedan rördes jag av berättelsen om Borghild Dahl. Hon föddes i Minnesota i USA 1890 av norska föräldrar och led från unga år av svårt nedsatt syn. Hon hade en oerhörd önskan att delta i det vardagliga livet trots sitt handikapp, och av ren viljekraft lyckades hon med nästan allt hon försökte sig på. Trots råd från lärare, som tyckte att hon var för svårt handikappad, gick hon på college och tog kandidatexamen vid University of Minnesota. Hon studerade senare vid Columbia University och Universitetet i Oslo. Hon blev till slut rektor för åtta skolor i västra Minnesota och norra Dakota.

Hon skrev följande i en av sina 17 böcker: ”Jag hade endast syn på ett öga, och det tacktes av så många djupa ärr att jag endast kunde se genom en liten öppning i vänster del av ögat. Det enda sättet för mig att läsa en bok var att hålla upp den tätt mot ansiktet och titta så skarpt jag kunde åt vänster.”⁷

Miraklet kom 1943 – när hon var över 50 år gammal – ett revolutionerande ingrepp gav henne slutligen större delen av synen åter, något hon saknat så länge. En ny och underbar värld var hennes. Hon njöt av alla små ting de flesta av oss tar för givet, som att iakttä en fågel där den flyger och

se solen reflekteras i bubblorna i diskvattnet eller se månen gå från fas till fas om kvällarna. Hon avslutade en av sina böcker med orden: ”Käre ... Fader i himlen, jag tackar dig. Jag tackar dig.”⁸

Borghild Dahl, både före och efter det att hon fått synen åter, fylldes av tacksamhet för sina välsignelser.

År 1982, två år innan hon gick bort vid 92 års ålder, gavs hennes sista bok ut. Den fick titeln: *Lycklig under hela mitt liv*. Hennes tacksamma inställning gjorde att hon uppskattade sina välsignelser och levde ett rikt och fulländat liv trots de utmaningar hon mötte.

I Första Tesselonikerbrevet i Nya testamentet, kapitel fem, vers 18, säger aposteln Paulus: ”Tacka Gud under livets alla förhållanden. Detta är Guds vilja.”

Minns tillsammans med mig berättelsen om de tio spetsiska:

”När [Jesus] var på väg in i en by, kom tio spetsiska män emot honom. De stannade på avstånd

och ropade: ’Jesus, Mästare, förbarma dig över oss!’

Då han fick se dem, sade han: ’Gå och visa er för prästerna.’ Och medan de var på väg dit, blev de rena.

Och när en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst

och föll ner för Jesu fötter och tackade honom. Och han var samarit.

Jesus frågade honom: ’Blev inte alla tio rena? Var är de nio?’

Har verkligen ingen vänt tillbaka för att prisa Gud utom den här främlingen?”⁹

Herren sade i en uppenbarelse genom profeten Joseph Smith: ”Och i intet förtörnar människan Gud, eller mot ingen är hans vrede upptänd, utom mot dem som inte erkänner hans hand i allt och inte lyder hans befallningar.”¹⁰ Må vi vara bland dem som visar tacksamhet mot vår himmelske Fader. Om otacksamhet är en av de värsta synderna så är tacksamhet en av de ädlaste dygderna.

Oavsett de förändringar vi möter i livet, må vi med tacksamhet i hjärtat fylla våra dagar – av bästa förmåga – med det som betyder mest. Må vi vårda oss om dem vi håller kära och uttrycka vår kärlek till dem i ord och handling.

Slutligen är det min bön att var och en av oss må visa tacksamhet för vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Hans underbara evangelium ger oss svar på livets stora frågor. Varifrån kommer vi? Varför är vi här? Vart går min ande när jag dör?

Han lärde oss be. Han lärde oss att tjäna. Han lärde oss leva. Hans liv är ett kärleksarv. Han botade de sjuka, han lyfte upp de förtryckta, han räddade syndaren.

Tiden kom när han stod ensam. Vissa apostlar tvivlade; en förrådde honom. De romerska soldaterna stack honom i sidan. Den arga pöbeln tog hans liv. Men än idag genljuder hans barmhärtiga ord från Golgata: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.”¹¹

Tidigare, kanske för att han insåg vad som skulle hända under kulmen av hans jordiska mission, sade han:

"Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot."¹² "Ingen plats i härbärgat"¹³ var inte enda gången han stöttes bort – bara den första. Men fortfarande ber han er och mig att ta emot honom. "Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig."¹⁴

Vem var denne smärtornas man, förtrogen med lidande? Vem är ärans konung, Härskarornas Herre? Han är vår Mästare. Han är vår Frälsare. Han är Guds Son. Han är upphovet till vår frälsning. Han ropar till oss: "Följ mig."¹⁵ Han lär oss: "Gå du och gör som han."¹⁶ Han vädjar: "Håll mina bud."¹⁷

Låt oss följa honom. Låt oss följa hans exempel. Låt oss lyda hans ord. Då ger vi honom tacksamhetens gudomliga gåva.

Bröder och systrar, det är min innerliga bön att vi må anpassa oss till förändringarna i livet, att vi må inse vad som är allra viktigast, att vi alltid må uttrycka vår tacksamhet, och sålunda finna glädje under färden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Meredith Willson och Franklin Lacey, *The Music Man* (1957).
2. Arthur Gordon, *A Touch of Wonder* (1974), 77–78.
3. William Shakespeare, *Två ungberrar i Verona*, akt 1, scen 2, rad 31.
4. Harriet Beecher Stowe, i *The Harper Book of American Quotations* (1988), sammanst av Gorton Carruth och Eugene Erlich, s 173.
5. Personligt brev.
6. Sarah Ban Breathnach, i *The Book of Positive Quotations*, 2 uppl (2007), sammanst av John Cook, s 342.
7. Borghild Dahl, *I Wanted to See* (1944), s 1.
8. *I Wanted to See*, s 210.
9. Luk 17:12–18.
10. L&F 59:21.
11. Luk 23:34.
12. Matt 8:20.
13. Se Luk 2:7.
14. Upp 3:20.
15. Mark 2:14.
16. Luk 10:37.
17. L&F 11:6.

Provet

PRESIDENT BOYD K PACKER

president för de tolv apostlarnas kворum

Varken pöbelangrepp eller armén kunde få de heliga att vända sig bort från det de visste var sant.

Det är min avsikt att visa att Herren i svåra tider alltid har gett oss en säker väg att gå vidare på. Vi lever i de "svåra tider" som aposteln Paulus profeterade skulle komma i de sista dagarna.¹ Det enda sättet vi kan finna trygghet enskilt, som familj och som kyrka är "genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar".²

Den 24 juli 1849 hade de heliga bott i Saltsjödalarna i exakt två år. De hade äntligen lämnat årtal av pöbelangrepp och förföljelser bakom sig. Det var något att fira.

Bara några år tidigare hade profeten Joseph Smith lidit under hemska förhållanden i fångelset i Liberty i flera månader medan pöbeln drev de heliga från deras hem. Orden *liberty*, som betyder frihet, och *fängelse* passar inte så bra ihop.

Joseph utropade:

"O Gud, var är du? Och var är tronhimlen som täcker ditt gömställe?

Hur länge skall din hand hållas tillbaka och ditt öga, ja, ditt rena öga, från de eviga himlarna skåda oförrätterna som begås mot ditt folk och dina tjänare, och ditt öra genomträngas av deras rop?"³

Profeten Joseph Smith hade tidigare sökt vägledning och Herren sade till de heliga att söka upprättelse från domarna, guvernören och slutligen presidenten.⁴

Deras vädjan till domarna avvisades. Joseph Smith kallades inför rätta över 200 gånger på alla möjliga falska anklagelser. Han blev aldrig fälld i domstol.

När de sökte upprättelse från guvernör Boggs i Missouri gjorde denne följande uttalande: "Mormonerna måste behandlas som fiender och *måste utrotas* eller drivas ut ur staten, om nödvändigt för den allmänna freden."⁵ Det släppte lös en obeskrivlig brutalitet och ondska.

De vädjade till Förenta staternas president Martin Van Buren som sade: "Er sak är rättvis, men jag kan ingenting göra för er."⁶

Jag ska nu läsa de sista styckena i deras tredje skrivelse som skickades till Förenta staternas kongress:

"Det lidande som vårt folk redan utstått är överväldigande, för stort för mänskligheten, för stort för Amerikas medborgare att utstå utan att klaga. Vi har dignat under tyranniets och

förtryckelsens järnhand under dessa många år. Egendomar till ett värde av över två miljoner dollar har stulits från oss. Vi har jagats som skogens vilda djur. Vi har sett såväl våra åldriga fäder, som stred i revolutionskriget, som våra oskyldiga barn slaktas av våra förföljare. Vi har sett Amerikas fagra döttrar kränkas och misshandlas på ett synnerligen brutalt sätt och har slutligen sett 15 000 själar – män, kvinnor och barn – drivas under vapenhot från hemmets helgd mitt i den svåra vintern till en främmande plats, medellösa och utan beskydd. I dessa hemsökta förhållanden sträcker vi vädjande våra händer mot vårt lands högsta råd, och hemställer i ödmjukhet de ärevördiga senatorerna och representanterna för ett stort och fritt folk om upprättelse och beskydd.

Hör, o hör denna vädjan från tusentals amerikanska invånare som lider i exil ... Hör, o hör gråten och den bittra sorgen hos änkor och faderlösa, vars makar och fäder i grymhet har lidit martyrdöden i det land där den stolta örnen ... flyger! Låt det inte upptecknas i nationens arkiv att ... utdrivna sökte skydd och upprättelse från er, men sökte förgäves. Det står i er makt att rädda oss, våra hustrur och våra barn, från en upprepning av de blodtörstiga scenerna i Missouri, och därigenom lindra fruktan hos ett förföljt och sårat folk. Detta är era petitionärers ständiga bön.”⁷

Ingen nåd visades och deras skrivelse avvisades.

År 1844, under löfte om beskydd från guvernör Thomas Ford i Illinois, sköts profeten Joseph Smith och hans bror Hyrum ihjäl i fängelset i Carthage. Ord kan inte beskriva den brutalitet och det lidande de heliga hade utstått.

Men den 24 juli 1849, äntligen fria från pöbelangreppen, planerade de festligheter.⁸

Allt de heliga ägde hade de fraktat

under den 160 mil långa färden över prärien i sina handkärnor eller täckta vagnar. Det skulle dröja ytterligare drygt 20 år innan järnvägen drogs så långt som till Salt Lake City. Nästan utan något att arbeta med beslutade de sig för att firandet skulle uttrycka deras känslor.

De byggde en lövsal på tempelplatsen. De reste en över 30 meter hög flaggstång. De sydde en enorm nationsflagga, 20 meter lång, och hisade upp den i frihetens flaggstång.

Det kanske tycks konstigt, nära

nog osannolikt, att temat de valde för denna första stora festlighet var patriotism och lojalitet mot den regering som hade förkastat och valt att inte hjälpa dem. Vad tänkte de på? Om ni kan förstå varför, förstår ni också kraften i Kristi lärdomar.

En blåsorkester spelade när president Brigham Young gick i spetsen för en ståtlig parad till tempelplatsen. Efter honom kom de tolv apostlarna och de sjuttio.

Därefter kom 24 unga män klädda i vita byxor, svarta kavajer, vita scarfs

på höger axel, kronor på huvudet och ett svärd i skida på vänster sida. I högra handen bar de, förvåningsvärt nog, ett exemplar av självständighetsförklaringen och Förenta staternas författning. Självständighetsförklaringen lästes upp av en av de unga männen.

Sedan kom 24 unga kvinnor klädda i vitt, med blå scarfs på höger axel och vita rosor i håret. Alla bar en Bibel och en Mormons bok.

Nästan lika otroligt som deras val av patriotism som tema var det som kom sedan: 24 åldermän (som de kallades) ledda av patriarken Isaac Morley. De kallades för "de silvergrå" – de var alla minst 60 år gamla. De bar varsin rödmålad stav med vita band som vajade längst upp. En bar på stjärnbaneret, Förenta staternas flagga. Dessa män symboliserade prästadömet, vilket "var från begynnelsen, innan världen var till"⁹ och hade återställts i denna tidsutdelning.

De heliga visste att Herren hade sagt till dem att "underordna [sig] kungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner samt att lyda, ära och upprätthålla lagen".¹⁰ Det budet, som uppenbarats då, gäller än idag för våra medlemmar i varje nation. Vi ska vara laglydiga, värdiga medborgare.

Herren sade till dem: "I denna avsikt har jag genom visa mäns händer, som jag uppreste i just denna avsikt, upprättat detta lands författning."¹¹

Och i en annan vers sade Herren till dem att "det inte [är] rätt att någon människa ska vara i träldom under någon annan".¹² De var därför mot slaveri. Det var en mycket inflammerad fråga bland nybyggarna i Missouri.

Under festligheterna den dagen 1849 "trädde äldste Phineas Richards fram å de 24 åldermännens vägnar och läste upp deras lojala och patriotiska tal".¹³ Han talade om behovet av att de lärde barnen att vara patriotiska och att älska och ära friheten. Efter att

kortfattat ha nämnt de svårigheter de gått igenom sade han:

"Bröder och vänner, vi som har levt i över 60 år har sett Förenta staternas regering i all dess prakt och vet att de skändliga grymheter vi lidit kom från en korrupt och urartad administration, medan vår stolta författning är oförändrad ...

Liksom vi har ärvt frihetens anda och patriotismens eld från våra fäder, låt detta arv gå vidare [oförändrat] till våra efterkommande."¹⁴

Det vore naturligt att tänka att de heliga, enligt den mänskliga naturen, skulle söka hämnd, men något mycket starkare än den mänskliga naturen styrde deras handlingar.

Aposteln Paulus förklarade.

"En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt ...

Vi har Kristi sinne."¹⁵

Denna Ande formade dessa tidiga medlemmarna i kyrkan till Kristi efterföljare.

Om ni kan förstå att ett folk kan vara så långmodigt, så tolerant, så förlåtande, så kristuslikt efter det lidande de utstod, så har ni nyckeln till vad en sista dagars helig är. Istället för att förgås av hämndlystnad förankrades de till uppenbarelse.

Deras kurs angavs av lärdomarna som fortfarande finns i Gamla och Nya testamentet, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan.

Om ni kan förstå varför de valde detta tema för sina festligheter, så kan ni förstå varför vi idag tror på Herren Jesus Kristus, på evangeliets principer.

"Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder."¹⁶

Så idag, i dessa egendomligt svåra tider, kan vi i Jesu Kristi sanna kyrka¹⁷ undervisa om och leva efter evangeliets principer.

Tre ting som har att göra med festligheterna 1849 var både symboliska och profetiska: För det första att de unga männen bar på författningen och självständighetsförklaringen, för det andra att varje ung kvinna bar på Bibeln och Mormons bok, och slutligen att de gamla männen – de silvergrå – hedrades i paraden.

Efter programmet åt man en festmåltid vid provisoriska bord. Flera hundra resande på väg till guldrushen och 60 indianer inbjöds delta.

Sedan återgick man till arbetet.

President Young hade sagt: "Om folket i Förenta staterna lämnar oss i fred i tio år skall vi inte be dem om några särskilda förmåner."¹⁸

Åtta år efter festligheterna 1849 samlades de heliga i Little Cottonwood Canyon för att fira ännu en 24 juli. Fyra ryttare anlände för att rapportera att en armé på 2 500 soldater närmade sig. Förenta staternas armé, under befäl av överste Albert Sydney Johnston, hade beordrats av president James Buchanan att krossa ett uppdyktat mormonuppror.

De heliga avbröt festligheterna och vände hemåt för att förbereda sitt

försvar. Istället för att fly den här gången sade president Young: "Vi har inte brutit mot någon lag, och vi har ingen anledning att göra detta, och vi avser inte att göra detta, men om någon nation kommer för att förgöra detta folk så kan de, så sant mig Gud hjälpe, inte komma hit."¹⁹

Mina förfäder begravde ett barn längs vägen från Far West när de drevs till Nauvoo och ännu ett i Winter Quarters när de drevs västerut.

En annan av mina förfäder drog som tonåring en handkärra längs Platte-flodens södra strand. De sjöng:

*Vi platsen når, som Gud för oss
berett,
fjärran hän, långt i väst,
undgår den värld som smädar
och beler;
där Guds folk trives bäst.*²⁰

På andra sidan floden kunde de se solen glittra i soldaternas bajonetter.²¹

I S:t Louis köpte min farfars mor en liten brosch med den amerikanska flaggan. Hon bar den resten av livet.

Varken pöbelangrepp eller armén kunde få de heliga att vända sig bort från det de visste var sant. En uppgörelse nåddes och Utah-kriget (som senare kallades Buchanans blunder) var över.

Vi leds idag av samma uppenbarelser och av en profet. När profeten Joseph Smith dog tog en annan hans plats. Successionsordningen fortsätter än idag.

För sex månader sedan under generalkonferensen inröstades Thomas S Monson som kyrkans 16:e president, fem månader innan han fyllde 81 år. Han efterträdde president Gordon B Hinckley, som dog under sitt 98:e år.

Kyrkans seniorledare kommer till största delen alltid att ha förberetts under årtionden.

President Monson är väl skickad för dagens utmaningar. Han stöds av två rådgivare och de tolv apostlarnas

kvorum – vilka alla är profeter, siare och uppenbarare.

Samme Lucifer som kastades ut från vår Faders närvaro har inte gett upp. Han, och de änglar som följde honom, kommer att arbeta emot Herrens verk och förstöra det om de kan.

Men vi håller samma kurs. Vi kommer att förankra oss själva som familj och som kyrka till dessa principer och förordningar. Oavsett vilka prov som väntar oss, och det är många, så måste vi fortsätta vara trofasta och sanna.

Jag vittnar om Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus, om att de lever, om att Thomas S Monson är kallad av Gud genom profetia.

"Sanningens banér har upprests. Ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång." (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 141) Idag går solen aldrig ner över de sista

dagars heligas församlingar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Tim 3:1–7.
2. Trosartiklarna 1:3.
3. L&F 121:1–2.
4. Se L&F 101:86–88.
5. *History of the Church*, 3:175.
6. Martin Van Buren, citerad i Eliza R Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s 77.
7. Citerad i *Biography*, s 152–153.
8. Se *Biography*, 95–107.
9. L&F 76:13.
10. Trosartiklarna 1:12.
11. L&F 101:80.
12. L&F 101:79.
13. *Biography*, s 100.
14. Phineas Richards, i *Biography*, s 102–104.
15. 1 Kor 2:14, 16.
16. 2 Nephi 25:26.
17. Se L&F 1:30.
18. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News*, 23 sep 1857, s 228.
19. *Deseret News*, 23 sep 1857, s 228.
20. Se *Psalm*, nr 19.
21. Se "By Handcart to Utah: The Account of C. C. A. Christensen", *Nebraska History*, vintern 1985, s 342.

Celestialt äktenskap

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kvorum

Tillkännagivandet om familjen hjälper oss inse att ett celestially äktenskap ger större möjligheter till lycka än någon annan relation.

Mina älskade bröder och systrar, jag är djupt tacksam för var och en av er.

Tillsammans känner vi djup tacksamhet för Jesu Kristi evangelium. I den här världen som är fylld av bedrövelse är vi verkligen tacksamma för Guds "stora lycksalighetsplan".¹ Hans plan förkunnar att män och kvinnor "är till för att de skall kunna ha glädje".² Den glädjen kommer när vi väljer att leva i harmoni med Guds eviga plan.

Vikten av att välja rätt kan illustreras av en idé jag fick när jag var ute och handlade i en stor affär. Jag kallar den för "shopparens mönster".

Eftersom vi alla shoppar är detta mönster säkert välbekant.

Kloka köpare går noga igenom sina valmöjligheter innan de köper något. Det viktigaste för dem är att den önskade produkten är av god kvalitet och att den är varaktig. De vill ha det allra bästa. Tvärt emot detta söker vissa shoppare efter bra fynd, och andra kanske vräker ut pengar bara för att senare – till sin bestörtning – inse att deras val inte höll i längden. Dessutom finns det tråkigt nog undantagen som kastar sin personliga integritet åt sidan och stjälar vad de vill ha. Vi kallar dem snabbare.

Shopparens mönster kan tillämpas på äktenskapet. Ett par som älskar varandra kan välja ett äktenskap av högsta kvalité eller ett av sämre kvalité som inte varar. Eller så kan de avstå från båda och skamlöst stjäla det de vill ha som "äktenskapliga snabbare".

Äktenskapet debatteras världen över och det finns många äktenskapsvarianter. Mitt syfte med att tala om detta ämne är att förkunna, som en Herrens apostel,³ att äktenskapet mellan man och kvinna är heligt – att det är instiftat av Gud.⁴ Jag betonar också värdet av en tempelvigsel. Det är den högsta och mest varaktiga formen av äktenskap som vår Skapare erbjuder sina barn.

Frälsning är en individuell angelägenhet, men upphöjelse är en familjeangelägenhet.⁵ Endast de som är vigda i templet och vars äktenskap är beseglat genom löftets helige Ande kommer att fortsätta vara gifta efter döden⁶ och uppnå den högsta nivån i den celestially härligheten, eller upphöjelse. Ett tempeläktenskap kallas också för ett celestially äktenskap. Det finns tre nivåer inom den celestially härligheten. För att erhålla den högsta måste en man och hustru beseglas för tid och all evighet och hålla de förbund de ingått i det heliga templet.⁷

Det mänskliga hjärtats ädlaste önskan är ett äktenskap som varar bortom döden. Trofasthet mot tempeläktenskapet ger oss detta. Det gör att familjer kan vara tillsammans för evigt.

Detta mål är underbart. Alla kyrkans aktiviteter, program, kvorum och klasser är hjälpmedel för att vi ska uppnå en upphöjd familj.⁸

För att göra detta mål möjligt har vår himmelske Fader återställt prästdörets nycklar i vår tidsutdelning så att nödvändiga förrättningar i hans plan kan utföras med rätt myndighet. Himmelska budbärare – bland andra Johannes Döparen,⁹ Petrus, Jakob och Johannes,¹⁰ Mose, Elias och Elia¹¹ – deltog i denna återställelse.¹²

Kunskapen om den återställda sanningen sprids runt jorden.¹³ Vi, som Herrens profeter och apostlar, förkunnar återigen för världen att "familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse".¹⁴

Vidare förkunnar vi att "alla människor – män och kvinnor – är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordska, jordska och eviga identitet och uppgift.

I föruttolvaron kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader och antog hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv. [Vår himmelske Faders] gudomliga lycksalighetsplan ... möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven. Heliga förordningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt.¹⁵

Tillkännagivandet om familjen hjälper oss inse att ett celestialt äktenskap ger större möjligheter till lycka än någon annan mänsklig relation.¹⁶ Jorden skapades och denna kyrka återställdes så att familjer kunde bildas, beseglas och upphöjas för evigt.¹⁷

Skrifterna förkunnar att "det [är] lagenligt att mannen skall ha en enda hustru, och de två skall vara ett kött,

och allt detta för att jorden skall kunna uppfylla ändamålet med sin skapelse".¹⁸ Ett annat skriftställe betonar att "i Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan".¹⁹ Sålunda är äktenskapet inte endast en upphöjande princip i evangeliet, det är ett gudomligt påbud.

Vår himmelske Fader förkunnade: "Detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."²⁰ Hans älskade Sons försoning möjliggjorde båda dessa mål. Tack vare försoningen är odödlighet – eller uppståndelse från de döda – ett faktum för alla.²¹ Och tack vare försoningen är evigt liv – vilket innebär att leva för evigt i Guds närvaro, "den största av alla Guds gåvor"²² – möjligt. För att kunna få evigt liv måste vi ingå ett evigt och oändligt förbund med vår himmelske Fader.²³ Det innebär att en tempelvigsel inte endast är mellan man och en hustru utan även inbegriper Gud.²⁴

Tillkännagivandet om familjen påminner oss också om att "man och

hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra".²⁵ Barn som föds inom en sådan relation är "en HERRENS gåva".²⁶ När en familj beseglas i templet kan denna familj bli lika evig som Guds rike.²⁷

En sådan belöning kräver mer än en förhoppning. Ibland läser jag i dödsannonser om hur efterlevande förväntar sig att en bortgång har förenat personen med en avliden maka, när de i verkligheten *inte* valde detta eviga alternativ. Istället valde de ett äktenskap som endast gällde tills döden skilde dem åt. Vår himmelske Fader erbjöd dem en gudomlig gåva som de inte tog emot. Och genom att avvisa denna gåva avvisade de gåvans givare.²⁸

Ett viktigt skriftställe klargör skillnaden mellan en förhoppning och evig sanning: "Alla förbund, avtal ... åtaganden, eder, löften ... eller förhoppningar, vilka *inte* sker och ingås och beseglas genom löftets Helige Ande av honom som är smord, både för tid och för all evighet ... har *ingen* effekt, verkan eller kraft i eller efter

uppståndelsen från de döda, ty alla avtal som *inte* ingås i detta syfte upphör när människorna dör.”²⁹

Dessa sanningar är absoluta. Denna kyrkas medlemmar inbjuder alla människor att lära sig om dem och kvalificera sig för evigt liv.³⁰ Vi inbjuder alla att tro på Gud den evige Fadern och på hans Son Jesus Kristus, att omvända sig, att ta emot den Helige Anden, att ta emot templets välsignelser, att ingå och hålla heliga förbund, samt att hålla ut intill änden.

Barmhärtigt nog är Guds stora lycksalighetsplan och dess eviga välsignelser tillgängliga för dem som inte hade tillfälle att ta emot evangeliet under jordelivet. Templets förrättningar kan utföras av ställföreträdare för dem.³¹

Men vad händer med de många äldre medlemmar i kyrkan som är ogifta? Utan egen förskyllan måste de möta livets prövningar på egen hand. Må vi alla påminnas om att Herren enligt sin egen tid och tillvägagångssätt inte undanhåller några välsignelser från sina trofasta heliga.³² Herren dömer

och belönar var och en enligt hjärtats önskningar såväl som gärningar.³³

Men under tiden kan jordiska missförstånd vålla skada i ett äktenskap. Faktum är att varje äktenskap börjar med två inbyggda handikapp. Det för enar två ofullkomliga människor. De kan bara bli lyckliga genom en uppriktig strävan. Liksom harmoni i en orkester endast kan uppstå om dess medlemmar samarbetar så kräver harmoni i ett äktenskap också samarbete. Detta uppnås om båda parterna minimerar personliga krav och maximerar handlingar som uttrycker kärleksfull osjälviskhet.

President Thomas S Monson sade: ”För att finna sann lycka måste vi söka den bortom oss själva. Ingen har lärt sig meningen med livet förrän hon har offrat sitt jag i sin nästas tjänst. Tjänande är som plikter – när vi utför dem upplever vi sann lycka.”³⁴

Harmoni i äktenskapet uppstår endast när vår makas välfärd är en av våra högsta prioriteringar. När detta verkligen sker blir ett celestialt

äktenskap en verklighet och för med sig stor glädje i detta liv och i det kommande livet.

Guds lycksalighetsplan ger oss möjlighet att välja själva. Liksom med shopparens mönster kan vi välja celestialt äktenskap eller ett sämre alternativ.³⁵ Vissa äktenskapsalternativ är billiga, andra dyra, och en del är listigt tillverkade av den onde. Se upp för hans alternativ, de leder alltid till bedrövelse!³⁶

Det bästa alternativet är ett celestialt äktenskap. Lyckligtvis kan vi, om vi redan valt ett sämre alternativ, uppgradera det till det bästa alternativet. Det kräver en mäktig förändring i hjärtat³⁷ och en permanent personlig uppgradering.³⁸ Välsignelserna vi får till följd av detta är värda alla ansträngningar.³⁹

Förverkligandet av de välsignelser som en tempelvigsel för med sig är nästan bortom vårt jordiska förstånd. Ett sådant äktenskap fortsätter att växa i det celestiala riket. Där kan vi bli fullkomliga.⁴⁰ Liksom Jesus slutligen mottog fullheten i Faderns härlighet⁴¹ kan vi ”komma till Fadern ... och i rätt tid få motta hans fullhet”.⁴²

Celestialt äktenskap är en avgörande del i förberedelserna för evigt liv. Det kräver att vi gifter oss med rätt person, på rätt plats, genom rätt myndighet och att vi trofast håller detta heliga förbund.⁴³ Då kan vi vara förvisade om upphöjelse i Guds celestiala rike. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 42:8. Den kallas också ”Guds plan” (se 2 Nephi 9:13, Alma 34:9), ”återlösningsplanen” (se Jakobs bok 6:8, Alma 12:26, 30, 32–33; 29:2; 42:13), ”frälsningsplanen” (se Alma 24:14; 42:5) och ”barmhärtighetens plan”. (Se Alma 42:15, 31.)
2. 2 Nephi 2:25.
3. Se L&F 107:35.
4. Se L&F 49:15–17.
5. Se Russell M Nelson, ”Frälsning och upphöjelse”, *Liabona*, maj 2008, s 7–10.
6. Se L&F 76:53, 132:7.
7. Se L&F 131:1–3.
8. Ett exempel på detta mål är förkunnelsen i skrifterna att ”din plikt [är] att verka för kyrkan för evigt, och detta på grund av din familj”. (L&F 23:3; kursivering tillagd)

9. Se L&F 13.
10. Se Matt 16:18–19; L&F 27:12–13; Joseph Smith – Historien 1:72.
11. Se L&F 110:11–16.
12. Se L&F 128:8, 18; 132:45–46.
13. Se 2 Nephi 10:2; 30:8.
14. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.
15. *Liabona*, okt 2004, s 49.
16. Jag har tidigare sagt att "äktenskapet är gjutformen till samhällsordningen, källan till dygd och grundvalen till evig upphöjelse". ("Vårda er om äktenskapet", *Liabona*, maj 2006, s 36)
17. Närhelst skrifterna varnar om att "hela jorden [skall] bli fullständigt ödelagd" står den varningen i samband med behovet av prästadörets myndighet att besegla familjer i heliga tempel. (Se L&F 2:1–3; 138:48; Joseph Smith – Historien 1:38–39.)
18. L&F 49:16; se också 1 Mos 2:24; Matt 19:5; Mark 10:7–9; Mose 3:24; Abraham 5:18; L&F 42:22.
19. 1 Kor 11:11.
20. Mose 1:39.
21. Se 2 Nephi 9:22; Alma 12:8; 33:22; Helaman 14:17; Mormon 9:13; Mose 7:62; Joseph Smith Translation, Genesis 7:69.
22. L&F 14:7.
23. Se L&F 132:19.
24. Se Matt 19:6.
25. *Liabona*, okt 2004, s 49.
26. Ps 127:3.
27. Se L&F 132:19–20.
28. Se L&F 88:33.
29. L&F 132:7; kursivering tillagd.
30. Jesus undervisade om detta för människorna i det forna Amerika. (Se 3 Nephi 27:16–20.) Se också 2 Nephi 33:4; L&F 42:61; Joseph Smith Translation, 1 John 5:13.
31. Se L&F 128:1–18, 137:7–8.
32. Se Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst av Bruce R McConkie, 3 delar, del 2, s 72–73.
33. Se Alma 41:3; L&F 137:9.
34. *Church News*, 5 jul 2008, s 2.
35. Se 2 Nephi 2:27; Jakobs bok 6:8.
36. Satan vill att vi ska vara olyckliga liksom han. (Se Upp 12:9; 2 Nephi 2:18; Mose 4:6; L&F 10:22–27.)
37. Se Alma 5:12–14. En sådan mäktig förändring omfattar omvändelse, förlåtelse och en förnyad beslutsamhet att "komma till Kristus och bli fullkomnade i honom". (Moroni 10:32)
38. "Evangeliets första grundsatser och förordningar är: (1) Tro på Herren Jesus Kristus, (2) omvändelse, (3) dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse, (4) handpåläggning för den Helige Andens gåva." (Trosartiklarna 1:4) Omvändelse kräver en fullständig förändring till det bättre – en fullständig personlig uppgradering.
39. Se L&F 93:1.
40. Se Moroni 10:32.
41. Se L&F 93:13–14.
42. L&F 93:19; se också L&F 66:2; 132:5–6.
43. Se Bruce R McConkie, *Mormon Doctrine*, 2:a utg (1966), s 118.

Undervisa om evangeliet – vår viktigaste kallelse

WILLIAM D OSWALD

andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

När vi lär oss några få grundläggande principer för undervisning och blir visade hur det går till, kan vi alla göra det.

Nyligen bestämde sig syster Oswald och jag för att lära våra femåriga tvillingdotterdöttrar hoppa rep. Att hoppa rep är en lek där deltagarna hoppar över ett rep som passerar över deras huvud och sedan under deras fötter. Efter att ha fått några enkla anvisningar, försökte båda flickorna hoppa men misslyckades trots flera försök.

Just som vi var redo att ge upp, gick två äldre grannbarn förbi, så vi tog dem till hjälp. De båda grannflickorna var rutinerade rephoppare och

kunde visa våra dotterdöttrar hur man hoppar rep. När de hoppade lade jag märke till att grannflickorna sjöng en sång som hjälpte dem att hoppa i takt med repets rörelse.

När våra dotterdöttrar väl hade förstått principen för rephoppning och blev visade hur man hoppar rep, var resten av lektionen enkel. Med lite övning var båda tvillingarna på god väg att behärska rephoppningens grunder.

Under rephoppningslektionen satt en annan dotterdotter, hon är bara tre år, på gräsmattan och iakttog det hela under tystnad. Då någon frågade henne om hon ville försöka hoppa rep, nickade hon och kom fram och ställde sig bredvid repet. När vi började svänga repet hoppade hon till vår förvåning precis som hon hade sett sina systrar göra. Hon hoppade en gång, sedan två gånger, sedan om och om igen samtidigt som hon högt upprepade samma sång som de äldre barnen hade sjungit.

Alla tre barnbarnen hade lagt märke till att rephoppning är en konst. Det var någonting enkelt som de alla kunde göra efter att ha lärt sig några få grundläggande principer och

Två bröder i Kiev i Ukraina läser medan de väntar på att prästadömet ska börja.

blivit visade hur det går till. Så är det med undervisning i evangeliet. När vi lär oss några få grundläggande principer för undervisning och blir visade hur det går till, kan vi alla göra det.

President Boyd K Packer påminner oss ofta om att "alla vi som är ledare, lärare, missionärer och föräldrar har en livslång uppmaning från Herren att både undervisa om och lära oss evangeliets lärdomar så som de har uppenbarats för oss".¹ Äldste L Tom Perry uttrycker det enkelt: "I varje position i kyrkan krävs det en effektiv lärare."²

Eftersom varje medlem är en lärare och "undervisning [är] kärnan i allt vi gör",³ har vi alla ett heligt ansvar att lära oss vissa grundprinciper för undervisning. Det finns många principer för undervisning och inläring,

och det räcker inte att bara läsa om dem. För det första måste vi *förstå* dessa grundläggande principer, och för det andra måste vi *bli visade* hur de används av framgångsrika lärare. Detta görs genom att noggrant iakttä duktiga lärare i våra församlingar och grenar och på nytt gå igenom det världsomfattande ledarutbildningsmötet om undervisning och inläring, vilket man finner på kyrkans hemsida eller i kyrkans tidningar.⁴

Grundprinciperna för inläring och undervisning om evangeliet återfinns i skrifterna. De tas också upp i ett utmärkt men ofta förbisett hjälpmedel när det gäller undervisning: *Undervisning: Den högsta kallelsen*.⁵

Då vi söker mönstret för den fulländade läraren som kan visa oss hur vi undervisar om evangeliet, dras vi

ofrånkomligt till Jesus från Nasaret. Hans lärjungar kallade honom "Rabbuni – det betyder lärare".⁶ Han var och är Läromästaren.

Jesus skilde sig från de andra lärarna på sin tid i att han undervisade "med auktoritet".⁷ Auktoriteten att undervisa, verka och tjäna kom från hans himmelske Fader, för "Gud smorde Jesus ... med den helige Andes kraft ... ty Gud var med honom".⁸

Enligt detta mönster fick Jesus undervisning av sin himmelske Fader, som Johannes skrev. Jesus sade: "Jag [gör inte] något av mig själv utan talar vad Fadern har lärt mig."⁹ "Sonen kan inte göra något av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra. Ty ... Fadern älskar Sonen och visar honom allt vad han själv gör."¹⁰

Skrifterna igenom finner vi andra exempel på framgångsrika evangelielärare som förändrade liv och räddade de själar som de undervisade. Från till exempel Mormons bok tänker man gärna på Nephi,¹¹ Alma¹² och Mosiahs söner.¹³ Lägg märke till de personliga förberedelserna hos Mosiahs söner då de förberedde sig för att undervisa om evangeliet:

"De hade blivit starka i kunskapen om sanningen, ty de var män med sunt förstånd, och de hade flitigt utforskat skrifterna för att de skulle få kännedom om Guds ord.

Men detta är inte allt. De hade hängivit sig åt mycket bön och fasta, och därför hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de undervisade, undervisade de med Guds kraft och myndighet."¹⁴

En annan mäktig evangelielärare var Moroni, som blev utvald att bli "en budbärare sänd från Guds närhet"¹⁵ för att undervisa och handleda profeten Joseph Smith. Joseph har gett oss en kortfattad men detaljerad beskrivning av vad Moroni sade och gjorde då han undervisade Joseph.¹⁶

Första gången Moroni visade sig för Joseph Smith var denne en tonåring

på sjutton år med föga utbildning. Joseph beskriver sig själv som "en obehaglig gosse ... utan betydelse i världen",¹⁷ och en vän kallade honom senare "obildad" och "olärd".¹⁸ Med en sådan tålmodig och omtänksam lärare som Moroni – och andra gudasända budbärare som undervisade honom – blev denne unge man centralgestalten i det som Herren kallade "ett underbart och förunderligt verk".¹⁹

Vilka principer för undervisning och inlärnin g upptäcker vi genom att iakttä hur Moroni undervisade Joseph Smith? Det finns flera viktiga principer vi kunde samtala om, men låt oss koncentrera oss på tre grundläggande principer som är väsentliga för god undervisning.

Princip 1: Var kärleksfull mot dem ni undervisar och tilltala dem med namn

Joseph Smith sade att han "blev ... rädd" första gången ängeln Moroni visade sig för honom, "men fruktan lämnade [honom] snart". Vad var det Moroni gjorde för att skingra denna rädsla? Joseph sade: "Han kallade mig vid namn."²⁰ Lärare som älskar sina

elever och tilltalar dem med namn följer ett himmelskt mönster.²¹

I ett möte nyligen med president Thomas S Monson lade jag märke till att han hälsade på var och en av oss med namn. Han talade till oss om sin söndagsskollärare när han var pojke, Lucy Gertsch, och sade att hon var en lärare som visste vad alla i klassen hette. President Monson sade om henne: "Hon besökte alltid dem som var borta en söndag eller som inte kom alls. Vi visste att hon brydde sig om oss. Ingen av oss har glömt henne eller lektionerna hon gav."²²

Princip 2: Undervisa ur skrifterna

En annan princip för undervisning som Moroni använde var att han förstod och undervisade ur skrifterna. Joseph Smith sade att Moroni vid deras första möte "började ... citera profetiorna i Gamla testamentet ... Han citerade många andra skriftställen och gav många

förklaringar."²³ Från de många skriftställen som Moroni citerade lärde sig Joseph om sin profetiska uppgift när det gällde Mormons boks framkomst och det sanna evangeliets återställelse till jorden.²⁴

Princip 3: Uppmuntra till begrundan av evangeliesanningar

En tredje princip som Moroni använde när han undervisade Joseph Smith var att få honom att begrunda det han fått undervisning om. Joseph säger att han efter sitt tredje möte med Moroni "lämnades att på nytt begrunda det märkliga som jag just hade upplevt".²⁵ Bra lärare följer det mönster som den uppståndne Kristus visade hos nephiterna då han bad mängden att gå "hem och begrunda det som [han] har sagt" så att de skulle "förstå".²⁶

Nephi påminner oss om att begrundan inte bara innebär att använda huvudet utan också hjärtat.

Han sade: "Mitt hjärta begrundar ständigt det som jag har sett och hört."²⁷ När vi begrundar skrifterna och det som vi har sett och hört inbjuder det till personlig uppenbarelse.

Jag vittnar om att det är en helig kallelse att undervisa om evangeliet. När ni älskar era elever och tilltalar dem med namn, när ni öppnar skrifterna och undervisar ur dem, när ni uppmuntrar era elever att begrunda det återställda evangeliets sanningar och tillämpa dem, då ökar ert goda inflytande och era elever blir mer rikt välsignade. Den härliga dagen kommer de att säga till er det som sades om Jesus från Nasaret: "Vi vet att det är från Gud du har kommit som lärare."²⁸ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Boyd K Packer och L Tom Perry, "Principer för undervisning och inläring", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, feb 2007, i *Liabona*, jun 2007, s 50.
2. *Liabona*, jun 2007, s 52, se också 1 Kor 12:28; Ef 4:11–14.
3. Boyd K Packer, *Liabona*, jun 2007, s 54.
4. Se *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, feb 2007; i *Liabona*, jun 2007, s 49–80; Detta ledarutbildningsmöte är också tillgängligt på www.lds.org.
5. *Undervisning: Den högsta kallelsen* (1999); artikelnummer 36123.
6. Joh 20:16.
7. Matt 7:29; se också Mark 1:22.
8. Apg 10:38.
9. Joh 8:28.
10. Joh 5:19–20.
11. Se 2 Nephi 33:1–13.
12. Se Mosiah 27:32–37; Alma 17:1–12.
13. Se Alma 17:1–12.
14. Alma 17:2–3.
15. Joseph Smith – Historien 1:33.
16. Se Joseph Smith – Historien 1:27–54.
17. Joseph Smith – Historien 1:22.
18. Orson Pratt, "Discourse", *Deseret News*, 21 jul 1880, s 386.
19. 2 Nephi 25:17; 27:26; Jes 29:14; se också 3 Nephi 21:9–10.
20. Joseph Smith – Historien 1:32–33; se också v 49.
21. Se Matt 3:17; 3 Nephi 11:7; Moroni 2:1–2; Joseph Smith – Historien 1:17.
22. Thomas S Monson, "Stora lärare", *Liabona*, jun 2007, s 77.
23. Joseph Smith – Historien 1:36, 41.
24. Se Joseph Smith – Historien 1:33–54; se också L&F 20:8–9.
25. Joseph Smith – Historien 1:47.
26. 3 Nephi 17:3; se också L&F 138:1, 6, 11, 29.
27. 2 Nephi 4:16; se också Moroni 10:3.
28. Joh 3:2.

Kom hem igen!

ÄLDSTE EDUARDO GAVARRET

i de sjuttios kворum

Vilket enormt inflytande vi kan ha i mångas liv ... när vi tackar ja till Frälsarens inbjudan att vara en herde för hans får.

Det blir mycket kallt under vintern i min hemstad Minas i Uruguay. Vid solnedgången brukade min mor lägga tjocka vedträn i brasan för att hålla vårt matrum varmt, och där brukade mina föräldrar, systrar och jag en efter en samlas när vi var klara med våra dagliga sysslor. Detta trivsamma rum – som skapades av värmen från eldstaden i kombination med att alla i familjen var där – skapade känslor inom mig som jag för evigt värdesätter.

Sedan min hustru och jag bildat egen familj brukar vi också ofta samlas, var vi än bor, antingen runt en eldstad eller bara runt den värme som vi alltid känner närhelst vi är tillsammans med våra barn.

Vilken härlig känsla! Vilken underbar

plats vår bostad, vårt hem, vår tillflykt är.

Under årens lopp har vår familj bott i olika länder, och i vart och ett av dem har vi mött samma värme från kyrkans medlemmar i alla församlingar som vi gått till.

Varje medlem i kyrkan bör få möjlighet att uppleva dessa angenäma känslor, och de kan få uppleva dem genom vårt arbete att aktivera och missionera.

Låt mig berätta något som hände i en del stavar och distrikt i Peru, och därmed vill jag nämna några familjers namn: Familjen Causo, familjen Banda, familjen Vargas med flera. Listan är lång. Den innehåller över 1 700 namn på medlemmar som har kommit hem. Det är medlemmar i olika församlingar, grenar, stavar och distrikt över hela Peru som inbjöds av stavspremier, biskopar och ledare i kворum och biorganisationer att komma hem. De accepterade inbjudan från prästadömsledare, heltidsmissionärer och andra medlemmar som tog på sig ansvaret att hjälpa dem återvända till kyrkan och komma till Kristus. Till var och en av dem säger vi: "Välkommen. Välkommen hem!"

Vad var det som gjorde det möjligt för dessa personer att komma hem igen? Det var den gemensamma ansträngningen i 14 stavar och 4 distrikt i en mission som under ett år arbetade för att åstadkomma

hemkomsten för alla dessa genom aktivering och dopets och konfirmationens förrättningar.

Ansträngningen inspirerades av Frälsarens ord: "Älskar du mig? ... Var en herde för mina får" (Joh 21:16) och av president Thomas S Monsons undervisning, som sade: "Genom åren har vi vädjat till de mindre aktiva, de sårade, de kritiska, överträdarna – att komma tillbaka. 'Kom tillbaka och njut måltiden vid Herrens bord och smaka återigen de ljuvliga och mättande frukterna av gemenskap med de heliga.'" ("Se tillbaka och gå framåt", *Liabona*, maj 2008, s 89–90)

Alma som led mycket för sina bröders själars skull, bad till Herren och sade:

"O Herre, vill du låta oss få framgång i att föra dem tillbaka till dig i Kristus.

Se, o Herre, deras själar är dyrbara, och många av dem är våra bröder. Ge oss därför kraft och visdom, o Herre, så att vi kan föra dessa våra bröder tillbaka till dig." (Alma 31:34–35)

President Angel Alarcón från Puente Piedra stav i Lima i Peru, berättade följande för mig: "Varje lördagsmorgon besöker missionärerna, en biskop, några ledare från biorganisationerna och jag de mindre aktiva medlemmarna, icke medlemmar och de nyomvända, från halv nio till tolv."

När han kommit så långt i berättelsen, kom jag att tänka på orden i en psalm:

*Herren om fåren sig vårdar,
dyrbara lammen de små.
Många från betet ses ströva,
faror och prövning de får.*

*Herden, den gode, dem söker,
söker de irrande lamm.
Trofast han söker och finner,
sluter dem ömt i sin famn.
('Herren om fåren sig vårdar',
Psalmer, nr 153)*

Kvinnliga missionärer i Moldavien tillsammans med en undersökare som döptes mellan två konferenssessioner.

Broder Vargas, vars hem låg i ett svårtillgängligt område, svarade i telefon en lördagsmorgon. Det var president Alarcón som ringde från sin mobil och talade om att han var på väg dit. Broder Vargas sade då: "Det förvånar mig, för det är mycket svårt att ta sig fram till mitt hus."

Svaret han fick var: "Men jag står utanför din dörr nu och vill gärna tala med dig. Vi behöver dig, och vi inbjuder dig att komma till vår kyrkas möten i morgon."

Då sade mannen som slutat komma till kyrkan för många år sedan: "Jag kommer." Och därmed började hans resa tillbaka hem.

"Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig ...

Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort

mot mig." (Matt 25:35–36, 40)

När jag deltog i söndagens möten för ett par veckor sedan, fick jag tillfälle att träffa en broder som kom dit för första gången efter att ha varit borta från kyrkan i många år. Han kom tillsammans med sin hustru, som inte var medlem i kyrkan.

När jag frågade honom varför han hade bestämt sig för att komma tillbaka, sade han: "Min vän Fernando och den här vänlige biskopen inbjöd mig att komma, och det gjorde jag. Jag fann kyrkan för många år sedan och jag har en liten låga som fortfarande brinner i mitt hjärta. Den är kanske inte stark, men den finns där."

Jag svarade: "I så fall ska vi, som dina bröder, blåsa på den lågan tillsammans så att den håller sig vid liv." Sedan kramade vi om varandra.

Intresset för, omtanken och omvårdnaden om våra bröder är mäktiga uttryck för kärleken till vår himmelske Fader. Ja, vi uttrycker vår kärlek till Gud när vi tjänar och när

tjänandet inriktas på vår nästas välbefinnande.

Kung Benjamin undervisade om det: "Och se, jag säger er detta för att ni skall kunna lära visdom, för att ni skall kunna förstå att när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst." (Mosiah 2:17)

Vilket enormt inflytande vi kan ha i många mindre aktiva familjers liv, och på dem som inte är medlemmar i kyrkan, när vi tackar ja till Frälsarens inbjudan att vara en herde för hans får och hjälpa alla att komma till Kristus!

Detta är några av de upplevelser som tusentals bröder upplever i det tysta: när de tackar ja till Herrens inbjudan att vara en herde för hans får. Låt oss minnas att kärlek och tjänande kan liknas vid tvillingar som söker varandras sällskap.

O måtte var och en av oss, som ett vackert uttryck för vår kärlek till vår himmelske Fader, ta på sig det ansvar som vi har som medlemmar i denna kyrka att söka efter dem som inte är med oss här! Om vi genom kärleksfullt tjänande bara för en enda själ till kyrkan och om vi har det som mål i vårt liv, hur mycket glädje skulle det inte ge oss och dem vi hjälper att komma tillbaka till Kristus!

*Gör oss till trofasta berdar,
sänd oss, med glädje vi går
varhelst i världen att söka
dina förvillade får."*
(Psalmer, nr 153)

Jag vittnar om att vi är söner och döttrar till en himmelsk Fader som älskar oss och som känner oss och vet vad vi heter.

Jag bär mitt vittnesbörd om vår Faders och Frälsares kärlek till oss. Han älskade oss först och gav sin Son så att vi, genom honom, skulle kunna komma hem igen. Jag uttrycker min kärlek till honom, min Frälsare, min Herre, min Mästare och min Återlösare, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Arbeta på att få ett vittnesbörd

ÄLDSTE CARLOS A GODOY

i de sjuttios kvorum

Då vi tar emot den "stilla röstens" vittnesbörd, kan det ibland ha ett starkare inflytande på vårt vittnesbörd än änglabesök.

För några år sedan när jag verkade som områdessjuttio i Brasilien, var min familj och jag på semester i den vackra staden Florianópolis. På söndagen gick vi som vanligt till det närmaste möteshus vi kunde hitta. Min hustru och jag och vår äldsta dotter deltog i en söndagsskolklass där man talade om ett eget vittnesbörd om evangeliet.

Under lektionen frågade läraren klassen om någon ville berätta om en stark eller andlig upplevelse de haft medan de utvecklade sitt vittnesbörd om kyrkan. Medan några bröder och systrar berättade om sina upplevelser, gick jag i tankarna igenom vad jag

själv upplevde som nyomvänd och som jag kunde berätta om. Men jag kunde inte komma på något speciellt som hände när mitt vittnesbörd utvecklades.

Medan jag tänkte och lyssnade på de andras upplevelser, insåg jag att läraren förväntade sig att jag skulle säga något. Hon lyssnade på de andra medlemmarna, och hon lät mig förstå att hon förväntade sig att jag skulle berätta om någon underbar händelse. Jag var ju områdessjuttio, och jag borde ha något gripande att berätta. Jag kände hur tiden gick och att hon väntade på mig. Jag försökte hitta något som kunde räknas som en stark upplevelse, men jag kunde inte komma på något, till lärarens besvikelse. Jag ville så gärna hjälpa till men kunde inte uppfylla hennes förväntningar.

Till all lycka var det fastesöndag och under sakramentsmötet tog jag tillfället i akt att bära mitt vittnesbörd för församlingen och särskilt för denna syster och hennes söndagsskolklass. Det var ingen märklig upplevelse som jag hade att berätta, bara ett uppriktigt vittnesbörd som jag har om det återställda evangeliets sanningar.

Ibland tror vi att vi, för att ha ett vittnesbörd om kyrkan, behöver få

vissa underbara, starka upplevelser, eller en enda händelse som kan sudda bort alla tvivel på att vi har fått ett svar eller en bekräftelse.

President Boyd K Packer har sagt: "Andens röst beskrivs i skrifterna varken som 'hög' eller 'barsk'. Den är inte 'en åskans röst och inte heller ... rösten av ett våldsamt dån'. I stället är den 'en stilla röst med fullkomlig mildhet, liksom en viskning', och den kan genomtränga 'själva själen' och få 'hjärtan att brinna'. (3 Nephi 11:3; Helaman 5:30; L&F 85:6-7) Kom ihåg att Elia förstod att Herrens röst inte var i stormen, inte i jordbävningen, inte i elden, utan den var 'en svag susning'. (1 Kung 19:12)"

President Packer fortsätter: "Anden får inte vår uppmärksamhet genom att ropa eller skaka med kraftig hand. I stället viskar den. Den smeker så försiktigt att om vi är upptagna, kanske vi inte känner den alls ...

Ibland gör den sig tillräckligt kraftigt märkbar för att vi ska lyssna. Men större delen av tiden drar sig Anden, om vi inte lyssnar till dess svaga känsla, undan och väntar tills vi kommer och söker och lyssnar och säger på vårt eget sätt, liksom Samuel fordom: "Tala [Herre], din tjänare hör." (1 Sam 3:10)" (Se Boyd K Packer, "Herrens lykta", Nordstjärnan, jul 1983, s 30.)

Underbara upplevelser är ingen garanti för att vårt vittnesbörd blir starkt. Laman och Lemuel är bra exempel på det. De fick besök av änglar och till och med då, nästan minuten efter, ifrågasatte de Herrens vilja. En del stora ledare i dessa sista dagar kan också undervisa oss om denna princip. De fick undervisning från höjden under återställelsens tidiga dagar, och var ändå inte starka nog att uthärda intill änden. Dessa upplevelser visar att då vi tar emot den "svaga susningens" vittnesbörd, kan det ibland ha starkare inflytande på vårt vittnesbörd än änglabesök.

Jag minns att jag som ung man i Porto Alegre i Brasilien, där jag fick höra om kyrkan av två kvinnliga missionärer, sökte få svar på mina böner genom stora och obestridliga upplevelser. Det hände aldrig. Det innebär inte att jag inte utvecklade tillräcklig visshet för att bli medlem i den återställda kyrkan.

Alma undervisar oss om hur vi ska ge vittnesbördet näring: "Men se, om ni vaknar upp och väcker era själsförmågor så att ni kan pröva mina ord och utöva en smula tro, ja, även om ni inte kan göra mera än önska att tro, så låt denna önskan verka i er till dess ni tror så mycket att ni kan ge

plats i hjärtat för en del av mina ord." (Alma 32:27)

Sedan dess har alla upplevelser jag fått som undersökare i kyrkan och senare som missionär, och sedan som far och ledare, tillsammans bildat en rad händelser och känslor, för det mesta små saker, som inte lämnar något tvivel om att fröet "är ett gott frö". (Alma 32:30)

Alma fortsätter att undervisa om vittnesbörd: "Nu skall vi jämföra ordet med ett frö. Om ni ger plats så att ett frö kan sås i ert hjärta, se, om det är ett verkligt frö eller ett gott frö, och om ni inte kastar ut det genom er otro, så att ni motsätter er Herrens

Ande, se, då skall det börja svälla i ert bröst. Och när ni känner dessa svällningsrörelser skall ni börja säga inom er själva: Det måste så vara att detta är ett gott frö, eller att ordet är gott, ty det börjar utvidga min själ. Ja, det börjar upplysa mitt förstånd, ja, det börjar bli välbehagligt för mig.” (Alma 32:28)

Ett vittnesbörd kan för en del människor komma genom en enstaka och obestridlig upplevelse. Men för andra kan det utvecklas genom en rad händelser, kanske inte lika märkliga, men som när de ställs samman på ett oemotsägligt sätt vittnar om att det vi har fått veta och levt efter är sant.

Idag, efter många år som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, kanske jag inte minns vilka händelser som mest har format mitt vittnesbörd. Men alla dessa upplevelser har lämnat märken efter sig och bidragit till mitt vittnesbörd om den återställda kyrkan. Idag har jag en absolut visshet om Jesu Kristi evangeliums sanningar.

Jag vill avsluta med att klä detta vittnesbörd i ord, inte bara för den syster som hade den där söndagsskolklassen, utan för er alla. Jag vet att vår himmelske Fader lever. Jag vet att han älskar oss. Vi är hans barn. Han hör våra böner. Jag vet att Jesus Kristus är vår Frälsare. Han dog, uppstod och sonade våra synder. Hans försoning har välsignat mig varje dag i mitt liv.

Jag vittnar om att Jesu Kristi kyrka återställdes i dessa sista dagar genom profeten Joseph Smith. Han var en Guds profet. Jag vet att vi idag leds av en levande profet, president Thomas S Monson. Jag vet att han är en profet för vår tid, liksom Mose, Abraham och Jesaja var på sin tid.

Mormons bok är Guds ord liksom Bibeln och den är ännu ett testamente om Frälsaren. Jag vet att prästdörets kraft återställdes och har välsignat många medlemmar i kyrkan över hela världen. Och jag vittnar om detta i Jesu Kristi heliga namn. ■

”Hoppas du förstår att det var jobbigt för oss”

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de tolv apostlarnas kворum

Vi vet genom skrifterna att vissa prövningar är för vårt eget bästa och är till för vår personliga utveckling.

I vintras var min dotter med om en skrämmande upplevelse när hon körde bil i svår snöstorm. Hon påminde mig om en liknande situation som jag upplevde med mina två söner för länge sedan. Min yngste son Joe var tre år gammal och min son Larry var sex år. Vi bilade från San Francisco till Utah i juni. Vädret hade varit mycket bra.

När vi började köra upp mot toppen av Donnerpasset i Sierrabergen, drabbades vi plötsligt och utan förvarning av en häftig snöstorm. Inga trafikanter var förberedda. En lastbil

framför oss med släp hade vikt sig och täckte två filer. Andra lastbilar och bilar hade glidit av motorvägen. En fil var öppen och många fordon, inklusive vårt, försökte desperat få väggrepp och undvika de andra fordonen. Sedan stannade all trafik upp.

Vi var inte beredda på en snöstorm i juni. Vi hade inga varma kläder och bensintanken var nästan tom. Jag och de två pojkarna kurade ihop oss för att försöka hålla oss varma. Många timmar senare började uttryckningsfordon, snöplogar och bärgningsbilar röja upp i den kompakta trafikstockningen.

Till slut bogserade en bärgningsbil oss till en bensinmack på andra sidan passet. Jag ringde min fru, medveten om att hon var orolig eftersom hon hade väntat sig ett samtal kvällen innan. Hon bad att få prata med de två pojkarna. När det var treåringens tur sade han med darrande stämma: ”Hoppas du förstår att det var jobbigt för oss!”

Jag märkte att vår treåring fick tröst och sedan uppmuntran när han pratade med sin mamma och berättade för henne hur jobbigt det varit. Så är det med våra böner när vi vänder oss till vår Fader i himlen. Vi vet att han bryr sig om oss i nödens stund.

Var och en av oss får uppleva prövningar och svårigheter i livet

Händelsen jag just berättat om var, även om det var en svår reseupplevelse, kortvarig och hade inga bestående följder. Men många av de prövningar och svårigheter vi möter i livet är allvarliga och verkar få bestående följder. Var och en av oss får uppleva några av dessa under livet. Många som lyssnar på den här konferensen upplever situationer av mycket allvarligt slag just nu.

Vi instämmer i profeten Josephs vädjan då han blivit falskt anklagad och inspärrad i fängelset i Liberty i flera månader: "O Gud, var är du? Och var är tronhimlen som täcker ditt gömställe?"

Herrens svar inger tillförsikt:

"Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden."¹

En av de grundläggande lärosatser som återställelsen kastat ljus över är att det måste finnas en motsats till allting för att rättfärdighet ska kunna finnas.² Livet är inte alltid lätt, och det är inte heller meningen. Det är en tid då vi ska prövas och bestå provet. Som vi läser i Abraham: "Och vi skall pröva dem med detta för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befaller dem."³ Äldste Harold B Lee lärde att "ibland verkar det för stunden som om det som är bäst för oss och det som ger evig belöning är det mest bittra, och det som är förbjudet är ofta det som verkar vara det mest åtråvärda".⁴

Romanen *Historien om två städer* inleds med den ofta citerade meningen: "Det var den allra bästa av tider, och det var den allra värsta."⁵ Skrifterna gör klart att varje generation har sin egen version av bästa och värsta av tider. Vi är alla

underkastade konflikten mellan ont och gott,⁶ och kontrasten mellan ljus och mörker, hopp och förtvivlan. Som äldste Neal A Maxwell förklarade: "Det är nödvändigt att uppleva både det påtagligt goda och det påtagligt onda så länge vi befinner oss i denna korta, jordiska tillvaro."⁷ Vi vet genom vår lära att det goda kommer att övervinna det onda⁸ och att de som omvänder sig och blir helgade ska få evigt liv.⁹

Nästan vid samma tid som Dickens skrev sin roman, utspelade sig de tidiga heligas hjältemodiga insatser när de bosatte sig bland bergen i väst.

Även om de heliga hade samma tro, hade de upplevt många svårigheter och närmade sig uttåget från Nauvoo med vitt skilda förväntningar. Vissa såg framåt med optimism, andra med oro. Två utmärkta exempel ser vi i Helen Mar Whitney och Bathsheba

Smith. Båda har efterlämnat starka skildringar av sina känslor.

Syster Whitney nedtecknade sina förväntningar när hon lämnade Nauvoo: "Jag kommer att stoppa undan alla mina små band, kragar och spetsar m m, för dit vi är på väg kan vi inte köpa sådant. Vi är på väg bort från världen för att bo bortom Klippiga bergen dit ingen annan önskar fara. Varken rik eller fattig kommer att finnas bland oss, och endast de ärliga och dygdiga kommer att finnas där."¹⁰ Syster Whitneys ord genljuder av idealistisk optimism.

Syster Bathsheba Smiths nedtecknade känslor är även de fulla av tro, men visar tydligt en viss ängslan. Hon hade sett pöbelhoparna ställas mot de heliga i Missouri och var med vid aposteln David W Pattens död.

När hon skrev ner sina minnen från uttåget från Nauvoo, skrev hon: "Min sista gärning på denna dyrbara plats var att städa rummen, sopa golvet och ställa kvasten på dess vanliga plats bakom dörren. Sedan, med hjärtat fullt av känslor, stängde jag försiktigt dörren och gick en oviss framtid till mötes och mötte den med tro på Gud och med inte mindre visshet om evangeliets slutliga grundande i väst och om dess sanna, bestående principer än vad jag hade känt under dessa prövande händelser i Missouri."¹¹

Båda dessa sista dagars heliga pionjärkvinnor förblev starka i evangeliet under sina liv och bidrog med underbart tjänande då Sion byggdes upp, men de mötte många fler prövningar och svårigheter vilka de båda troget uthärdade.¹² Trots syster Whitneys optimism dog hennes första tre barn vid eller nära födseln – två av dem under hennes långa vandring från Nauvoo till Saltsjödal. ¹³ Syster Whitney har välsignat oss med det hon nedtecknade till försvar för vår tro. Hon var mor till aposteln Orson F Whitney.

Syster Smith skrev om den fattigdom, sjukdom och nöd som de

heliga led när de drog västerut.¹⁴

I mars 1847 gick hennes mor bort och månaden därpå föddes hennes andre son John. Hennes anteckning om det är kortfattad: "Han var mitt sista barn och [han] levde bara fyra timmar."¹⁵ Senare i livet var hon tempelvärdinna i templet i Salt Lake City och Hjälpföreningens fjärde generalpresident.

Vi är djupt rörda av de umbäranden som de tidiga heliga genomled. Brigham Young fångade detta smått humoristiskt i februari 1856 när han sade: "Jag skulle vilja säga något om våra svårigheter. Ni vet att jag har sagt till er att om någon var rädd att han skulle svälta ihjäl kunde han lämna oss och ge sig av dit där det fanns gott om mat. Jag ser inte den minsta risk för svält, för till dess vi har ätit upp den sista mulåsnan, från örsnibben till svansen, är jag inte rädd att jag ska svälta ihjäl."

Han fortsatte: "Det finns många som nu inte kan få arbete, men det blir snart vår med mycket arbete på fälten. Och vi kommer inte att lida mer än vad som är nyttigt för oss."¹⁶

De utmaningar vi möter idag är på sitt sätt jämförbara med de utmaningar man mötte förr. Den senaste ekonomiska krisen har orsakat betydande oro över hela världen. Arbetslöshet och ekonomiska svårigheter är inte ovanliga. Många människor möter fysiska och mentala hälsoproblem. Andra kämpar med äktenskapsproblem eller barn på drift. En del har förlorat nära och kära. Missbruk och olämpliga eller fördärvliga böjelser medför sorger. Vilken källan till problemen än är så orsakar de betydande smärta och lidande för enskilda och deras nära och kära.

Skrifterna lär oss att vissa prövningar är för vårt eget bästa och är till för vår personliga utveckling.¹⁷ Vi vet också att det regnar över rättfärdiga och orättfärdiga.¹⁸ Det är också sant att inte alla moln vi ser orsakar regn.

Oavsett vilka utmaningar, prövningar och svårigheter som drabbar oss, innefattar Jesu Kristi försonings tröstande lära, som Alma lär oss – att Frälsaren skulle ta på sig våra skröpligheter, och "bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter".¹⁹

Skrifterna och nutida profeter har gjort klart för oss att det kommer att finnas magra och feta år.²⁰ Herren förväntar sig att vi ska vara beredda på många av de utmaningar som kommer. Han säger: "Men om ni är redo skall ni inte frukta."²¹ En del av svårigheten för mig när vi körde över Sierrabergen i den där snöstormen för många år sedan berodde på att jag inte var beredd på denna plötsliga oväntade händelse. En av de stora välsignelserna med skrifterna är att de varnar oss för utmaningar som är oväntade, men ofta dyker upp. Det vore bra om vi var beredda på dem. Ett slags förberedelse är att hålla buden.

På flera ställen i Mormons bok fick folket löfte om att de skulle ha framgång i landet, "i den mån som [de] håller [hans] bud".²² Detta löfte åtföljs ofta av en varning att om de inte håller Guds bud, kommer de att bli avskurna från hans närhet.²³ Det är tydligt att det är viktigt att ha Andens välsignelser – den Helige Andens vägledning – om man verkligen ska ha framgång i landet och vara förberedd.

Vilka prövningar vi än har, vore vi otacksamma om vi inte uppskattade våra välsignelser med tanke på det överflöd vi har idag. Trots de uppenbara svårigheter som pionjärerna upplevde talade president Brigham Young om vikten av tacksamhet. Han sade: "Jag känner inte till någon synd, utom den oförlåtliga synden, som är större än otacksamhetens synd."²⁴

Tacksamhet för Frälsaren och hans försoning

Först och främst borde vi vara tacksamma för Frälsaren och hans

försoning. Vi är medvetna om att många som lyssnar till denna konferens upplever prövningar och svårigheter som är så intensiva att den dominerande känslan i deras hjärtan då de närmar sig vår himmelske Fader i bön är "hoppas du förstår att jag har det jobbigt".

Låt mig berätta något som hände syster Ellen Yates från Grantsville i Utah. Tidigt i oktober för tio år sedan kysste hon sin man Leon adjö när han skulle åka till jobbet i Salt Lake City. Det blev sista gången hon såg Leon i livet. Han krockade med en tjugoårig ung man som var sen till sitt första jobb och hade försökt köra om ett långsammare fordon. Det blev en frontalkrock som omedelbart dödade dem båda. Syster Yates sade att sedan två medkännande trafikpoliser hade meddelat henne nyheten sjönk hon djupt ned i chock och sorg.

Hon berättade: "När jag försökte se framåt i livet såg jag bara mörker och smärta." Det visade sig att hennes mans bästa vän var biskop i den unge mannens församling. Biskopen ringde upp syster Yates och berättade att den unge mannens mamma Jolayne Willmore ville tala med henne. Hon minns: "Jag chockerades av att jag varit så fokuserad på min egen sorg och smärta att jag inte ens tänkt på den unge mannen och hans familj. Jag insåg plötsligt att här fanns en mor som kände minst lika mycket sorg och smärta som jag. Jag gick genast med på ... att träffa henne."

När broder och syster Willmore kom uttryckte de sin stora sorg över att deras son hade orsakat Leons död och överlämnade en tavla på Frälsaren som höll en liten flicka i famnen. Syster Yates säger: "När det känns för svårt ser jag på tavlan och kommer ihåg att Kristus känner mig personligen. Han känner till min ensamhet och mina prövningar." Ett skriftställe som tröstar syster Yates är: "Var därför vid gott mod och frukta inte, ty jag, Herren, är med er och skall stå vid er sida."²⁵

Syster Yates och syster Willmore (de är båda här i konferenscentret idag) besöker templet tillsammans i oktober varje år och uttrycker sitt tack till Jesus Kristus för hans försoning, för frälsningsplanen, för eviga familjer och för förbund som binder samman män och hustrur och familjer på båda sidor om slöjan. Syster Yates avslutar: "Genom denna prövning har jag känt min himmelske Faders och min Frälsares kärlek i större mått än jag någonsin gjort tidigare." Hon vittnar om att "det finns ingen sorg, ingen smärta, ingen sjukdom som är så stor att inte Kristi försoning och Kristi kärlek kan hela den."²⁶ Vilket underbart exempel på kärlek och förlåtelse dessa två systrar har visat prov på. De har låtit Jesu Kristi försoning att verka i deras liv.

Tänk på hur Frälsaren i Getsemane under försoningsprocessen led så

stora kval att han blödde ur varje por.²⁷ I hans rop till sin Fader fanns ordet *Abba*.²⁸ Detta kan tolkas som ett rop från en son i nöd till sin far: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill."²⁹ Jag vittnar om att Jesu Kristi försoning täcker alla de prövningar och svårigheter som vem som helst av oss kommer att möta i livet. Då vi ibland känner för att säga: "Hoppas du förstår att det var jobbigt för mig", kan vi vara förvissade om att han finns där, att vi är trygga i hans kärleksfulla famn.

När vår älskade profet president Thomas S Monson på sin födelsedag i augusti fick frågan vad som skulle vara den perfekta gåvan som medlemmar världen över kunde ge honom, svarade han utan ett ögonblicks tvekan: "Hitta någon som har

det svårt ... och gör något för den personen.”³⁰

Jag, tillsammans med er, är evigt tacksam för Jesus Kristus, människosläktets räddare. Jag bär vittne om att han är världens Frälsare och Återlösare. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 121:1, 7–8.
2. Se 2 Nephi 2:11.
3. Abraham 3:25.
4. Harold B Lee, *The Fall of Man*, (föreläsning för seminarie- och institutlärare, 23 jun 1954).
5. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* [Historien om två städer] (Signet Classic, 1997), s 13.
6. Se 2 Nephi 2:15–16.
7. Neal A Maxwell, ”Uthärda väl”, *Liabona*, apr 1999, s 12.
8. Se L&F 19:2–3; 133:64.
9. Se L&F 133:62; 14:7; Joh 17:3.
10. *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, red Jeni Broberg Holzapfel och Richard Neitzel Holzapfel (1997), s 329–330.
11. Bathsheba W Smith, *Autobiography*, red Alice Merrill Horne, maskinskrivet manuskript, s 15, citerat i Maurine Jensen Proctor och Scot Facer Proctor, fotostudie, ”Joseph, Joseph, Joseph: The Temple Has Returned to Nauvoo, Part 4, 'Lift Up Thine Eyes'”, *Meridian Magazine*, 2002, <http://www.meridianmagazine.com/photoessay/020522nauvoo/020522nauvoo3.html>.
12. Se Ether 12:6.
13. Se Whitney, s 491.
14. Se Heidi Swinton, ”I Gently Closed the Door”, i *Heroines of the Restoration*, red Barbara B Smith och Blythe Darlyn Thatcher (1997), s 134.
15. Bathsheba W Smith, i *Heroines of the Restoration*, s 134.
16. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, (lektionsbok för melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen, 1997), s 177.
17. Se L&F 122:7.
18. Se Matt 5:45.
19. Alma 7:12.
20. Se 1 Mos 41:29–31; Gordon B Hinckley, ”Till pojkarna och männen”, *Liabona*, jan 1999, s 65.
21. L&F 38:30.
22. 2 Nephi 4:4.
23. Se Alma 36:30.
24. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 177.
25. L&F 68:6.
26. Ellen Yates, personlig berättelse från Grantsvilles stavskonferens i Utah, lördagskvällens möte, 16 feb 2008.
27. Se L&F 19:18.
28. Mark 14:36.
29. Matt 26:39.
30. Thomas S Monson, citerad i Gerry Avant, ”Prophet's Birthday: Milestone of 81”, *Church News*, 23 aug 2008, s 4.

Tills vi möts igen

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Må vi vara goda medborgare i de länder vi bor i och goda grannar i våra samhällen, och sträcka oss ut till både dem som tillhör andra kyrkor och vår egen.

Bröder och systrar, jag vet att ni håller med mig om att detta har varit en högst inspirerande konferens. Vi har känt Herrens Ande i rikt mått under dessa två dagar då vårt hjärta rörts och vårt vittnesbörd stärkts om detta gudomliga verk. Jag är säker på att jag talar för alla kyrkans medlemmar när jag tackar de bröder och systrar som har talat till oss. Jag påminns om Moronis ord i Mormons bok: ”Och deras möten leddes av kyrkan enligt Andens Andens kraft, ty så som den Helige Andens kraft ledde dem, vare sig till att predika eller att förmana eller att be eller att åkalla Gud eller att sjunga, så gjordes det.”¹

Må vi länge minnas det vi hört under den här generalkonferensen. Talen som hållits kommer ut i nästa

månads *Ensign* och *Liabona*. Jag uppmanar er att studera dem och begrunda lärdomarna i dem.

Vad gäller er bröder som blivit avlösta under den här konferensen, uttrycker vi vår djupa uppskattning för era många års hängivna tjänst. Kyrkans alla medlemmar har dragit nytta av era oräkneliga bidrag.

Jag försäkrar er att vår himmelske Fader är medveten om de utmaningar vi står inför i världen idag. Han älskar oss var och en och välsignar oss när vi strävar efter att hålla hans bud och söker honom genom bön.

Vi är en global kyrka, bröder och systrar. Våra medlemmar finns överallt i världen. Må vi vara goda medborgare i de länder vi bor i och goda grannar i våra samhällen, och sträcka oss ut till både dem som tillhör andra kyrkor och vår egen. Må vi vara män och kvinnor som handlar ärligt och redbart i allt vi gör.

Det finns människor i världen som är hungriga, det finns de som är fattiga. Om vi arbetar tillsammans kan vi lindra lidandet och sörja för de behövande. Förutom det tjänande ni ger när ni tar hand om andra, gör era frikostiga bidrag till kyrkans fonder det möjligt för oss att nästan genast ge hjälp när katastrofer händer runtom i världen. Vi är nästan alltid bland de första på plats till att bidra med den hjälp vi kan. Vi tackar er för er generositet.

Det finns andra svårigheter hos några. Särskilt bland unga finns det

de som är tragiskt inblandade i sådant som droger, omoral, gäng och alla de allvarliga problem som hör ihop med detta. Dessutom finns det människor som är ensamma, som änkor och änklingar, som längtar efter andras sällskap och omtanke. Må vi alltid vara medvetna om andras behov och vara redo att räcka ut en hjälpande hand och ett kärleksfullt hjärta.

Bröder och systrar, det är en sådan välsignelse att himlen verkligen är öppen, att Jesu Kristi återställda kyrka finns på jorden idag och att den är grundad på uppenbarelsens klippa. Vi vet att fortlöpande uppenbarelse är själva livsblodet i Jesu Kristi evangelium.

Må var och en av er återvända hem i säkerhet. Må vi leva tillsammans i frid och harmoni och kärlek. Må vi sträva varje dag att följa Frälsarens föredöme.

Gud välsigne er, mina bröder och systrar. Jag tackar er för att ni ber för mig och alla generalauktoriteter. Vi är djupt tacksamma för er.

I en av Christopher Marlowes pjäser, *Den tragiska historien om doktor Faustus*, berättas det om en person, doktor Faustus, som väljer att ignorera Gud och gå Satans väg. I slutet av sitt ogudaktiga liv, när han stod inför frustration över förlorade möjligheter och ett utan tvekan kommande straff, klagade han: "[Det finns] en mer brännande ångest än [en brinnande] eld – evig förvisning från Gud."²

Mina bröder och systrar, liksom evig förvisning från Gud må vara den mest brännande ångest, så är evigt liv i Guds närhet vårt dyrbaraste mål.

Av hela mitt hjärta och min själ ber jag att vi fortsätter hålla ut i strävan att nå detta högst dyrbara mål.

Jag bär vittne för er om att detta verk är sant, att vår Frälsare lever och att han leder sin kyrka på jorden idag. Jag tar farväl av er, mina kära bröder och systrar, tills vi möts igen om sex månader. I Jesus från Nasarets namn, vår Frälsare och vår Återlösare som vi tjänar, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 6:9.
2. Se "Deviled Marlowe", *Time*, 16 okt 1964, s 77.

Uppfyll syftet med Hjälpföreningen

JULIE B BECK

Hjälpföreningens generalpresident

Hjälpföreningen skapades av Herren för att organisera, undervisa och inspirera hans döttrar så att de förbereds för det eviga livets välsignelser.

Våra kära systrar, vilken vacker syn ni är! Vi är så tacksamma för tillfället att vara här med er. Vi älskar och uppskattar er så mycket.

Som Hjälpföreningens generalpresidentskap har vi under året som gått haft tillfälle att besöka er runt om i världen. Vi har rådgjort med er i Tyskland, Danmark, Australien

och Ghana. Vi har bett med er i Singapore, Hongkong, Indien och Sri Lanka. Vi har upplyfts och stärkts

med er i Brasilien, Chile, Puerto Rico, Kanada och Förenta staterna.

Vi gläder oss över att veta att ni går omkring och gör gott liksom Frälsaren gjorde. Ni utför ett underbart arbete. Trots det känner vi oss manade att säga att det finns mer att göra. Vi har sökt Herrens inspiration för att veta hur vi kan hjälpa prästadömet att bygga upp Guds rike på jorden. Det är dags för Hjälpföreningen att uppfylla sitt syfte som aldrig tidigare. För att gå framåt och uppnå det som Herren önskar måste vi klart och tydligt förstå syftet med Hjälpföreningen.

Jag ska börja med att gå igenom en del av Hjälpföreningens historia för att förklara varför Hjälpföreningen grundades. Sedan ska jag beskriva tre ansvar som varje syster i Hjälpföreningen har. Slutligen ska jag förklara hur Herren förväntar sig att vi utför det gudomliga uppdrag vi fått, både enskilt och på organisationsnivå.

I. Varför Hjälpföreningen grundades

Det är omöjligt att förstå varför vi har en organisation för kvinnor i

kyrkan om vi inte känner till Jesu Kristi evangeliums återställelse. Herren visste vad som skulle drabba jorden under dessa sista dagar. Han talade till sin tjänare Joseph Smith den yngre och gav honom befallningar ...

”så att tron skulle kunna tillta på jorden,

så att hans eviga förbund skulle kunna upprättas

och så att hans evangeliums fullhet skulle kunna förkunnas av de svaga och ringa till världens ändar”.¹

Herrens verk utförs när hans evangelium ”predikas för alla nationer, släkten, tungomål och folk”,² och när hans eviga förbund etableras genom templets förordningar.

Precis som Frälsaren bad Maria och Marta under Nya testamentets tid³ att delta i hans verk, har kvinnorna i denna tidsutdelning fått en officiell uppmaning att delta i Herrens verk. Från återställelsens allra första dagar har kvinnor aktivt hjälpt till att bygga upp kyrkan genom att stödja missionsarbetet, bidra till uppförandet av tempel och etablera samhällen där de heliga tillsammans kunde tillbe Herren. Bildandet av Hjälpföreningen 1842 samlade kvinnornas kraft och gav dem särskilda uppdrag för att bygga upp Herrens rike, liksom bildandet av prästadörets kvorum gav männen särskilda ansvar.

Sedan Hjälpföreningen grundades har den spritts världen över och kallats ”den största och med alla mått mätt mest storartade kvinnoorganisationen på jorden”.⁴ Vi vet genom profeten Joseph Smith att Hjälpföreningen var en viktig del av återställelsen och att en liknande organisation för kvinnor existerade i kyrkan i forna tider.⁵ Profeten Joseph F Smith lärde att Hjälpföreningen var ”gudomligt grundad, gudomligt bemyndigad, gudomligt instiftad, gudomligt förordnad av Gud”⁶ ”i enlighet med himlens lag”⁷ för att hjälpa Herren ”åstadkomma ... evigt liv för människan”.⁸

Genom Hjälpföreningen har kvinnorna en officiell ställning i kyrkan med åtföljande stora ansvar, "bland annat att tjäna i templet och undervisa om evangeliet".⁹ Vidare är Hjälpföreningen till för att hjälpa kvinnor "plantera och vårda ... ett vittnesbörd om [Jesus Kristus] och evangeliet",¹⁰ "stärka familjen och hemmet"¹¹ och "sköta alla familjeplikter".¹² Den har ansvaret att ta hand om "de fattigas, de sjukas och nödställdas behov", men president Joseph F Smith sade att merparten av dess arbete består i att sörja för "alla kyrkans kvinnliga medlemmars [andliga] välfärd [och frälsning]".¹³

Sammanfattningsvis: Syftet med Hjälpföreningen, enligt Herrens anvisningar, är att organisera, undervisa och inspirera hans döttrar så att de förbereds för det eviga livets

välsignelser. Låt mig säga det igen. Syftet med Hjälpföreningen, enligt Herrens anvisningar, är att organisera, undervisa och inspirera hans döttrar så att de förbereds för det eviga livets välsignelser.

II. Vårt ansvar

För att uppfylla syftet med Hjälpföreningen har Herren gett varje syster i Hjälpföreningen och själva organisationen i stort i uppdrag att:

1. Stärka sin tro och personliga rättfärdighet.
2. Stärka familjen och hemmet.
3. Tjåna Herren och hans barn.

Vart och ett av dessa ansvar stöder och förstärker de andra två. När vi stärker vår tro stärks också vår familj. När vi tjänar Herren och hans barn

stärks också vår tro och förmåga till rättfärdighet. Dessa tre ansvar är oskiljaktiga. Låt oss börja med det första ansvaret.

1. Stärk din tro och personliga rättfärdighet. För att göra vår del i Herrens plan måste vi stärka vår tro och personliga rättfärdighet. Medlemskap i kyrkan kråver tro, vilken vi ger näring under hela vårt liv genom stor "flit och ... tålåmod och ... långmodighet".¹⁴ I vårt gemensamma arv kan vi hämta styrka från de enståående exempel på tro som kvinnorna under kyrkans första tid visade. Dessa pionjärkvinnor drevs bort från sitt hem och förföljdes på grund av sin tro. Andra överlevde brånder och översvåmningar. De korsade hav, gick hundratals mil, utstod smuts och sjukdom och svalt nästan ihjål för att kunna hjälpa till att bygga upp

Herrens rike på jorden. Många av dem begravde make, barn, föräldrar och syskon längs vägen. Varför gjorde de det? De gjorde det för att deras tros eld brann i deras själar. Dessa enastående kvinnor eftersträvade inte fina kläder, mer fritid, större jordiska hem eller fler ägodelar. Liksom ni hade de en övertygelse och ett vittnesbörd om att Jesu Kristi återställda evangelium är sant och att Herren behövde att de gjorde sin del i att etablera hans rike på jorden. Deras strävan efter personlig rättfärdighet visade sig i deras dagliga ansträngning att bli mer lika Frälsaren genom omvändelse, skriftstudier, bön, lydnad mot buden och genom att söka efter allt som är "dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt".¹⁵

2. Stärk familjen och hemmet. Vårt andra ansvar är att stärka familjen och hemmet. Familjen attackeras världen över och försvagas av fördärvade sedvänjor och falska läror. Därför har vi, oavsett om vi är gifta eller ensamstående, gamla eller unga, ett ansvar att försvara och efterleva sanningarna i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen".

Första presidentskapet har rätt oss: "Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta det gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt."¹⁶ Barn som föds idag växer upp i en allt syndfullare värld. Våra hem måste vara deras tillflykt undan allt det onda de möter dagligen.

Hjälpföreningen ska vara organiserad, rustad och redo att stärka familjen och göra hemmet till en helig tillflykt undan världen. Jag lärde mig detta för många år sedan som nygift. Jag var granne med mina föräldrar, men de berättade att de skulle flytta till en annan del av världen. Jag hade litat till min mors vårdande, kloka och uppmuntrande exempel. Nu skulle hon vara borta

länge. Det här var före e-post, faxmaskiner, mobiler och webbkameror och det tog lång tid att skicka något per post. Dagen innan hon flyttade satt jag med henne och grät och frågade: "Vem ska nu vara min mor?" Mamma tänkte efter noga, och genom Anden och uppenbarelsens kraft som kvinnor som hon får sade hon: "Om jag aldrig kommer tillbaka, om du aldrig ser mig igen, om jag aldrig får tillfälle att lära dig något igen, så håll dig nära Hjälpföreningen. Hjälpföreningen ska vara din mor."

Mamma visste att om jag var sjuk så skulle systrarna ta hand om mig och när jag födde mina barn så skulle de vara där. Men min mors största hopp var att systrarna i Hjälpföreningen skulle bli mina mäktiga andliga ledare. Jag började från den stunden att lära mig mycket av starka och trofasta kvinnor.

Jag hade tre olika kvinnor som hjälpföreningens president i mina församlingar under åren som mina föräldrar var hemifrån. Alta Chamberlain bad mig undervisa de andra systrarna om tidsplanering och

hemskötsel, kanske för att hon insåg att jag behövde bli bättre på det.

Jeanne Horne uppmuntrade mig att grundligt studera Mormons bok på egen hand för första gången. Norma Healey gav mig mitt första uppdrag på konservfabriken och lärde mig mycket om tjänande. Dessa underbara kvinnor förstod syftet med Hjälpföreningen.

3. Tjåna Herren och hans barn.

Ett tredje ansvar som alla kvinnor i kyrkan har är att tjåna Herren och hans barn. Det är intressant att jag medan min mor var hemifrån verkade som primärpresident och senare som president för Unga kvinnor i församlingen. Jag satt i församlingsrådet och arbetade under biskopsrådets ledning. President Boyd K Packer har sagt att det tjånande som många bröder i aronska prästadömet utför stärker det högre prästadömet. Att på liknande sätt tjåna osjålviskt i Unga kvinnor och Primär är att visa hångivenhet mot Hjälpföreningen.¹⁷ Åven när vi verkar i en annan biorganisation är vi en del av Hjälpföreningens systraskap. Eftersom vi aldrig lämnar Hjälpföreningen är vi alltid associerade med Hjälpföreningens syfte och ansvar och välsignas av alla tillfällen vi får att vara exempel och trosfyllda herdar för vår Faders barn.

Hjälpföreningen har som en del av sitt uppdrag några av de mest enastående möjligheterna att tjåna på jorden, och de är tillgängliga för *alla* systrar. Under mina resor runt om i världen har jag sett hur tusentals och åter tusentals av er som inte för närvarande är gifta eller har barn är en enastående resurs av tro, talanger och hångivelse. Ingen har större möjlighet än ni att arbeta i templet, verka som missionär, undervisa den yngre generationen och hjälpa de förtryckta. Hjälpföreningen *behöver* er.

Jag har också förundrats över den ungdomliga entusiasmen och energin hos er som precis kommit

in i Hjälpföreningen från Unga kvinnors program. Jag har sett hur ni längtar efter att utöva ett gott inflytande i världen. Jag ser ofta framför mig allt som skulle kunna ske med släktforskningsarbetet, till exempel, om ni spred lite av era tekniska kunskaper till äldre systrar (som jag)! Vi har helt enkelt inte råd att slösa bort er ungdomliga entusiasm och energi genom att föreslå att ni sätter er ner och iakttar hur äldre och mer erfarna kvinnor utför all planering, organiserande och allt arbete i Hjälpföreningen.

III. Uppfyll syftet

Vi kan utföra Herrens arbete på hans sätt när vi söker efter, tar emot och handlar enligt personlig uppenbarelse. Utan personlig uppenbarelse kan vi inte lyckas. Om vi följer personlig uppenbarelse kan vi inte misslyckas. Profeten Nephi lärde oss att den Helige Anden visar oss "allt vad [vi] bör göra".¹⁸ Enligt profetian ska Herren i de sista dagarna utgjuta sin Ande över sina tjänarinnor.¹⁹ Detta händer när vi tillåter oss själva att stanna upp och vara stilla nog så att vi kan höra Andens röst. Äldste Neal A Maxwell lärde oss att vi, för att få uppenbarelse för vårt ämbete och i vårt personliga liv, "måste tänka efter ordentligt ... Uppenbarelse är inte en fråga om att trycka på knappar, utan att anstränga oss, ofta med hjälp av fasta, skriftstudier och personlig begrundan.

Mest av allt kräver uppenbarelse att vi besitter en tillräcklig grad av personlig rättfärdighet, och därför kan ibland uppenbarelse komma till den rättfärdige utan att han ber om den."²⁰

IV. Sammanfattning

President Spencer W Kimball sade för ett antal år sedan att "det finns en kraft i denna organisation som ännu inte utnyttjats tillfullo för att stärka hemmen i Sion och bygga upp Guds rike – inte heller kommer den att

utnyttjas förrän både systrarna och prästadömet fångar visionen av vad Hjälpföreningen verkligen är".²¹ Hjälpföreningen skapades av Herren för att organisera, undervisa och inspirera hans döttrar så att de förbereds för det eviga livets välsignelser. Vårt mål är att stödja kvinnorna i kyrkan i deras personliga ansvar genom att se till att varje möte, varje lektion och varje aktivitet vi anordnar hjälper dem att stärka sin tro och personliga rättfärdighet, stärka sin familj och sitt hem och tjäna Herren och hans barn.

Det enda sättet att uppnå detta är att söka efter, ta emot och handla enligt personlig uppenbarelse. Den sanna kraften i detta stora världsomspännande systraskap finns inom varje kvinna. Vi kanske tycker att vi är svaga och oviktiga, men vi delar ett ädelt arv och kan utveckla en tro som liknar den som de enastående och trofasta kvinnorna som gått före oss hade. Vi har en viktig roll i uppbyggandet av Guds rike och förberedelserna inför Herrens ankomst. Faktum är att Herren inte kan uträtta sitt verk utan sina döttrars hjälp. Därför väntar sig Herren att vi ska göra mer. Han förväntar sig att vi ska

uppfylla avsikten med Hjälpföreningen som aldrig tidigare. Jag är tacksam för att jag kan vittna om sanningen i Jesu Kristi återställda evangelium och om en levande profet idag som leder hans verk. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 1:17, 21–23.
2. L&F 133:37.
3. Se Luk 10:38–42.
4. Boyd K Packer, "Systrars krets", *Nordstjärnan*, apr 1981, s 201.
5. Se Eliza R Snow, "Female Relief Society", *Deseret News*, 22 apr 1868, s 1.
6. *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph F Smith*, s 186.
7. L&F 102:4.
8. Mose 1:39.
9. Dallin H Oaks, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 17.
10. Första presidentskapet, "Memorandum of Suggestions", 29 mar 1940, s 2.
11. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 17.
12. L&F 20:47; se också vers 51.
13. Se *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph F Smith*, s 186.
14. Alma 32:43.
15. Trosartikel 13.
16. Se brev från första presidentskapet, 11 feb 1999.
17. Se *Nordstjärnan*, apr 1981, s 204.
18. 2 Nephi 32:5.
19. Se Joel 2:29.
20. Neal A Maxwell, *Det första världsomfattande ledarutbildningsmötet*, 11 jan 2003, s 5.
21. Se *Kyrkans presidents lärdomar: Spencer W Kimball*, s 219.

Heliga tempel, heliga förbund

SILVIA H ALLRED

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Templen är heliga platser. De är en källa till andlig kraft och styrka. De är en plats för uppenbarelse.

Mitt hjärta fylls av glädje och tacksamhet när jag tänker på denna unika sammankomst av kvinnor runt om i världen. Vilken förmån att få tillhöra detta storslagna systraskap, enade i vår önskan att stärka vår tro på Herren Jesus Kristus och bygga upp hans rike. Det är min bön att Anden må vägleda mig när jag talar till er om ett mycket heligt ämne – gudsdyrkan i templet.

Templen är de heligaste platserna på jorden. I templet tar vi som värdiga medlemmar i kyrkan emot de största välsignelserna vi kan sträva efter när vi ingår heliga förbund med Gud. Vi hjälper också till att göra samma välsignelser tillgängliga för

våra förfäder som dött utan att ha tagit emot frälsningens nödvändiga förrättningar.

Jag vill tala om tempelbyggandets djupa innebörd, varför förrättningar som utförs i templet är nödvändiga för vår frälsning och hur vi bör förbereda oss för att komma till templet.

Jag har sett och blivit mycket imponerad av de uppoffringar som många medlemmar gör för att komma till templet. Låt mig berätta om en sådan uppoffring.

År 1976 bodde vi i Costa Rica och missionspresidenten där bad min make hjälpa till med att ordna missionens första tempelresa. Centralamerikanska missionen omfattade då Costa Rica, Panama, Nicaragua och Honduras. Närmaste tempel var templet i Mesa i Arizona. Resan tog fem dagar enkel väg och gick över sex landsgränser. Den krävde stora ekonomiska offer för de flesta som åkte. De sålde sin TV, sina cyklar, rullskridskor och allt annat de kunde sälja. Vi reste i två obekväma bussar utan att stanna för natten. En del medlemmar använde alla sina pengar till att betala bussresan och hade bara kex och margarin att äta under resan.

Varför är kyrkans medlemmar så villiga att glatt offra så mycket för att komma till templet?

Jag har aldrig glömt hur stark Anden var under de tre dagar vi tillbringade i templet i Mesa. Jag rördes djupt av att se familjemedlemmar omfamna varandra med tårar strömmande nedför kinderna efter det att de beseglats som en evig familj.

Tjugofyra år senare invigdes templet i San José i Costa Rica. Många av familjerna som deltog i den första tempelresan närvarade vid samma session som jag. De hade trofast och värdigt väntat på detta heliga tillfälle. De kan nu alla komma till templet ofta eftersom ett tempel i Panama nyligen invigts och ett tempel i Honduras har tillkännagetts.

Herren har alltid bett sitt folk att bygga tempel. Herren befälde Mose: "De skall göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem."¹ Det flyttbara tabernakel de byggde var den centrala platsen för Israels gudsdyrkan under pilgrimsfärden till det utlovade landet. Herren uppenbarade dess mönster och form för Mose. Det skulle vara Herrens heliga hus.

Senare byggde kung Salomo templet i Jerusalem av det bästa byggnadsmaterial som fanns tillgängligt.²

Under sin jordiska verksamhet ansåg Herren templet vara en helig plats och lärde folket att visa vördnad för det.

Nephiterna byggde också tempel till Herren på amerikanska fastlandet. De hade samlats runt templet när Kristus visade sig för dem efter sin uppståndelse.³

Strax efter det att kyrkan organiserats i vår tidsutdelning befälde Herren de heliga att bygga ett tempel: "Organisera er, förbered allt som behövs och upprätta ett hus, ja, ett hus för bön, ett hus för fasta, ett hus för tro, ett hus för lärdom, ett hus för härlighet, ett ordningens hus, ett Guds hus."⁴

Därför byggde de heliga templet i Kirtland under stora uppoffringar. I detta heliga tempel återgavs viktiga

prästadömsnycklar och Frälsaren visade sig.⁵

För närvarande finns det 128 verk-samma tempel runt om i världen och många fler håller på att byggas.

Vi har fått instruktioner att bygga tempel så att heliga förrättningar kan utföras för både levande och döda. De här förrättningarna omfattar förberedande förrättningar, begåvningar, vig-slar, beseglingar, dop för de döda och ordinationer.

De förberedande förrättningarna ger oss vissa ögonblickliga och fram-tida välsignelser.

Begåvningen omfattar heliga för-bund. Genom den får vi bland annat undervisning, kraft från höjden och löfte om välsignelser om vi är trogna de förbund vi ingår.

President Brigham Young beskrev begåvningen på följande sätt:

”Er begåvning är att ta emot alla de förordningar i Herrens hus som är nödvändiga för er, sedan ni tagit avsked från detta liv, för att göra det möjligt för er att vandra tillbaka till Faderns närhet ... och erhålla er eviga upphøjelse.”⁶

De beseglade förrättningarna, som tempelvigseln, förenar familjer för evigt.

De förbund vi ingår i samband med varje förrättning i templet berättigar oss till inträde i Guds närhet. Dessa förbund höjer oss över vår egen krafts och vårt eget perspektivs begränsningar. Vi ingår förbund för att visa vår hängivenhet mot att bygga upp riket. Vi blir ett förbunds-folk när vi ingår förbund med Gud. Alla utlovade välsignelser blir våra när vi trofast håller dessa förbund.

Templet är ett hus för lärdom. Mycket av det som lärs i templet är symboliskt och förklaras av Anden. Det innebär att vi undervisas från höjden. Tempels förbund och för-rättningar är mäktiga symboler för Kristus och hans försoning. Vi får alla samma undervisning, men vår insikt om innebörden av förrättningarna

och förbunden ökar när vi återvänder till templet ofta för att lära oss mer och begrunda de eviga san-ningar som lärs där.

Gudsdyrkan i templet ger oss till-fälle att tjäna de döda genom att utföra ställföreträdande förrättningar för dem. Släktforskning kan utföras av vem som helst utanför templets väggar, men de heliga förrättning-arna som våra avlidna släktingar behöver för sin upphøjelse kan endast utföras i templet.

Templet är Herrens hus. Han avgör hur det får användas, de förrättningar som ska ges och de normer vi måste följa för att få komma till templet och dyrka Gud.

Herren sade till Mose: ”Tag av dig skorna, ty platsen där du står är helig mark.”⁷ I Psaltaren står det: ”Vem får gå upp på HERRENS berg? Vem får träda in i hans helgedom?”

Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som inte vänder sin själ till lögn och inte svär falskt.”⁸

Hans hus är heligt och inget orent får komma in där.⁹

Herren har gett biskopen och stavs-presidenten ansvaret att bedöma värdigheten hos dem som vill få en rekommendation så att de kan komma in i hans heliga hus. Vi måste vara fullständigt ärliga mot vår biskop och stavs-president när de intervjuar oss innan de utfärdar en tempelre-kommendation. Gåvan vi lägger på altaret är ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande. Personlig värdighet är ett nödvändigt krav för att vi ska få njuta templets välsignelser.

Vi förbereder oss genom att lyda buden och sträva efter att göra Guds vilja. Om du inte har varit i templet, börja då förbereda dig idag för att komma dit så att du är redo och värdig när tillfälle ges.

När vi kommer till templet släp-per vi alla tankar och känslor i vårt sinne och hjärta som inte är i har-moni med de heliga upplevelser vi får i templet. Vi klär oss också på ett

lämpligt och värdigt sätt. Vår klädsel och vårt yttre vid detta heliga tillfälle visar vår vördnad och respekt för Herren och hans hus. Väl inne i templet byter vi om till vita kläder, vilka symboliserar renhet. Sedan är vi redo att vördnadsfullt och stilla dyrka Gud i templet. Denna eviga välsignelse är tillgänglig för alla som är värdiga att ta emot den.

Vad kan kyrkans kvinnor göra för att få rätt till templets välsignelser?

Genom sina profeter har Herren bett dem som ännu inte tagit emot templets välsignelser att göra allt de kan för att bli värdiga dem. Han inbjuder dem som redan har tagit emot välsignelserna att återvända så ofta som möjligt för att återigen njuta av upplevelsen, att öka sin insikt och kunskap om hans eviga plan.

Må vi vara värdiga att ha en giltig tempelrekommendation. Må vi gå till templet för att beseglas som en evig familj. Må vi återvända till templet så ofta vi kan. Må vi ge våra avlidna släktingar möjligheten att ta emot upphöjelsens förrättningar. Må vi njuta av den andliga styrka och uppenbarelse vi får när vi går till templet regelbundet. Må vi vara trofasta och ingå och hålla templets förbund så att vi kan få del av försoningens yttersta välsignelser.

Jag vittnar för er om att templen är heliga platser. De är en källa till andlig kraft och styrka. De är platser för uppenbarelse. De är Herrens hus. I vår Frälsares och Återlösares Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Mos 25:8.
2. Se 1 Kung 5:5–18; 6.
3. Se 3 Nephi 11:1.
4. L&F 88:119.
5. Se L&F 110.
6. *Discourses of Brigham Young*, sammanst av John A Widtsoe 1971, s 416; se också *Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young*, s 302.
7. 2 Mos 3:5.
8. Ps 24:3–4.
9. Se L&F 109:20.

Kom, låt oss nu glädjas

BARBARA THOMPSON

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Att delta i Hjälpföreningen är en del av vårt underbara arv och vår välsignelse som kvinnor i Herrens kyrka.

Mina kära systrar, vi är så välsignade! Vi är inte bara medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, vi är också medlemmar i Hjälpföreningen — ”Herrens organisation för kvinnor”.¹ Hjälpföreningen är ett bevis på att Gud älskar sina döttrar.

Hoppa inte ert hjärta till av glädje när ni tänker på Hjälpföreningens historia och minns dess härliga början? Den 17 mars 1842, under Hjälpföreningens första möte, sade profeten Joseph Smith att ”kyrkan var inte fullständigt organiserad förrän kvinnorna sålunda hade organiserats”.² Sedan organiserade han kvinnorna ”under prästadömet efter prästadömetets mönster”.³ Den lilla, skiftande

grupp kvinnor som deltog i det första hjälpföreningsmötet var hängivna kvinnor som liknade Hjälpföreningens medlemmar idag. Det var yngre kvinnor och äldre kvinnor, utbildade kvinnor och kvinnor utan någon skolning. Det var gifta kvinnor, mödrar och ensamstående kvinnor. Det var välbärgade kvinnor och kvinnor som var mycket fattiga. De älskade alla varandra och de älskade Herren och ville hjälpa till. När vi minns vad systrarna i Hjälpföreningen gjorde förr i tiden kan vi bättre förstå och vägledas idag.

Under det första hjälpföreningsmötet bad Joseph Smith systrarna att hjälpa bröderna ”att tillgodose de fattigas behov – att söka efter tillfällen att utföra kärleksverk och att tillmötesgå deras behov”.⁴ Vidare uppmuntrade han dem att ”handla enligt de känslor som Gud har inplantat i er själ”.⁵

Systrarna tog till sig denna uppmaning och blev en förening som hänggett sig till att betjäna de fattiga och behövande. Syster Emma Smith sade: ”Vi skall göra någonting extraordinärt. När en båt fastnat i forsen, med många mormoner ombord, ska vi se det som ett högt rop på hjälp — vi förväntar oss enastående möjligheter och enträgna rop på hjälp.”⁶

I kyrkans tidiga dagar hjälpte kyrkans systrar till på många sätt när de

gick från hem till hem. Systrarna gjorde det som idag kallas besöksverksamhet och gick runt och besökte alla – de tog hand om andras behov och såg till att alla hade mat, kläder och husrum och hjälpte till med det som behövdes. Om en syster kunde dela med sig av något gav hon det till de besökande systrarna. Om hon behövde något fick hon det av systrarna.⁷

Låt oss hänge oss åt Hjälpföreningen som president Boyd K Packer har rått oss: "Tjänande i Hjälpföreningen förstorar och helgar varje enskild syster ... När ni ägnar er åt Hjälpföreningen och organiserar den, får den att fungera och deltar i detta, upprätthåller ni den grund som välsignar varje kvinna som kommer under dess inflytande."⁸

Liksom Emma Smith beskrev en båt som fastnat i forsen, där folk ombord behövde hjälp, så kan vi jämföra det med vår tid när vi ser en granne som är sjuk, ett barn som behöver undervisning, en tonåring som behöver en vän eller en familj som förlorat sin inkomst och behöver hjälp att komma på fötter igen. Vi hör talas om katastrofer, stormar eller personliga tragedier som drabbar våra systrar överallt. Vi behöver inte leta efter saker att göra eller värdiga saker att kämpa för.

Kom ihåg att de flesta behoven finns i vårt eget hem, grannskap eller samhälle. Ett vänligt ord, en litet tackbrev, ett telefonsamtal, ett kärleksfullt leende, en hjälpande hand och en påminnelse om att Gud lever och älskar oss är vad som ofta behövs mest. Vi kan upplyfta och välsigna andra på så många sätt.

Hjälpföreningen är inte bara en lektion på söndagen. Det är inte bara en plats att gå till om vi inte undervisar i Primär eller Unga kvinnor. Det är Herrens organisation för kvinnor. Att delta i Hjälpföreningen är en del av vårt underbara arv och vår gåva som kvinnor i Herrens kyrka.

Under de första hjälpföreningsmötena gjorde Joseph Smith klart för

systrarna att de skulle undervisa varandra om Jesu Kristi evangelium. Han sade: "Föreningen är inte enbart till för att hjälpa de fattiga utan också för att rädda själar."⁹ Han sade vidare: "Jag vrider nu om nyckeln för er i Guds namn, och denna förening skall nu glädja sig och kunskap och intelligens skall flöda ner från och med denna tidpunkt."¹⁰ Det påminner mig om att glädjas åt de välsignelser Gud har gett denna kyrkas kvinnor.

Hjälpföreningens kvinnor har alltid strävat efter att lära sig mer och utvecklas. Vi vet att "Guds härlighet är intelligens".¹¹

I en uppenbarelse 1830 som gavs genom profeten Joseph till hans hustru Emma Smith förkunnade Herren att hon skulle "förklara

skrifterna och ... förmana kyrkan allt efter som det skall givas dig genom min Ande".¹² Det var inte bara Emma som uppmanades att göra detta utan Joseph klargjorde att alla systrarna skulle söka efter denna gåva.¹³

Kvinnorna undervisade om Jesu Kristi evangelium och följde Frälsaren i ord och handling. Systrarna gav varandra näring genom Guds goda ord.¹⁴

En del kvinnor har sagt att det är skrämmande att undervisa en klass eller tala inför en grupp. Jag kan intyga för er att jag vet av erfarenhet att det kan få en att känna sig osäker. Låt oss minnas vad Eliza R Snow sade till sin brorsdotter som hade ombetts tala inför en grupp. När brorsdottern ställde sig upp stelnade hon till av skräck och fick inte fram ett ljud. Till

slut satte hon sig ned igen. Eliza rådde henne mjukt och stilla: "Det gör inget, men nästa gång någon ber dig att tala, försök att säga något."¹⁵

Vi har något att säga om vi förbereder oss enligt Herrens maning. Han säger att vi ska "predika [hans] evangelium genom Anden" och "därför förstår den som predikar och den som tar emot varandra, och båda blir uppbyggda och gläds med varandra".¹⁶ När vi förbereder oss noga med hjälp av skrifterna och material som godkänts av kyrkan, och ber Herren om hjälp så ger han oss "den Helige Andens out-sägliga gåva"¹⁷ och vi vet vad vi ska säga för att alla ska bli uppbyggda.

Under ett underbart hjälpföreningsmöte skrev Eliza R Snow i protokollet att "nästan alla närvarande stod upp och talade och Herrens Ande uppfriskade varje hjärta som en renande ström".¹⁸ Vi hoppas att våra systrar idag känner sig närda, uppbyggda och uppfriskade varje gång de deltar i en söndagslektion, går ut som besökslärare, deltar i en aktivitet eller utför tjänande.

Systrar, nu mer än någonsin behöver vi kvinnor som är starka. Vi behöver kvinnor som starkt, trofast och oförskräckt förkunnar sanningen. Vi behöver kvinnor som är rättfärdiga exempel. Vi behöver kvinnor som verkar med iver för en god sak.¹⁹ Vi behöver leva på ett sådant sätt att vårt liv vittnar om att vi älskar vår himmelske Fader och vår Frälsare Jesus Kristus och att vi gör det de ber oss om. Vi

behöver "rädda allt det finaste djupast inne i [oss]"²⁰ så att vi som Guds döttrar kan göra vår del i att bygga upp Guds rike. Vi får hjälp att göra det. Som Joseph Smith sade: "Om ni lever upp till era privilegier, kan änglarna inte hindras från att vara ert sällskap."²¹

Låt oss bära varandras bördor, sörja med dem som sörjer, trösta dem som står i behov av tröst och på så sätt hålla de förbund vi ingått.²²

Vi har välsignats rikligen. Frälsaren står i ledningen för denna kyrka. Vi leds av levande profeter, siare och uppenbare. Vi har de heliga skrifterna som vi kan läsa, studera och finna personliga svar i dagligen. Vi har heliga tempel runt om i världen där vi kan ta emot de förrättningar som krävs för att vi ska kunna återvända till vår himmelske Fader. Och vi har varandra till hjälp.

Jag ser "Guds bild inpräntad i ert ansikte"²³ när jag besöker platser runt om i världen. Jag hör talas om era goda gärningar och oerhörda hängivenhet. Jag ser Kristi ljus i era ögon.

Jag vet att vi, som Emma uppmanade till, kan göra något extraordinärt idag. Vi kan vara en rättfärdig armé av kvinnor som är beväpnade med kärlek, medkänsla, tjänande och tro. Vi kan vara en mäktig kraft i det godas tjänst i världen. Då har vi blivit det som president Packer beskriver: "Hjälpföreningen kan ... liknas vid en tillflyktsort — en plats för säkerhet och skydd ... Ni kommer att vara säkra i den. Den omsluter varje syster

som en skyddande mur."²⁴ Vi måste ha denna plats för säkerhet och skydd!

Är det inte underbart att tillhöra Hjälpföreningen? Genom att minnas vad dessa ädla kvinnor gjorde förr i tiden får vi vägledning idag och i framtiden.

Jag vittnar om att Gud, vår himmelske Fader, och hans Son Jesus Kristus lever och älskar oss. Jag vittnar om att vi leds av en Guds profet. Jag vittnar om att när vi håller våra förbund får vi omätbara välsignelser. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball*, s 219.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens studiekurs), s 446; se också Jill Mulvay Derr och andra, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), fotnot 61, s 445–446.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s 446.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s 447.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s 447.
6. Emma Smith, citerad i Hjälpföreningens protokoll från mars 1842 till mars 1844, anteckning för den 17 mars 1842, s 12, Kyrkans arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
7. Se *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, s 32–33.
8. Boyd K Packer, "Systrars krets", *Nordstjärnan*, apr 1981, s 203.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s 448.
10. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s 446.
11. L&F 93:36.
12. L&F 25:7.
13. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s 449; se också L&F 25:16.
14. Se Moroni 6:4.
15. Eliza R Snow, citerad i Emily S Richards, "General Conference: Relief Society", *Woman's Exponent*, dec 1901, s 54.
16. L&F 50:14, 22.
17. L&F 121:26.
18. Eliza R Snow, protokollbok, anteckning den 19 apr 1842, s 33.
19. Se L&F 58:27.
20. J Reuben Clark, citerad i *Att sörja för de heliga på Herrens sätt: VälfärdsbHandledning för ledare*, titelbladet.
21. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 449.
22. Se Mosiah 18:8–9.
23. Alma 5:19.
24. Boyd K Packer, "Systrars krets", *Nordstjärnan*, apr 1981, s 204.

Glädje, vår arvedel

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Vår födslorätt – och avsikten med vår stora resa här på jorden – är att söka och uppleva evig glädje.

Mina kära systrar, jag är tacksam för mitt första tillfälle att få tala till kyrkans kvinnor som samlats över hela världen. Vi är särskilt hedrade idag av president Monsons och president Eyrings närvaro. Kören har rört vid våra hjärtan. Vi har inspirerats av syster Thompsons, syster Allreds och syster Becks budskap.

Sedan jag fick veta att jag skulle vara med er idag, har jag tänkt på de många kvinnor som format mitt liv: min underbara hustru Harriet, min mor, min svärmor, min syster, min dotter, min svärdotter och många vänner. I hela mitt liv har jag omgett av kvinnor som inspirerat, undervisat och uppmuntrat mig. Jag är den jag är idag

till stor del tack vare dessa enastående kvinnor. Varje gång jag träffar kyrkans systrar känner jag att jag är mitt ibland sådana framstående själar. Jag är tacksam över att vara här, tacksam för era talanger, er medkänsla och ert tjänande. Mest av allt är jag tacksam för det ni är: oskattbara döttrar till vår himmelske Fader av oändligt värde.

Det är väl ingen överraskning, men skillnaderna mellan män och kvinnor kan vara mycket slående – såväl fysiskt och mentalt som känslomässigt. Jag kan kanske bäst illustrera det här genom hur min fru och jag lagar mat.

När Harriet lagar mat blir det ett mästerverk. Hennes kokkonst är lika varierad som världen, och hon lagar ofta mat från de länder vi besökt. Hennes traktering är fantastisk. Maten är faktiskt ofta så vacker att det känns brottsligt att äta den. Det är lika mycket en fest för ögat som för gommen.

Men hur perfekt allt än är, ser ut och smakar, ber Harriet om ursäkt för något hon inte är nöjd med. ”Jag har nog haft i för mycket ingefära”, säger hon, eller ”nästa gång ska jag kanske använda lite mer curry och ett lagerblad till.”

Som kontrast ska jag berätta hur jag lagar mat. Inför det här talet bad jag Harriet berätta vilken mat jag lagar bäst.

Hennes svar: stekta ägg.

Med hel gula.

Men det är inte allt. Jag har en specialitet som kallas *Knusperchen*. Namnet låter kanske som något man kan få på en fin restaurang. Jag ska berätta hur den lagas. Man skär franskbröd i tunna skivor och rostar det två gånger.

Det är receptet!

Så med mina stekta ägg – även när de är flottiga, och *Knusperchen* – även när de är brända – så känner jag mig ganska heroisk när jag lagar mat.

Den här jämförelsen mellan min hustru och mig är kanske lite överdriven, men den illustrerar något som går utöver matlagning.

För mig verkar det som om våra storartade systrar ibland undervärderar sin förmåga – de inriktar sig på det som saknas eller är ofullkomligt i stället för på det som åstadkoms och vilka de verkligen är.

Du kanske ser det här draget hos någon du känner väl.

Den goda nyheten är att detta också belyser en berömvärd egenskap: en inre önskan att behaga Herren efter bästa förmåga. Olyckligtvis kan den också leda till frustration, utbrändhet och olycka.

Till alla som är trötta

Idag vill jag tala till alla som någon sin känt sig otillräckliga, modfärdiga eller trötta – kort sagt, jag vill tala till oss alla.

Jag ber också att den Helige Anden ska förstärka mina ord och ge dem ytterligare mening, insikt och inspiration.

Vi vet att det ibland kan vara svårt att hålla huvudet över vattenytan. Ja, i en värld av utmaningar, svårigheter och checklistor kan det ibland tyckas nästan omöjligt att undvika att överväldigas av känslor av lidande och sorg.

Jag menar inte att vi helt enkelt kan trycka på en knapp och hejda de negativa känslor som tynger oss. Det här är inget ”pep talk” eller försök att uppmuntra dem som sjunker i

Skapelsearbetet

Önskan att skapa är kanske människosjälens djupaste längtan. Oavsett talanger, utbildning, bakgrund och förmåga har vi alla en inneboende önskan att skapa något som inte funnits tidigare.

Alla kan skapa. Man behöver varken pengar, ställning eller inflytande för att skapa något som är vackert eller har bestående värde.

Skapande skänker djup tillfredsställelse och självförverkligande. Vi utvecklar oss själva och andra när vi tar "oorganiserad materia" i händerna och formar den till något vackert – och jag talar inte om att städa tonåringarnas rum.

Du kanske säger: "Jag är inte kreativ. När jag sjunger missar jag med en halvton upp eller ner. Jag kan inte dra ett streck utan linjal. Och det bröd jag bakar duger bara till brevprens eller dörrstopp."

Om ni känner det så, kom ihåg att ni är andliga döttrar till den mest kreativa varelsen i universum. Är det inte märkligt att tänka på att själva vår ande skapats av en ändlöst kreativ och evigt medkännande Gud? Tänk på det – din andekropp är ett mästerverk, skapad med en skönhet, funktion och förmåga bortom vår fantasi.

Men varför skapades vi? Vi skapades med avsikten och möjligheten att uppleva glädjens fullhet.⁴ Vår födslorätt – och avsikten med vår stora resa här på jorden – är att söka och uppleva evig glädje. Ett av sätten att finna detta är att skapa.

Om du är mor, är du Guds medhjälpare i hans skapelseverk – inte bara när du undervisar och tar hand om dem. Om du inte är mor ska de kreativa talanger du utvecklar förbereda dig för den dagen, i det här livet eller nästa.

Du kanske inte tror att du har några talanger, men det är inte sant, för vi har alla talanger och gåvor, varenda en av oss.⁵ Kreativiteten går långt utöver gränserna som sätts av

kvicksand att i stället tänka sig att de kopplar av på en badstrand. Jag inser att det i vars och ens liv finns verkliga svårigheter. Jag vet att det finns hjärtan här i kväll med djupa sorger. Andra kämpar mot rädsla som oroar själen. För vissa är ensamheten deras hemliga prövning.

Det här är inga obetydliga saker.

Men, jag vill tala om två principer som kan hjälpa oss finna vägen till frid, hopp och glädje – också i tider av prövningar och lidande. Jag vill tala om Guds glädje och om hur var och en av oss kan få smaka den trots de bördor som tynger oss.

Guds glädje

Låt mig först ställa en fråga: Vilken tror du är den största glädje som är möjlig? För mig är svaret på frågan Guds glädje.

Det leder till en annan fråga: Vad består vår himmelske Faders glädje av?

Det är kanske omöjligt att besvara den frågan, för hans vägar är inte våra vägar. "Så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är [Guds] vägar högre än [våra] vägar och [hans] tankar högre än [våra] tankar."¹

Fastän vi "inte vet vad allting betyder" så vet vi att Gud "älskar sina barn"², för han har sagt: "Se, detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."³

Vår himmelske Fader kan uppnå dessa två stora mål – odödlighet och evigt liv för människan – eftersom han är skapelsens och barmhärtighetens Gud. Att skapa och att visa medkänsla är två ändamål som bidrar till vår himmelske Faders fullkomliga glädje. Att skapa och att visa medkänsla är två egenskaper som vi som hans andebarn kan och bör ta efter.

målarduk eller papper och kräver varken pensel, penna eller pianotangenter. Skapande betyder att man frambringar något som inte fanns innan – prunkande trädgårdar, harmoniska hem, familjeminnen, flödande skritt.

Det du skapar behöver inte vara fullkomligt. Vad gör det om äggen är flottiga och brödet bränns vid? Låt inte rädslan för misslyckande slå ner modet. Låt inte kritiska röster förlama dig – vare sig rösten kommer utifrån eller inifrån.

Om du ändå känner dig oförmögen att skapa, börja i liten skala. Försök se hur många leenden du kan skapa, skriv ett uppskattande brev, lär något nytt, välj en plats och försköna den.

För nära ett och ett halvt sekel sedan talade president Brigham Young till sin tids heliga. "Det finns ett stort verk för de heliga att utföra", sade han. "Gå framåt och förbättra och försköna allt omkring er. Odla jorden och förädla ert sinne. Bygg städer, prydd era boningar, skapa trädgårdar, fruktträdgårdar och vingårdar och gör jorden så behaglig att ni, när ni ser på ert arbete, kan göra det med välbehag och så att änglar kan glädjas åt att komma och besöka era vackra platser. Sök under tiden att pryda ert sinne med allt Kristi andes välbehag."⁶

Ju mer vi litar på Anden, desto större är vår förmåga att skapa. Det är vår möjlighet i det här livet och vår bestämmelse i det tillkommande. Systrar, lita på Anden. När ni tar ert dagliga livs normala möjligheter och skapar något vackert och nyttigt, förbättrar ni inte bara världen omkring er, utan också världen inom er.

Visa medkänsla

Att visa medkänsla är ett annat av vår himmelske Faders stora verk och en grundläggande del av vilka vi är som ett folk. Vi är befallda att hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna.⁷ Kristi lärjungar i alla världens tidsåldrar har kännetecknats av sin medkänsla. De som följer Frälsaren sörjer med dem som sörjer ... och tröstar dem som står i behov av tröst.⁸

När vi räcker ut handen för att välsigna andras liv välsignas också vårt eget. Tjänande och uppoffringar öppnar himlens fönster så att välsignelser kan utgjutas över oss. Ja, vår älskade himmelske Fader ler mot dem som tar hand om de minsta av hans barn.

När vi lyfter upp andra, kommer vi lite högre själva. President Spencer W Kimball lärde: "Ju mer vi tjänar vår nästa på rätt sätt, desto mer substans ges våra egna själar."⁹

President Gordon B Hinckley trodde på tjänandets helande kraft. Efter sin hustrus död var han ett stort föredöme för kyrkan genom sitt sätt att fördjupa sig i sitt arbete och att tjäna andra. Det sägs att president Hinckley sade till en kvinna som nyligen mist sin man: "Arbete botar din sorg. Tjäna andra."

Detta är djupa ord. När vi förlorar oss själva i att tjäna andra, upptäcker vi vårt eget liv och vår egen lycka.

President Lorenzo Snow uttryckte en liknande tanke: "När du känner dig lite nere, se dig om och hitta någon som har det värre än du själv. Gå till honom och ta reda på vad som bekymrar honom. Försök sedan hjälpa honom med den visdom som Herren ger dig. Och snart ser du hur ditt eget svärmod är borta, du känner att Herrens ande är med dig och att allt blir ljusare."¹⁰

I dagens värld av pop-psykologi, skräp-TV och må bra böcker för självhjälp verkar det här rådet kanske motsägelsefullt. Vi får ibland höra att svaret på våra problem är att se inom oss, skämma bort oss själva, spendera först och betala senare och att tillfredsställa oss själva på andras bekostnad. Det finns ju tillfällen när det är rätt att först se till våra egna behov, men i det långa loppet leder detta inte till varaktig glädje.

Ett redskap i Herrens händer

Jag tror att kyrkans kvinnor, oavsett ålder eller civilstånd, kan bäst förstå och tillämpa James Barries ord, författaren till Peter Pan: "De som skänker solsken åt andra kan inte hålla det från sig själva."¹¹ Jag har jag ofta bevittnat små handlingar av godhet och medkänsla av ädla kvinnor som sträcker sig ut i osjälvisk kärlek. Mitt hjärta sväller när jag hör berättelser om kyrkans systrar och hur de skyndar till behövandes hjälp.

Det finns de i kyrkan – både män och kvinnor – som undrar hur de kan bidra till riket. Ibland undrar kvinnor som är ensamstående, skilda eller änkor om det finns en plats för dem. Varje syster i kyrkan är av stor betydelse – inte bara för vår himmelske Fader utan också för byggandet av Guds rike. Det finns ett stort arbete att utföra.

Förra året under det här mötet lärde president Monson att "ni är ... omgivna av tillfällen att tjäna ... Ofta är det små saker som lyfter och välsignar

andra."¹² Se dig omkring. Där, vid sakramentsmötet sitter en ung mor med många barn – erbjud dig att sitta hos henne och hjälpa till. Där, i ditt grannskap finns en ung man som verkar nedstämd – tala om för honom att du tycker om hans sällskap, att du känner hans godhet. Uppriktiga ord av uppmuntran kräver bara ett kärleksfullt hjärta men kan ha en evig inverkan på människors liv omkring dig.

Ni underbara systrar tjänar andra av skäl som är viktigare än personliga fördelar. Häri liknar ni Frälsaren som, fastän han var kung, inte sökte någon ställning, och inte heller brydde han sig om ifall andra lade märke till honom. Han brydde sig inte om att tävla med andra. Han tänkte alltid på att hjälpa andra. Han undervisade, botade, samtalade med och lyssnade på andra. Han visste att storhet har föga att göra med yttre tecken på framgång och ställning. Han levde och lärde enligt maximen: "Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare."¹³

Till sist kan kanske alla de böner vi uppsänder bidra till vår lycka, men alla de böner vi besvarar kan betyda ännu mer. Låt oss öppna ögonen och se det nedtyngda hjärtat, lägga märke till ensamhet och förtvivlan. Låt oss känna de tysta bönerna från människor omkring oss, och låt oss vara redskap i Herrens hand till att besvara dessa böner.

Sammanfattning

Mina kära systrar, min tro är enkel. Jag tror att om ni är trofasta och hängivna i att hålla Guds bud, om ni närmar er honom i tro, hopp och kärlek, ska allt samverka till ert bästa.¹⁴ Jag tror att när ni engagerar er i Faderns verk – när ni skapar skönhet och visar medkänsla mot andra – så omsluter han er i sin kärleks armar.¹⁵ Missmod, otillräcklighet och trötthet ersätts av ett liv med innehåll, nåd och självförverkligande.

Som vår himmelske Faders andedöttrar är glädje er arvedel.

Ni är vår himmelske Faders utvalda döttrar, och genom det ni skapar och det barmhärtiga tjänande ni utför är ni en stor kraft för det goda. Ni gör världen till en bättre plats. Upp med hakan. Gå rakryggade. Gud älskar er. Vi älskar och beundrar er.

Om detta vittnar jag, och jag ger er min välsignelse som en Herrens apostel, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes 55:9.
2. 1 Nephi 11:17.
3. Mose 1:39.
4. Se 2 Nephi 2:25.
5. Se L&F 46:11–12.
6. Brigham Young, *Deseret News*, 8 aug 1860, s 177.
7. Se L&F 81:5.
8. Se Mosiah 18:9.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball* (1982), s 254.
10. Lorenzo Snow, i Conference Report, Apr 1899, s 2–3.
11. J M Barrie, *A Window in Thrums* (1917), s 137.
12. Thomas S Monson, "Tre mål till vägledning", *Liabona*, nov 2007, s 120.
13. Matt 23:11.
14. Se L&F 90:24.
15. Se L&F 6:20.

Lärdomar för vår tid

Följande anvisningar för fjärde söndagens lektioner för prästadömet och Hjälpföreningen ersätter anvisningarna i *Information för prästadömet och biorganisationernas ledare om kyrkans studiekurser, 2005 till och med 2008*.

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen varje månad ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Alla lektioner från "Lärdomar för vår tid" hålls med hjälp av tal från det senaste generalkonferensnumret av *Liabona*. Dessa nummer kommer ut i maj och november. Talen finns också på Internet (på många språk) på www.lds.org.

Ett eller flera tal kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge detta ansvar till biskopar och grenspresidenter. Prästadömsledarna bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar. Lärarna bör fråga sina ledare om det är något särskilt de ska betona under lektionerna.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig det senaste generalkonferensnumret till lektionen. Församlings- och grensledarna bör se till att alla medlemmar har tillgång till kyrkans tidningar.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

- Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kanske ibland frestas att lägga konferenstalen åt sidan och förbereda lektionen med hjälp av annat material. Men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.
- Gå igenom talet/talen och titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställe hänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig att undervisa om principerna och lärdomarna.
- Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:
 - söka efter principer och lärdomar i talet/talen som du undervisar om.
 - tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
 - berätta om sina insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd om principerna och lärdomarna.
 - tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv.
- Gå igenom kapitel 31–32 i

Undervisning: Den högsta kallelsen.

"Det som betyder allra mest är att deltagarna känner Andens inflytande, får större kunskap om evangeliet, lär sig att tillämpa evangeliets principer i sina liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter

evangeliet." (*Handledning för undervisning*, s 12)

Skicka kommentarer om "Lärdomar för vår tid" till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; e-post: cur-development@lds.church.org. ■

Månader

Fjärde söndagens lektionsmaterial

November 2008 – april 2009

Tal i novembernumret 2008 av *Liabona**

Maj 2009 – oktober 2009

Tal i majnumret 2009 av *Liabona**

*Dessa tal finns (på många språk) på www.lds.org.

De talade till oss

Gör konferensen till en del av ditt liv

Hur kan du göra lärdomarna från generalkonferensen till en del av ditt och din familjs liv?

Du kan använda några av följande uttalanden och frågor som utgångspunkt för diskussioner eller personlig begrundan.

Du kan också läsa, lyssna på eller se generalkonferenstal på Internet på www.lds.org.

För barn

- "Må vi vara goda medborgare i de länder vi bor i och goda grannar i våra samhällen, och sträcka oss ut till både dem som tillhör andra kyrkor och vår egen." — President Thomas S Monson (Se sidan 10.)

- "Guds barn har alltid mer gemensamt än vad som skiljer dem åt ... Gud hjälper oss att se andras olikheter som ett bidrag i stället för en källa till irritation. Herren kan hjälpa er se och värdesätta det som den andra har att komma med och som ni saknar." — President Henry B Eyring (Se sidan 68.)

- "Då vi studerar skrifterna, talar med vår himmelske Fader dagligen [och] lovar att hålla Guds bud ... uppnår vi hopp." — President Dieter F Uchtdorf (Se sidan 21.)

För ungdomar

- President Henry B Eyring uppmanade oss att stärka enigheten genom att tala vänligt till varandra: "Jag lovar er att ni får känna frid och glädje när ni i Kristi ljus är positiva i det ni säger om andra." (Se sidan 68.)

- "Ni unga, [sakramentsmötet] är inte rätta tidpunkten för att föra viskande samtal på mobiltelefonen eller sms:a", sade äldste Dallin H Oaks. (Se sidan 17.)

- Elaine S Dalton sade: "Jag tror verkligen att en enda dygdig ung kvinna eller ung man, som leds av Anden,

kan förändra världen, men för att kunna göra det måste vi återgå till dygden." (Se sidan 78.)

- För att läsa om konferensupplevelser som ungdomar haft, gå till newera.lds.org.

För vuxna

- President Boyd K Packer berättade om många prövningar som de första sista dagars heliga ställdes inför. (Se sidan 88.) Hur stärktes deras tro under dessa svårigheter? Hur kan din tro stärka dig? (För fler tankar om detta, se äldste Robert D Hales' tal på sidan 72.)

- Äldste D Todd Christofferson nämnde tre egenskaper som vi behöver för att kunna bli ett Sion-folk. (Se sidan 37.) Gör en lista över hur du kan förbättra dig inom dessa tre områden.

EN FÖDELSEDAGSPRESENT TILL PRESIDENT THOMAS S MONSON

I sitt konferenstal sade äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum följande: "När vår älskade profet president Thomas S Monson på sin födelsedag i augusti fick frågan vad som skulle vara den perfekta gåvan som medlemmar världen över kunde ge honom, svarade han utan ett ögonblicks tvekan: 'Hitta någon som har det svårt ... och gör något för den personen.'"¹

Barn, vill ni ge president Monson en födelsedagspresent? Fundera ut något ni kan göra för någon annan. Kanske behöver din farfar eller morfar hjälp med något i sitt hus. Eller så kanske den nya pojken i skolan behöver en vän. Det finns många människor som behöver hjälp, och många snälla barn som kan hjälpa dem! Berätta för oss om vad du har gjort och läs sedan om vad andra har gjort i augustinumret 2009 av *Liahona* och *Friend*. Augusti är president Monsons födelsedagsmånad!

Skicka ditt brev, fotografi och tillstånd via e-post till friend@ldschurch.org eller till liahona@ldschurch.org. Eller så kan du skicka ditt brev, fotografi och tillstånd till:

Birthday Service
Friend [eller Liahona] Magazine
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Följande information och tillstånd måste finnas med:

Fullständigt namn

Ålder

Stat/län, land

Jag ger tillstånd att trycka texten och fotografiet:

Förälders eller vårdnadshavares underskrift

Skicka brevet så att vi har det före den 15 december 2008.
De barn vars brev skickas in ska vara minst tre år gamla.

SLUTNOTER

1. Thomas S Monson, citerad i Gerry Avant, "Prophet's Birthday: Milestone of 81", *Church News*, 23 aug 2008, s 4.

• Äldste M Russell Ballard och Silvia H Allred talade om hur evangeliet sprids till jordens nationer. (Se sidorna 81 och 10.) Dessutom sade president Thomas S Monson i sitt inledande tal: "Jag uppmanar er att be för att dessa områden [där vi inte tillåts sprida evangeliet fritt] ska öppnas så att vi kan dela med oss ... av evangeliets glädje [där]." Om du minns det liknande råd som president Spencer W Kimball (1895–1985) gav kan du berätta om din erfarenhet av att följa det rådet. Vad har du lagt märke till när det gäller kyrkans tillväxt i ditt område? Kom med din familj överens om att be tillsammans för att evangeliet ska kunna predikas på fler platser.

• Oavsett vilka svårigheter vi ställs inför lämnar vår himmelske Fader oss inte ensamma. (Se talen på sidorna 21, 29, 32, 41, 75 och 102.) Hur har du märkt att din himmelske Fader har besvarat dina böner när du har haft det svårt? ■

REGISTER ÖVER KONFERENSBERÄTTELSE

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse	Lärdomar eller principer
L Tom Perry	Äldste och syster Perry besöker Walden, 7	frid
Silvia H Allred	Syster Allreds familjs omvändelse, 10	missionsarbete
Neil L Andersen	En missionär inser att Gud älskar honom, 13	kärlek, tro
	En man vars dotter dog i en olycka väljer att ha tro, 13	tro
	Hadley Peay berättar om sin dövhet för en pojke med handikapp, 13	vittnesbörd, provningar
Marcos A Aidukaitis	Äldste Aidukaitis fars omvändelse, 15	missionsarbete
Dieter F Uchtdorf	President Uchtdorfs mor ber en bön för att hitta sina barn, 21	tro, hopp
Joseph B Wirthlin	Unge Joseph B Wirthlin lyssnar på sin mors råd efter att ha förlorat en fotbollsmatch, 26	optimism, provningar
	Familjen Wirthlin ser humorn i en genant situation vid en dejt, 26	humor
	Föräldrar välsignas av att uppföstra en son som är autistisk, 26	glädje, provningar
	En dotter med ihållande hälsoproblem litar på Gud, 26	tro
Jeffrey R Holland	En pojke räddas av sin far efter att ha korsat en översvämmad flod, 29	tjänande änglar
D Todd Christofferson	Unga ensamstående vuxna i Östeuropa är med på konferens, 37	enighet
	En hemlärare ger ett bord till en invandrarfamilj, 37	generositet
David A Bednar	Syster Bednar uppsänder en bön av tacksamhet efter en tragedi, 41	bön
Jay E Jensen	En ung man räddar ett barn i Grand Canyon, 47	kärlek, tjänande
Dieter F Uchtdorf	Män "lyfter där de står" för att flytta en flygel, 53	tjänande
	Stenhuggaren John Rowe Moyle går i sex timmar för att kunna arbeta på Salt Lake-templet, 53	uthållighet, tjänande
Thomas S Monson	Unga män besöker Martin Harris' grav, 60	prästadömet, undervisning
	Missionärspär verkar i fem år i Polen, 60	tjänande
	Theron Borup ber om att få hjälp när hans plan skjutits ner under andra världskriget, 60	bön, prästadömet
Keith B McMullin	Kinesisk ämbetsman på besök i Salt Lake City fastar och ger donation till kyrkans välfärdsprogram, 75	fasta, välfärd
	En allvarligt skadad flicka får en prästadömsvälsignelse, 75	helbrägdagörelse, prästadömet
Thomas S Monson	Krigsfången Jay Hess skickar ett kort meddelande till sin familj, 84	familjen, prioriteringar
	Borghild Dahl är tacksam både före och efter det att hennes syn återställts, 84	tacksamhet, optimism
Quentin L Cook	Helen Mar Whitneys och Bathsheba Smiths pionjärupplevelser, 102	tro, optimism
	Ellen Yeates sörjer tillsammans med modern till en ung man som varit delaktig i en bilolycka som dödade syster Yeates make, 102	försoningen, förlåtelse
Silvia H Allred	Medlemmar i Centralamerika gör ekonomiska uppoffringar och reser i fem dagar för att komma till templet, 112	templet

Sammanfattning av 178:e halvårskonferensen

Under president Thomas S Monsons första halvårskonferens efter det att han inröstades vid en högtidlig församling i april tillkännagav han att fem nya tempel ska byggas runtom i världen.

Inte sedan april 2000 har så många nya tempel tillkännagivits samtidigt. (Se artikel på sidan 126 för mer information.)

Äldste Earl C Tingey och äldste Sheldon F Child avlöstes från de sjuttios första

kvorum och blev generalauktoriteter emeritus. Äldste Gerald N Lund och äldste Robert R Steuer avlöstes från de sjuttios andra kvorum.

Äldste Jay E Jensen i de sjuttios kvorum inröstades i de sjuttios presidentskap och fyllde därmed platsen som äldste Earl C Tingey lämnade. (Se biografisk information på sidan 128.)

President Monson som firade sin 81:a födelsedag den 21 augusti presiderade vid konferensen och ledde tre av sessionerna. Han och hans hustru Frances firade sin 60:e bröllopsdag den 7 oktober.

Förutom att talen publiceras i kyrkans tidningars konferensnummer finns de också att tillgå på Internet på LDS.org. Filer med ljud och bild av alla konferenssessioner

finns på amerikanskt teckenspråk, engelska, portugisiska och spanska. Ljudfiler på över 90 språk och textfiler på 30 språk finns också på Internet. ■

President Monson tillkännager nya tempel

Fler medlemmar i kyrkan får ta del av templets välsignelser när de fem nya templen som tillkännagavs under generalkonferensen är färdigbyggda. President Thomas S Monson tillkännagav planerna för de nya templen i sitt första tal under lördagsmorgonens session den 4 oktober 2008.

De nya templen ska byggas

i Calgary i Alberta i Kanada, i Córdoba i Argentina, i Kansas City-området i Missouri i USA, i Philadelphia i Pennsylvania i USA och i Rom i Italien. Marken där de nya templen ska byggas har redan anskaffats.

”Vilken härlig dag för oss då vi får uppleva att vår älskade profet tillkännager fem nya tempel”, sade president

Dieter F Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, i sitt tal efter tillkännagivandet. ”Vilken underbar dag för oss alla.”

Templet i Calgary i Alberta i Kanada byggs på mark som kyrkan äger, bredvid ett redan befintligt möteshus i nordvästra delen av staden. Det

blir det åttonde templet i Kanada och det tredje i provinsen Alberta. De andra templen i Kanada finns i Halifax i Nova Scotia, i Edmonton i Alberta, i Cardston i Alberta, i Regina i Saskatchewan, i Toronto i Ontario, i Montreal i Quebec och i Vancouver i British Columbia. (Templet i British Columbia renoveras för närvarande.)

Templet i Córdoba i Argentina ska byggas vid

Belgrano möteshus, bredvid missionspresidentens bostad. Det blir det 34:e templet i Latinamerika och det andra templet i Argentina. Det första templet i Argentina invigdes 1986 i huvudstaden Buenos Aires.

Tillkännagivandet av planerna att bygga ett tempel i området nära Kansas City i Missouri och i Philadelphia i Pennsylvania vittnar om kyrkans stadiga tillväxt i Förenta staterna. Dessa tempel är två

nya tillskott till de dussintals andra tempel som finns spridda över Förenta staterna. Templet som ska betjäna Kansas City ska byggas i Clay County i området Shoal Creek. Templet i Philadelphia ska byggas i stadens centrum och kommer att likna andra tempel som byggts i storstäder, till exempel templen i Manhattan och Hongkong.

De heliga i medelhavsområdet kommer att få stor glädje av templet som ska

byggas i Rom. Templet byggs på en 6 hektar stor tomt som kyrkan äger i nordöstra Rom. Templet blir det 12:e i Europa. Kyrkans medlemmar i kringliggande länder kommer inte längre att behöva resa så långt vilket också reducerar resekostnaderna.

Det finns för närvarande 128 invigda tempel i verksamhet och ytterligare 17 tillkännagivna eller under uppförande. Totalt blir det 145 tempel över hela världen. ■

Resurshandledningarna skickas nu separat från konferensnumren

Aronska prästadömet och Unga kvinnors resurshandledningar för lärare som tidigare publicerades i *Liabonas* och *Ensigns* konferensnummer kommer nu att publiceras separat och skickas direkt till församlingar och grenar.

"Handledningarna används som tillägg till Aronska prästadömet och Unga kvinnors lektionsböcker och ger lärarna de mest aktuella råden från kyrkans ledare angående lektionsämnen", säger Michael G Madsen på kyrkans studiekursavdelning.

Handledningarna har tilläggsmaterial med hänvisningar till berättelser och tal från våra nuvarande ledare i kyrkan och från andra tidningsartiklar. Frågor, citat och undervisningsförslag till lärarna är nya inslag i handledningarna vilket ger lärarna ett större utbud av material. De nya handledningarna ska användas som

tillägg och uppdateringar och ska inte ersätta själva lektionsböckerna.

Resurshandledningarna kommer nu att publiceras en gång om året. De nya handledningarna är uppdelade i fyra delar: frågor, ytterligare

material, upplevelser och undervisningsförslag.

De nya handledningarna trycks på 27 språk och innehåller såväl material för söndagslektioner som förslag till aktiviteter för ungdomarnas veckoträffar. Dessa aktiviteter

ska sammanfalla med söndagslektionerna så att ungdomarna får chans att

uppleva och tillämpa det som de fått undervisning om. Ungdomarna kan använda många av aktiviteterna för att uppfylla programmen Plikt mot Gud och Personlig tillväxt.

"Vi vill föra samman det de lär sig på söndagarna med en veckoaktivitet för att evangeliet ska bli en del av dem", säger broder Madsen.

Unga mäns och Unga kvinnors ledare uppmanas använda de nya handledningarna tillsammans med sitt undervisningsmaterial. Handledningarna innehåller 11 undervisningsförslag som hjälper lärarna planera och genomföra bättre lektioner.

"Om lärarna följer dessa förslag kan de storligen förbättra sin undervisning", säger broder Madsen.

De nya handledningarna för 2009 finns på distributionscentren efter den 2 september 2008. ■

Äldste Jay E Jensen

i de sjuttios presidentskap

Efter det att äldste Jay Edwin Jensen, som nyligen kallades till de sjuttios presidentskap, hade tillbringat flera dagar med att ta hand om ett problem som uppstod medan han verkade som president för Colombiamissionen Cali, minns han att han slog upp sina skrifter på flyget tillbaka till missionshemmet.

Han lade särskilt märke till en mening i Läran och förbunden 3:5: "Kom också ihåg de löften som gavs till dig."

"Vi ställs inför svårigheter under hela livet, men Herren verkade påminna mig om att löfterna alltid är större", säger äldste Jensen.

Äldste Jensen började få undervisning om Herrens löften av sina föräldrar Ruel Whiting och Ethel Otte Jensen. Han föddes i Mapleton i Utah i USA den 5 februari 1942 och var den sjätte av tio barn i ett hem "där evangeliet efterlevdes och undervisades", säger han.

Efter att ha verkat i spansk-amerikanska missionen

mellan 1961 och 1963 gifte han sig med Lona Lee Child den 1 november 1963 i templet i Manti i Utah.

De har sex barn. Han tog kandidat-, magister- och doktorsexamen vid Brigham Young-universitetet.

Efter att ha undervisat i seminariet arbetade han som chef för seminariets och institutets studiekursmaterial, som utbildningschef för missionsavdelningen och som chef för skriftsamordning inom kyrkans studiekursavdelning.

Äldste Jensen har verkat som biskop, som rådgivare i presidentskapet för missionsnärsskolan i Provo, som högrådsmedlem, som högprästgruppleddare, som president för Unga män, som söndagsskollärare och som missionspresident. Han kallades till de sjuttios andra kворum den 6 juni 1992 och till de sjuttios första kворum den 1 april 1995.

Det han har lärt sig under ett liv av tjänande illustreras av upplevelsen han hade med skrifterna som missionspresident. "Det finns kraft i Guds ord", säger han. (Se Alma 31:5.) Han hoppas, som Gideon gjorde i Mormons bok, att hans ord "har varit ... till nytta" för Konungen och för medlemmarna i hans rike. (Mosiah 22:4) ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

Daniel K Judd
förste rådgivare

A Roger Merrill
president

William D Oswald
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H Allred
första rådgivare

Julie B Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

UNGA MÄN

Dean R Burgess
förste rådgivare

Charles W Dahlquist II
president

Michael A Neider
andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Mary N Cook
första rådgivare

Elaine S Dalton
president

Ann M Dibb
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S Lifferth
första rådgivare

Cheryl C Lant
president

Vicki F Matsumori
andra rådgivare

Pris åt den man, av Jon McNaughton

"Joseph Smith, Herrens profet och siare, har med undantag endast av Jesus gjort mer för människornas frälsning i den här världen än någon annan människa som någonsin levt i den ... Han var stor i livet ... och liksom de flesta av Herrens smorda i forna dagar har han beseglat sin mission och sitt verk med sitt eget blod." (L&F 135:3)

"Bröder och systrar, så välsignade vi är att himlen verkligen är öppen, att Jesu Kristi kyrka finns återställd på jorden idag och att den är grundad på uppenbarelsens klippa", sade president Thomas S Monson som avslutning på den 178:e halvårskonferensen. "Vi vet att fortlöpande uppenbarelse är själva livsblodet i Jesu Kristi evangelium."